

Tường Vy

Mưa Bóng Mây

Tập 1

Bạch Cúc ngồi bên em, dưới gốc dừa quen thuộc ven dòng sông Hiếu . Bên sông lòng lộng gió . Ráng chiều tím sẫm phủ lên mặt nước một màu xám lạnh, buồn đến nao lòng . Đêm nay là 16, trăng lên muộn . Xen lẫn tiếng sóng nước đập dềnh là tiếng thủ thỉ của hai chị em .

– Bạch Vân nè !

– Chị bảo sao cơ ?

– Chẳng hiểu sao chị bỗng nhớ quay quắt cái thuở chị em mình còn thất bím cài nơ ...

Lúc lắc hai bím tóc đen mượt dài óng ả, Vân hồn nhiên nói :

– Chị đang từ già tuổi thiếu nữ nên tiếc nuôi những gì đã qua . Người ta bảo những khúc "giao thời" như thế, lòng người hồi hộp nôn nao lắm .

Cúc tròn mắt nhìn em :

– Sao em nói giống hệt một "chuyên gia tâm lý thế hả" ? Lại học lóm được của ai phải không ?

Nghiêng chiếc cằm xinh xắn có một lúm nhỏ giống hệt chị, Bạch Vân hứ lên một tiếng thật dài :

– Ai thêm học lóm ! Em đọc từ sách của ba chứ bộ .

Nghe em nhắc đến ba, đôi mắt long lanh sáng của Cúc thoáng tối lại, giọng cô khe khẽ buồn buồn :

– Sức khỏe của ba dạo này không được tốt, chị lo quá . Chỉ còn hai ngày nữa, chị phải vào Sài Gòn học rồi . Mọi gánh nặng trong nhà đổ vào má và em, chị day dứt không yên lòng một chút nào .

Bạch Vân an ủi :

– Chị là niềm hy vọng của cả nhà . Em và má có khổ cực thêm một chút mà chị học hành tấn tới có hề gì . Đừng lo lắng vẩn vơ, kéo ảnh hưởng đến việc học, chị ạ . Ở nhà, má với em lo được mà .

Bạch Cúc vẫn lo âu :

– Nghe bảo đất SG cái gì cũng đắt đỏ . Trong khi đó ở ngoài mình đồng tiền kiếm được phải đổ từ nước mắt mồ hôi, gió Lào cát trắng, hạn hán, giá rét ... trăm thứ hoành hành . Chị thương ba má và em quá, Vân ơi .

Quay sang phích Cúc, Bạch Vân la lên :

– Sao bỗng nhiên chị trở nên yếu đuối thế hả ? Gia đình mình chỉ có một cách thoát khỏi đói nghèo thôi, đó là chị em mình phải học cho ra trò, khi cả hai đã thành đạt rồi, ba má sẽ được đền bù . Chị, phải luôn nhắc mình như vậy chứ .

Bạch Cúc xúc động, ôm chầm lấy em :

– Ôi, con nhím xù đáng yêu của chị ! Em đã thực sự trưởng thành rồi đó . Chẳng bao lâu nữa sẽ đến một ngày chị trở thành cô giáo, còn em là một bác sĩ giỏi giang . Ngày ấy, có lẽ ba má là người hạnh phúc nhất, Vân nhỉ ?

Bạch Vân gật gù, trên môi cô một nụ cười hé mở . Hai chị em khoác vai nhau, cùng nhìn ra dòng sông và say sưa dệt mộng tương lai . Trăng đã lên tự lúc nào, ánh trăng dát vàng trên sóng nước, mặt sông như một tấm lưới vàng không lồ, lấp lánh lung linh .

– Chị đã chia tay với thầy Huy chưa ?

Bạch Cúc nhìn em, vẻ không hiểu .

Bạch Vân ngúc ngoắc đầu :

- Chị chẳng hiểu gì cả . Ý em muốn nói là chia tay riêng cơ ...
- Con nhỏ này ! Riêng với chả tư . Mặc mớ chi mà phải ưu tiên đặc biệt cho thầy Huy ?
- Thế không phải ông đang "tương tư chiều" chị hả ?
- Hừ ! Tào lao không hà .

Cúc gõ nhẹ lên đầu em gái, Bạch Vân khúc khích cười . Cúc cũng tủm tỉm cười khi nghĩ đến Huy . Huy là thầy giáo dạy văn của Cúc suốt ba năm trung học . Cô học trò có đôi mắt đen đa cảm và những bài văn cảm xúc tràn đầy đã hớp hồn thầy giáo trẻ . Cúc rất quý Huy vì anh dạy truyền cảm và có kiến thức sâu rộng . Nhưng cô không yêu anh, mặc dù là thần tượng của không ít nữ sinh trong trường . Mấy năm qua, quan hệ thầy trò khiến Huy phải giữ mãi mối tình câm lặng . Cho đến một hôm, lớp Cúc làm lễ ra trường, Huy dúm vội vào tay Cúc một cuốn sổ nhỏ, trong những trang sổ đó là thơ và nhật ký mà Huy viết về cô .

Mở đầu cuốn sổ là dòng chữ đậm nét chạy dài : "Bông Cúc trắng của anh !" . Cúc thoáng xao động, bồi hồi . Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở đó mà thôi, trước mắt cô lúc này còn quá nhiều việc phải làm . Ba má trông cậy rất nhiều vào Cúc, cô không thể và cũng không có quyền phụ bạc niềm hy vọng đó ...

Siết nhẹ hông em, Cúc thì thầm :

- Xa quê mình, chị nhớ nhất là bánh ướt sông Hiếu đó .
- Ừ . Em cũng nhớ . Chị đi rồi sẽ chẳng còn ai cùng em sang qua bà Ba vào mỗi chiều chủ nhật nữa .
- Quán bà Ba sơ sài như một túp lều, chỉ có mái tranh, một chiếc bàn tre dài cùng mấy thân cây cửa khúc làm ghế mà nhớ quá đi thôi .
- Bánh ướt nóng hôi hợt mà, ngon như thế, hồng nhớ sao được ...

Bạch Vân ngừng nói nửa chừng, xuyết xoa một cách thềm thường rồi nói tiếp :

– Bánh ướt mịn và nóng, chấm với nước lèo nhân tôm tươi chảy mịn, nước mắm ngọt ngọt cay cay, chao ôi, chỉ mới nghĩ đến thế mà em đã thấy nhớ bà Ba rồi ...

Bạch Cúc phì cười :

– Nhớ bà Ba hay nhớ bánh ướt ?

Cả hai phá lên cười, chợt có tiếng con trai ngập ngừng vang lên :

– Hai em ở đây, mà tôi đi tìm mãi

Hai cô gái giật mình quay lại . Dưới ánh trăng 16 vắng vặc, bóng dáng cao dong dong cùng mái tóc quăn nhẹ quen thuộc hiện lên . Bạch Vân nhanh nhẩu :

– Ôi chao ! Thầy Huy, vậy mà em tưởng ai chứ .

Bạch Cúc cũng lí nhí chào :

– Em chào thầy .

Bạch Vân tỏ vẻ tâm lý :

– Thầy ngồi chơi đi, bên sông quê em đẹp lắm đó . Em có hẹn nên phải về trước . lát nữa, thầy đưa chị em về nhà giùm ghen .

Cúc hốt hoảng ngăn em gái :

– Bạch Vân ! Ở kia ... Vân ! Vân !

Nhưng Vân đã nhanh chân chạy biến về phía xóm, bỏ lại sau lưng tiếng cười trong trẻo, giòn tan . Cúc phụng phịu giậm chân :

– Con nhỏ này thật kỳ !

Lúc này, Huy mới lên tiếng :

– Cúc không muốn ngồi với tôi một lát sao ?

Bạch Cúc ấp úng :

– Dạ đâu có . Nhưng mà .. chẳng có bàn ghế gì cả ... làm sao em dám mời

thầy ?

Huy dạn dĩ trả lời :

– Tôi chỉ cần ngồi bên em thôi, còn mọi thứ khác, tôi chẳng bận tâm .

Lần đầu tiên, nghe những lời tha thiết từ một người con trai, trái tim Cúc hơi thất lại . Dù sao cô cũng chỉ là cô gái 18, làm sao có thể không bồi hồi, nôn nao trước một lời nói âu yếm của người khác phái kia chứ ?

Dường như cảm nhận được nỗi xao xuyến trong lòng Cúc, Huy chủ động mời :

– Bạch Cúc ! Em định đứng mãi như thế sao ? Ngồi xuống đi .

– Dạ ...

Cúc đành phải ngồi xuống bên cạnh Huy, trái tim cô đập thành thịch . Chưa bao giờ cô ngồi với người đàn ông trong đêm tối như thế này . Con nhỏ Bạch Vân láu cá, lát nữa về sẽ biết tay cô .

– Bao giờ Cúc đi ?

Tiếng Huy thì thầm trong gió .

– Dạ, hai ngày nữa em lên tàu .

– Tôi có rất nhiều người quen ở Sài Gòn, nếu em cần, tôi sẽ đưa địa chỉ .
Biết em là người quen của tôi, họ sẽ giúp đỡ hết lòng .

– Dạ ... Em cảm ơn thầy ... Nhưng em .. em ngại lắm ...

– Ở kìa ! Có gì đâu mà ngại . Sao Cúc cứ giữ thái độ khách sáo với tôi thế mãi ? Ngày còn học đại học ở Sài Gòn, tôi sống chủ yếu bằng sự giúp đỡ của người quen đó . Gặp những lúc khó khăn cô độc, Cúc mới thấy bạn bè và người quen có ý nghĩa như thế nào .

– Vâng .

Bạch Cúc cúi đầu, cô không nỡ từ chối thiện ý của Huy .

Đặt vào tay Cúc một mảnh giấy nhỏ, Huy nói :

– Đây là tên và địa chỉ các anh chị, cô bác . Họ tận tình lắm, nhất là chị

Yến, Cúc cứ tới đi, có thể chị ấy còn giới thiệu việc làm phù hợp cho Cúc .

– Ô ! Em cảm ơn thầy . Em cũng có ý định vào trong đó sẽ tìm việc gì đó để làm thêm . Gia đình em chẳng dư dả gì, nếu chỉ sống nhờ vào những đồng tiền còm cõi của cha mẹ, em không đành lòng .

Giọng Cúc sôi nổi và chân thành hơn, không còn kiêu cách giữ kẽ như khi nãy . Nhìn Cúc đăm đăm, Huy hỏi :

– Cúc đã đọc xong cuốn sổ của tôi chưa ?

Chớp chớp đôi mắt có hàng mi dài, Cúc thẹn thùng đáp :

– Dạ em .. đã đọc rồi ...

– Em không giận tôi chứ ?

– Dạ, không ạ .

– Thế em có mất ngủ, vì nghĩ đến tôi không ?

Cúc ấp úng, vì không biết trả lời Huy như thế nào . Mất ngủ ư ? Hình như cũng có . Nhưng nếu cô gật đầu, anh sẽ ngộ nhận là cô yêu anh thì làm sao ?

Giọng Huy thoáng vẻ trách móc :

– Vậy mà tôi thì mất ăn mất ngủ vì em suốt cả một thời gian dài . Chính tôi cũng không thể hiểu được vì sao ? Cảm giác vắng em đến nhức nhối khó chịu . Từ giờ trở đi, ở mỗi tiết học mà tôi lên lớp giảng bài, không còn có em tròn mắt lắng nghe nữa Hụt hẫng và trống trải lắm, Bạch Cúc à ...

– Thầy cứ nghĩ quá lên như thế thôi . Có biết bao người còn giỏi văn hơn em nữa đó .

– Tôi có nói về việc học giỏi hay dở đâu . Lúc nào, BC cũng xem cuộc trò chuyện của chúng ta như đang diễn ra trong giờ học . Trong lòng em, tôi chỉ tồn tại một thầy giáo mà thôi sao ?

Cúc cúi mặt ấp úng nói :

– Em rất quý thầy ... Có lẽ thầy là một người giỏi nhất, mà em đã từng gặp

...

Huy có vẻ thất vọng :

– Chỉ có thể thôi ư ? Ngoài ra, không có một chút tình cảm nào khác dành cho tôi sao ?

– Em .. em ... Thầy ơi, em xin lỗi thầy ... Trong lúc này, ngoài chuyện học ra, chẳng còn chuyện gì nữa cả ... Gia đình em nghèo lắm, em phải học vì đó là cứu cánh ...

– Nhưng chuyện em có tình cảm với tôi hay không thì có ảnh hưởng gì đâu ?

– Thầy ơi, đừng bắt em trả lời nữa . Em chẳng biết phải nói sao .

Giọng Cúc kéo dài, van xin . Huy lặng lẽ thở dài . gió từ ngoài sông thổi vào mát rượi . Cả hai ngồi lặng thinh một lúc thật lâu . Lát sau, Huy đứng lên, giọng anh buồn bã tha thiết :

– Thôi, ta về đi . Chơi khuya thế này, ba má em rầy chết . Ngày Cúc lên tàu, cho phép tôi được tiễn em nghe .

– Dạ .

Bạch Cúc chậm chậm sánh bước bên Huy, cô cảm thấy thương anh biết bao . Nhưng từ sâu thẳm lòng Cúc, cô hiểu rằng, Huy không phải là mẫu người đàn ông hợp với mình .

o0o

– Nghĩ gì mà thần thờ thế hả Bạch Cúc ?

Dạ Thảo, cô bạn thân cùng phòng quảng vai Cúc hỏi . Nhìn ra cửa sổ phủ đầy mưa, Cúc khẽ đáp :

– Trời mưa buồn quá ! Người ta bảo Sài Gòn chợt mưa, chợt nắng, nhưng sao dầm dề như mưa miền Trung thế này ...

– Lại nhớ quê hả ?

– Ừ . Quê tao nghèo khó, khô cằn, nhưng khi đi xa thì nhớ đến không chịu nổi . Những ngày mưa như thế này, hai chị em tao rủ nhau làm đủ các loại bánh, toàn là bánh dân dã thôi mà sao ngon ời là ngon .

– Mày hạnh phúc thiệt đó, có chị có em . Còn tao, chỉ có một mình nên buồn lắm .

Ánh mắt Cúc vụt sáng lên :

– Chị em tao chẳng khác nào hai người bạn, mỗi đứa một tính nhưng thân nhau kỳ lạ . Tao nhút nhát, nhưng Vân dạn dĩ, tao yếu đuối, Vân mạnh mẽ, có lẽ vì thế mà bù trừ cho nhau .

– Anh chàng Huy viết chữ thiệt đẹp đó còn viết thư cho mày không ?

– Thầy giáo cũ của tao đo, đừng nghĩ bậy ghen .

– Đúng là có tật giật mình . Tao đã nói gì đâu mà mày bảo đừng nói bậy .
Chà ! Ngó bộ lẳng mạn à ghen . Mỗi tình thầy trò chỉ có trong tiểu thuyết thôi đó .

Bạch Cúc quay sang đấm bạn thùm thụp :

– Làm gì có mối tình nào ? Chỉ nói bậy không hà .

– Ui da ! Mày định lấy sức mạnh để che giấu sự thật sao ? Được rồi . Nếu không chịu thú nhận thì từ giờ trở đi, tao sẽ thay mày nhận thư nghe, chịu không ?

Cúc lườm bạn :

– Chịu . Chỉ sợ hông có gan thôi . Liệu anh chàng "vệ sĩ" đẹp mã bên khoa lý, luôn đặt "ra đũa" sau mỗi bước chân của mày, có để mày được yên mà đọc thư của người khác không ?

Thảo nghênh mặt :

– Tao đọc tuốt, sợ gì ?

– Ủ, nhớ ghen . Thử xem mày có vượt ra khỏi "tầm ngắm" của anh ta được không .

– Xí ! Anh chàng mà lơ tơ mơ là tao cho đi "tàu suốt ngay, nhắm nhò gì .

– Ủ . Nói thì dễ, nhưng lam` thì hông dễ đâu . Thử xem gan mày bây lớn ?

Thảo hất mặt, chanh chua nói :

– Bọn đàn ông hay lấn tới lắm . Khi còn đang tán tỉnh mình thì họ quý lụy, chiều chuộng . Lúc đã có mình trong tay rồi thì hống hách, làm sao . Vì thế ngay từ đầu, mình phải tập cho họ thói quen, đó là cả đời chỉ biết phục vụ "phái đẹp" mà thôi, nhất nhất phải tuân theo sở thích của các nàng, đừng bao giờ xía vô chuyện riêng tư của chúng ta . Chưa là gì cả thì chưa có gì ghen tuông hờn giận .

Bạch Cúc cười khúc khích :

- Mày dữ quá hà . Anh chàng nào là bồ mày, chắc sợ mày một phép .
 - Dữ không phải ưu điểm của con gái đâu nhé . Chẳng qua vì tao sinh ra trót đã dữ rồi, "dữ bẩm sinh" nên không thể nào chữa được . Bọn con trai thích túp con gái dịu dàng, e lệ như mày hơn . Mày thấy không ? Mới nhập học có 2 tháng, mà có biết bao chàng trai đã xin "chết" trước mày rồi . Còn tao, ngoảnh đi ngoảnh lại thì cũng chỉ có mỗi một chàng "ra đa" bên khoa Lý mà thôi .
 - "Lắm mối, tôi nằm không", hay ho gì đâu .
 - Kệ . Có nhiều "vệ tinh" xoay xung quanh vẫn thích hơn . Cảm giác đi đâu cũng có người ngưỡng mộ thật dễ chịu, không phải là đang bước đi nữa, mà là đang bay trong những ánh mắt si mê đắm đuối . Chà ! Thú vị biết bao .
- BC cười ngặt nghẽo, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, trước những lời phóng đại một cách hài hước của Dạ Thảo . lát sau, chùi nước mắt, cô vừa nói :
- Ừ . Cứ bay đi, bay cao cho lắm vào, rồi mới biết lúc bị trúng đạn ê ẩm đến mức nào .

Dạ Thảo phá lên cười, tiếng cười trong veo của cô lan đi trong tiếng mưa tí tách rơi . Bầu trời vẫn vẫn vũ, mây đen vẫn ùn ùn kéo tới, tưởng chừng như mưa suốt cả tháng vẫn chưa hết nước . Cúc nhìn lên bầu trời và lẩm bẩm :

- Nước ở đâu ra mà lắm thế . Mưa cả tuần nay rồi mà vẫn chưa tạnh . Trời mưa thế này mà cấm trại nổi gì . Có nước 20-11 này trùm mền ngủ vui thôi

...

– Ấy đừng ! Mày đừng nói thế chứ, phải cầu nguyện làm sao để ngày 20-11 tạnh mưa đi . Ngày ấy vui lắm, các trường đại học cắm trại giao lưu, khi đó là dịp để nữ sinh Sư phạm và nam sinh Bách khoa kết nghĩa với nhau . Con trai Bách khoa thì khỏi chê, chỉ có duy nhất một từ để diễn tả thôi, đó là "tuyệt" .

Thảo nói đến đây thì chắc lưỡi xuyết xoa, như thể đang đứng trước một món ăn hấp dẫn . Cúc nguýt bạn :

– Mồm miệng dạn dĩ đến phát sợ .

Thảo nghiêng đầu cười cười :

– Bộc tuệch như tôi song không đáng sợ đâu, mấy người im im mới cần đề phòng . "Tầm ngấm tầm ngấm mà đâm chết voi" đó, như mày chẳng hạn .

Cúc nhéo vào hông bạn một cái thật đau :

– Ddò quỷ sứ ! Có bao nhiêu tội vạ cứ đổ hết lên đầu tao đi .

– Chà ! Tội nghiệp quá ta .

Thảo choàng tay qua vai bạn một cách thân thiết . Cúc ao ước :

– Trời mưa như thế này mà được ăn cháo vịt thì hết ý .

– Hôm nào ba má tao gởi tiền lên, tụi mình sẽ đi Thanh Đa ăn cháo vịt, tao sẽ đãi mày một bữa no nê . Chịu hôn ?

– Ngu gì không chịu . Có ăn thì cứ lăn vào, chứ ngại ngần chi, miễn là không trả tiền .

– Tham lam thế, sao không nhận lời đi ăn với tay Hoàng bên khoa Anh ?

Hắn ta luôn mở rộng hầu bao, đón chào mày đó . Muốn gì chàng cũng chiều chứ nói gì cháo vịt Thanh Đa .

Bạch Cúc rụt cổ le lưỡi :

– Ăn của mày thì được, chứ dính vào mấy tay đó sợ lắm . Đến lúc hắn đòi trả nợ thì lấy gì mà đền ?

Thảo nheo mắt tinh nghịch :

– Thì tình em đây, anh cứ lấy mang đi .

– Ddó, đó . Ddó là điều mà tao sợ nhất . Cháo vịt thì có giá, chứ tình là vô giá à ghen . Đại gì đôi, lỗ thấy rõ .

Dạ Thảo gật gù :

– Ngó hiền lành vậy mà cũng khôn ghê .

– Bộ lâu nay tao ngu lắm sao, con quỷ !

Hai cô gái lại khúc khích cười . Trong không khí lạnh lẽo, ẩm ướt của những cơn mưa xối xả, dồn dập, tiếng cười của họ đã đem lại một làn hơi ấm áp .

Kể cũng lạ, xét về ngoại hình và tính cách, Thảo và Cúc khác nhau một trời một vực . Bạch Cúc thanh tú mảnh mai, với l'n da trắng mịn, còn Thảo rắn rỏi, chắc lắn trong nước da đen giòn của cô gái miền Tây . Bạch Cúc bẽn lễn thẹn thùng, ít nói, còn Dạ Thảo sôi nổi, hồn hậu và có phần đanh đá, chua ngoa . Thế mà, ngay trong ngày gặp mặt đầu tiên mà cả hai đã kết thân với nhau, như thể đã cùng học suốt nhiều năm trước đó . Tuy không cùng lớp, bởi Cúc thì khoa Pháp, còn Thảo thì khoa Văn, nhưng cả 2 chẳng khác nào một cặp bài trùng, ngoài giờ học ra, đi đâu, họ cũng có nhau .

– Ủa ! Mà bảo đến nhà chị gì đó nhờ tìm việc làm mà mà đến chưa ?

Như chợt nhớ ra điều gì, Thảo hỏi bạn . Cúc lắc đầu :

– Mưa thế này đến nhà người ta nhếch nhác lắm .

– Chị đó là người quen của mà à ?

– Ô không ! Chị Yến là người quen của thầy Huy . Chẳng biết thầy nói thế nào, mà hồi tao mới vào ký túc xá, chị ấy có đến tìm . Chị Yến chân thành, thực lòng muốn giúp đỡ, nhưng tao ngại lắm, chỉ định nhờ chị ấy kiểm giùm cho một chỗ dạy kèm thôi ...

– Có lẽ ông Huy đó yêu mà nhiều lắm . Vì thế mới lo cho mà từng chút một . Hay là phát tín hiệu phản hồi đi, chàng sẽ nuôi nàng ăn học .

– Khi ạ ! Tao bắt tài đến mức đó hay sao ? Tình yêu và tiền bạc, 2 chuyện đó không thể nhập nhằng .

– Thì có nhập nhằng gì đâu . Nếu chàng đáng yêu, mày cứ yêu chứ ngại gì ?
BC nhăn nhó :

– Mày chẳng hiểu gì cả . Huy rất đáng yêu, nhưng tao lại không yêu, đó mới là điều quan trọng . Và chính vì không yêu, nên tao rất ngại nhận mọi sự giúp đỡ của anh ấy . Mình không yêu người ta mà cứ liên hệ hoài, phiền lắm, lỡ có gì ràng buộc thì khổ .

Dạ Thảo gắt ầm lên :

– Mày còn trẻ mà lo xa giống hệt một bà già, đơn giản một chút đi cho cuộc đời bớt phức tạp . Người ta nhiệt tình giúp mình thì mình cứ nhận, từ chối làm chi cho mất lòng . Chuyện nào ra chuyện nấy, có gì đâu mà sợ ràng buộc, cứ thẳng ruột ngựa như tao là khỏe re .

– Thôi đi, tao ngại lắm . Lỡ người ta hiểu lầm, lại trông chờ mình thì khổ thân người ta . Không nên hành hạ người lương thiện, nhỏ ạ .

– Tốt bụng cho lắm vào, không khéo rồi lại khổ . Ở đời phải tàn nhẫn một chút, có như thế mới sống được, hiểu không ?

Bạch Cúc tủm tỉm cười :

– Cô giáo dạy Văn tương lai mà tâm địa ác độc chưa kìa . Để xem sau này khi ra đứng lớp, mày có dám nói với học sinh như thế hay không ?

Dạ Thảo bùm miệng rồi ph a lên cười . BC ngấm ngáy :

– Miệng thì nói cho hung mà nhát như thỏ đế . Bảo người ta tàn nhẫn, nhưng bản thân thì một con kiến cũng không dám giết . Thôi, đừng nói lung tung nữa, tao nấu cơm, mày lật rau đi . Mưa thế này, món mắm chưng của mày đắt hàng đấy !

– Mần răng mà hôm ni mi dự rứa ? (Làm sao mà hôm nay mày dữ thế).

Và trong khi Bạch Cúc giậm chân tức tối thì Dạ Thảo nhăn răng cười hì hì .

o0o

Sáng 20-11, ngày "Tết" của thầy cô giá, trời SG đột nhiên đẹp lạ lùng, bầu trời xanh trong nắng hiu hiu rải nhẹ trên thảm cỏ . Vườn bạch đàn cạnh trường Nông Lâm bỗng chợt rộn hân lên, sinh viên các trường đại học túa về cắm trại . Có lẽ đây là một buổi gao lưu lớn nhất từ trước đến nay .

Sau khi cùng bạn bè dựng xong lều trại, Tuấn Anh kéo Danh và Bửu ra ngoài

– Ê ! Nghỉ một lát đã, mệt quá . Tụi mày đói chưa, chứ tao thì thấy kiến bò trong bụng rồi . Lốp tụi mình ít nữ quá, ngay cả chuyện ăn uống cũng phải tham gia, ngán ghê .

– Hai ngày cắm trại này phải làm quen với vài em mới được . Nam nữ quân bình lực lượng thì cuộc đời mới thú vị chứ .

– Ủ . Đúng rồi đấy . Nhìn vào đâu cũng chỉ thấy đực rựa, chán thấy mồ .

Tuấn Anh gờ ngón trỏ lên, làm ra vẻ quan trọng :

– Tụi mình phải lên kế hoạch đàn hoàng . Tính toán chu đáo và phối hợp nhịp nhàng, như vậy mới chiến thắng giòn giã chứ .

Bửu và Danh đồng tình :

– Phải đấy . Phải đấy . Tụi tao cử mày làm trưởng nhóm nhé ?

Tuấn Anh giãy nảy :

– Ô ! Sao lại là tao ? Tao có công hiến kế rồi thì tụi mày phải lo khâu còn lại chứ ?

Bửu nịnh :

– Mày đẹp trai, có duyên ăn nói, lại chơi đàn điêu luyện, làm nhóm trưởng là phải rồi . Vì tương lai của anh em chúng ta, cố gắng lên mà .

Tuấn Anh vênh mặt :

– Thôi được . Nhưng tụi mày phải ngoan ngoãn tuân lệnh tao đó .

– Nhất trí .

– Đồng ý . Nhóm trưởng muôn năm !

– Nếu thành công keo này thì ba tụi mình sẽ nổi tiếng nhất trường Bách khoa đây .

TA trề môi :

– Hồng dám đâu . Mà y mà không tăng tốc lên, tụi nó sẽ "cua" hết mấy em đẹp bây giờ, ở đó mà huyênh hoang . Chủ quan khinh địch là có ngày tiêu tan đó nhóc .

Cả ba đang tếu táo cùng nhau thì chợt Bửu chỉ tay về phía vườn bạch đàn, ở đó có ai đang nằm võng .

– Cha nội nào lớp mình đang nằm kia kìa ?

Tuấn Anh nhìn theo hướng tay chỉ của Bửu và khẳng định :

– Thăng Lân chứ còn ai nữa, cái thằng chúa ngủ gục trong lớp đó . Nó nổi tiếng là ngủ nhiều hơn học suốt ba năm nay mà .

Danh giậm chân, hậm hực :

– Cái thằng lười quá thể, giờ này không lo sửa soạn trại mà lại lo "kéo võng" . Tụi mình phải cho nó một trận mới được .

Bửu hỏi :

– Tụi mày tính làm gì nó đây ?

TA giờ tay :

– Tụi mày để tao, tao sẽ dạy cho nó một bài học nhớ đời .

Nói rồi, Tuấn Anh đi về phía trại . Lát sau, anh cầm ra một con dao và len lén đi thật nhẹ đến bên chiếc võng . Bửu và Danh nín thở theo dõi "chiến dịch chọc quê" của Tuấn Anh . Anh chàng mon men đến gần . Từ đi thẳng, TA chuyển sang tư thế bò . Anh sợ bị "thằng Lân" phát hiện sẽ hỏng mất kế hoạch . Đến đầu võng, TA đưa con dao xắt ngọt lên sợi dây .

Phụt ... Sợi dây dù mắc võng đứt ngang, "thằng Lân" rớt một cái "phịch" .

Từ đằng xa, Danh và Bửu cười ré lên, vẻ đã đời lắm . TA cũng há miệng

cười ..ha ... ha ...

"Ừa ! Mà đâu phải thằng Lân !" . Tuấn Anh tái mặt khi phát hiện ra điều đó . Thằng Lân đen thui chứ đâu có đôi chân trắng thế kia . Nhưng điều làm cho TA tái mặt hơn nữa là chẳng phải một "thằng" nào cả, mà là một "nàng", một nàng xinh đẹp như tiên nữa chứ .

Trời đất lúc này sao bỗng nhiên chao đảo . Giá có phép "độn thổ", TA cũng sẽ chui xuống đất ngay . Nhưng anh chỉ là một người phàm, và đương nhiên vẫn phải còn trơ trơ như "quái vật" trước mắt người ta . Từ Hải ngày xưa uất ức mà chết đứng, coi vậy còn sướng . Tuấn Anh bây giờ phải "chết bò" mới "quê độ" làm sao (so funny) . Dễ đến ba mươi giây sau, anh mới lồm cồm đứng dậy . Khuôn mặt từ tái mét chuyển sang đỏ bừng, miệng anh lắp bắp :
– Xin lỗi .

Người con gái xinh đẹp không thèm nhìn "kẻ thù", mà tức giận nói :

– Chơi chi lạ vậy ?

Ôi chao ! Giọng miền Trung sao ngọt ngào, dễ thương đến thế . Mặc dù không đủ 100% bình tĩnh, nhưng TA vẫn nhận ra điều đó . Cố gắng lấy lại tự chủ, "kẻ gây chiến" liếc mắt quan sát "nạn nhân" của mình . Lại một lần nữa, mặt như đất rung lên . "Trời ơi ! Nàng là tiên nữ giáng trần chẳng ? Không, đích thực nàng là nàng và là "nạn nhân vô tội" của anh mà" .

Bỗng nhiên, TA nhận thấy ước muốn "độn thổ" khi nãy là rồ dại . Anh chết lạng cả người trước vẻ đẹp yêu kiều . Không biết trên đời này có ai đã chết 2 lần chưa ? Riêng anh không đầy một phút mà đã "chết" hai lần .

– Tôi xin lỗi ... Tôi lầm ...

Vừa lúng búng nói, kẻ cắt dây võng vừa tìm cách nối lại dây võng . Khổ một nỗi, tay Tuấn Anh không chịu làm theo sự điều khiển của cái đầu, mà lại chịu sự chi phối của con tim, thành thử, nó cứ run lên bần bật như chạm vào điện, hai đầu dây cứ rút lên rút xuống hoài .

Hình như không còn chịu nổi con người vô cớ đến bên vồng mình cắt dây, rồi lại vô cớ đứng lóng ngóng nối dây, cô gái gần giọng :

– Anh có bị bệnh không vậy ? Bộ không còn việc gì ngoài việc cắt dây, nối dây nữa sao ?

"Trời ơi ! Ngay cả khi nàng la mắng, giọng nàng cũng ngọt ngào, êm dịu" . Tuấn Anh thầm nghĩ . Đầu dây vồng lại rơi xuống đất . Trong lúc cúi xuống nhặt sợi dây lên, TA liếc thấy cô nàng lén cười, chiếc răng khểnh duyên dáng như đâm phập vào trái tim anh . Tuấn Anh thầm cảm ơn nụ cười ấy . Chắc là nàng biết thương người đau khổ như anh nên mới cho anh cơ hội để cất lời :

– Đang ngủ mà rớt như vậy chắc là đau lắm ?

TA bụm miệng vì không kịp chặn câu an ủi vô duyên nhất trên đời của mình . Cô gái nhăm nhắng :

– Rớt từ trên vồng xuống đất mà không đau mới lạ .

– Tại tôi tưởng trên đời này chỉ có thằng bạn tôi mới ngủ nhiều thôi chứ .

Lại một câu làm lạnh lẽo xẹt . Chưa bao giờ, TA thấy mình nói năng vô duyên đến thế . Cô gái bực dọc cãi :

– Ai nói với anh là tôi ngủ nhiều ?

– Không ngủ, sao tôi đến cắt dây mà em không biết ?

– Làm sao tôi biết được việc làm lén lút của anh mà đề phòng .

– Tôi cứ tưởng cô là thằng bạn cùng phòng .

Cô gái lên giọng dạy đời :

– Lần sau thì đừng "nhằm địa chỉ" như vậy nữa nhé .

Nói xong, cô gái cuộn vồng lại và quay đi . Tuấn Anh hoảng hốt ngăn lại :

– Khoan đã .

– Gì nữa đây ?

– Còn một đầu dây nữa tôi chưa cắt, cô để tôi cắt nốt cho "công bằng" .

Cô gái phì cười . Chiếc răng khểnh lại một lần nữa đâm vào trái tim Tuấn Anh đau nhói . "Nhưng dù sao mình cũng đã nói chuyện có duyên lại rồi" .
TA nhủ thầm với mình như thế .

– Đằng ấy tên gì ?

– Ba má gọi tôi là Bạch Cúc .

TA nhoẻn miệng cười :

– Còn tôi là Tuấn Anh . Có phải Cúc học bên Sư phạm không ?

– Ủa ! Sao anh biết ?

TA chỉ tay vào chiếc phù hiệu nhỏ xíu bằng giấy dính trên tay áo Cúc và đáp :

– Ddây nè .

– Chà ! Mắt tinh quá há . Đủ tiêu chuẩn vào lính trinh sát đó .

TA giả dò ngây ngô hỏi :

– Trinh sát là gì ?

– Là lính chuyên bò sát đây, ấy mà .

Cúc đáp xong liền phá lên cười . Tuấn Anh thấy nhẹ cả người . Anh thở phào như vừa trút đi một gánh nặng trong tim . Anh lần tới :

– Cúc học khoa Văn phải không ? Ddối đáp sắc sảo như thế, chắc chắn là dân khoa Văn rồi .

– Anh đoán trật rồi . Tôi học Pháp văn .

TA lấp liếm :

– Thì cũng là văn cả . Tôi nói trúng được một nửa chứ bộ .

– Trật một nửa cũng đủ tiêu luôn người ta rồi . Thôi nhé, tạm biệt anh .

– Ở kìa ! Từ từ đã Bạch Cúc .

– Anh định cắt luôn cả chiếc võng của tôi sao ?

– Tối nay, tôi sang lớp Cúc đốt lửa trại được không ?

C quay mặt đi :

– Tôi đâu phải lớp trưởng . Anh lại làm địa chỉ nữa rồi .
– Khiếp ! Thù dai thế . Người ta nhầm có một chút xiu mà cứ day nghiêng
hoài, sau này làm con dâu thì mẹ chồng nào chịu nổi .

BC không nói không rằng, hậm hực bước đi . TA gọi với theo :

– Tôi nay, chờ tôi ghen .

Vừa lúc đó, Bửu và Danh ào tới, cả hai ngật nghẻo cười :

– Ê, thằng Lân đâu mày ?

– Mày tới số rồi đó . Dám đụng đến hoa khôi Su phạm .

TA ngạc nhiên :

– Sao tụi mày biết cô ấy bên Su phạm ?

– Sáng nay mày đến trễ nên không biết đó thôi . Lúc sinh viên Su phạm đi
ngang qua, tụi nó duyệt hết rồi . Cô nàng xinh tươi này được bình chọn là
hoa khôi đấy .

Bửu vẫn cười inh ỏi :

– Quê chưa . Bị cô nàng mắng cho một trận, phải không ?

Tuấn Anh vênh mặt :

– Ủ, thì cứ cho là quê một chút cũng được đi . Những dẫu sao tao hạnh phúc
hơn tụi mày nhiều . Thử hỏi trong 3 tụi mình, thằng nào tới số làm quen với
hoa khôi sớm như tao không ? Tụi mày mà nhìn thấy nụ cười của nàng thì
đảm bảo sẽ rút tim ra ngoài . Tao chưa từng thấy có nụ cười nào lại duyên
đến thế .

TA say sưa nói . Bửu và Danh trở mắt nhìn nhau rồi phá ra cười . Cả một
góc vườn như náo nhiệt hơn bởi tiếng cười của ba chàng trai trẻ .

o0o

– Bạch Cúc ! Nhanh tay lên chứ .

Dạ Thảo vừa chải đầu, vừa hồi hả giục bạn . Chiếc lều trại vốn đã nhỏ, giờ
càng nhỏ hơn vì các cô gái xúng xính vào ra . Cúc làu bàu :

– Còn nửa tiếng nữa mới đến mà, vội gì .

– Nhưng mày phải tập đi qua đi .

Thảo ngạc nhiên :

– Ủa ! Sao vậy ? Mày bơm si-li-côn à ?

– Bơm cái con khi . Chỗ đau hồi sáng ngã võng đó .

– Liệu có ảnh hưởng gì đến đáng đi không ? Mày mà có bề gì thì tao phải tìm thằng cha Tuấn Anh nào đó, để cho anh ta một trận mới được .

Cúc cười ngặt nghẽo . Thủy ngơ ngạc hỏi :

– Mày cười cái gì vậy ?

– Mày giống hệt như "bầu sô" o bế "gà" của mình . Tao có cảm giác đang được mày chăm chút và sửa sang đến tận răng đó .

– Kệ . Mày muốn cảm giác thế nào cũng được, miễn là phải loại hết tất cả các địch thủ, để bước lên bục danh dự cao nhất trong đêm nay .

– Chẳng dễ gì chạm tay đến vòng nguyệt quế được đâu .

Dạ Thảo vừa kéo Cúc ra khỏi trại, vừa nói :

– Tao cảm mày nói điều xui xẻo . Nào, đi thôi . Giỏ đồ đâu, đưa đây tao cầm cho .

Hai cô gái đi về phía hội trường đại học Nông Lâm . Đêm nay, tại đây sẽ diễn ra cuộc thi "Sinh viên thanh lịch" của các trường đại học . Trong ánh đèn màu rực rỡ, lộng lẫy, Bạch Cúc thấy tim mình đập thành thịch . Hồi còn trung học, cô cũng tham gia rất nhiều buổi diễn văn nghệ của học sinh, nhưng chưa bao giờ cô đứng trước một sân khấu lộng lẫy như thế này . Dạ Thảo đẩy Bạch Cúc lên sân khấu, kèm theo lời căn dặn :

– Bình tĩnh Cúc nhé, cứ coi thiên hạ là gỗ đá hết đi .

BC phì cười và cảm thấy tự tin hơn .

Trên sân khấu, hòa vào hơn chục cô gái, Bạch Cúc căng thẳng, không có bất chước điệu đi của các siêu người mẫu, mà cứ tự nhiên như đang bước đi

giữa đời thường . Với dáng điệu tha thướt mềm mại, chiếc cổ vươn cao thẳng kiêu kỳ, gương mặt trong sáng, thân thiện, tất cả đã đem lại cho Cúc dáng vẻ thật đặc biệt . Trong bộ áo dài trắng tinh khôi may từ chất liệu tơ tằm mượn của cô bạn cùng lớp, người thành phố, hay trong chiếc áo đầm sang trọng mà cô chủ nhiệm đã lấy của con gái đưa cho Cúc mặc, BC đều rạng rỡ và nổi bật trước đám đông . Và cô đã lọt vào vòng năm cô gái tham gia ứng xử để chọn ra Hoa khôi .

Khi Bạch Cúc bước ra để chuẩn bị trả lời câu hỏi của ban giám khảo, tiếng vỗ tay dưới hội trường rào rào vang lên . C khẽ cúi đầu chào, để che đi nỗi sợ hãi và bối rối trong lòng .

– Người yêu của bạn trong một lúc cao hứng đã nói : "Trái tim em quả là vàng ròng" . Bạn sẽ xử sự thế nào, trước lời ban tặng ấy ?

Một giây lúng túng trôi qua, Bạch Cúc cố lấy bình tĩnh và nhẹ nhàng nói :

– Lúc đó, tôi sẽ lắc đầu mà nói với anh ấy rằng :

"Chẳng đại gì em ước nó bằng vàng

Trái tim em, anh đã từng biết đấy

Anh là người coi thường của cái

Nên nếu cần, anh bán nó đi ngay" .

Tiếng vỗ tay nổi lên như không ngớt . Bạch Cúc thoáng thấy ban giám khảo mỉm cười ...

Rồi giây phút hồi hộp nhất cũng đã đến, giải nhì, ba thuộc về 2 cô gái khá xinh bên trường đại học Luật . Bạch Cúc tin chắc rằng, mình đã bị loại rồi .

Tiếng người dẫn chương trình tiếp tục vang lên :

– Và thừa các bạn, danh hiệu hoa khôi đêm nay thuộc về ... Bạch Cúc, sinh viên năm nhất đại học Sư phạm .

Bạch Cúc không thể tin vào điều mình vừa nghe . Mãi đến khi vương miện được đội lên và một bó hoa tươi thắm đặt vào tay, Cúc mới thực sự tin rằng

mình đã không nghe lầm, rồi cô như trôi đi trong tiếng vỗ tay và rùng hoa của bạn bè .

Khi cuộc thi đã thực sự kết thúc, Bạch Cúc mới cùng Thảo trở về trại .

– Mà thấy tao đoán hay không Cúc ? Tao đã bảo được là phải được mà .

– Chẳng qua là nói dóc gặp thời thôi . Ddi lệ lên, tao đang đói muốn chết đây .

– Ở kia ! Trước khi lên sân khấu, mà đã ăn rồi cơ mà ?

– Tao hỏi may nhen . Đi đi, lại lại suốt mấy tiếng đồng hồ như thế, năng lượng còn làm sao được .

– Người đẹp mà ăn nhiều thế, không sợ lên ký sao ?

Hai cô gái khúc khích kéo nhau đi, chợt một giọng nói vang lên :

– Chào hai người đẹp ! Xin lỗi, vì đã chúc mừng hoa khôi hơi muộn .

Bạch Cúc ngẩng lên và nhận ra chủ nhân của câu nói kia chính là "kẻ cắt võng" khi sáng . Nhớ tới mấy vết bầm trên người, cô sầm mặt :

– Hồng dám ! Tôi không muốn "nhảy dù" thêm một lần nào nữa đâu ...

Chàng trai nhoèn cười cầu tài :

– Thôi mà, người đẹp đâu có giận dai dũ vậy . Hãy nhận giùm tôi bó hoa này và xem như một lời tạ lỗi .

Từ nãy đến giờ, đang ngơ ngác trước cảnh đối đáp giữa bạn mình và người con trai lạ, bất chợt Thảo la lên :

– Thì ra đây là người định "muru sát" hoa khôi mà không thành, phải không ?

Tuấn Anh phân bua :

– Oan cho tôi quá ! Người đẹp thì không nỡ đánh, dù chỉ bằng một bông hoa chứ đừng nói là muru sát . Tôi chỉ làm thôi mà ...

Dạ Thảo tỉnh bơ nói tiếp :

– Nếu là làm thì một bó hoa này chưa đủ "tạ tội" đâu .

TA tỏ vẻ hiểu ý :

- Thêm một nải chuối nữa ...
- Mạng của Bạch Cúc chỉ có một nải chuối thôi à ?
- Thì ... thêm một con vịt ...
- Cũng chưa đủ .
- Thì ... thêm một con gà ...

Dạ Thảo hoạt bát hẳn lên :

- Nhớ đó nha, quân tử nhất ngôn đấy . Về Sài Gòn nộp phạt, hay "trả nợ" ngay tại đây ?

Tuấn Anh lúng túng gãi đầu :

- Sao cũng được .
- Vậy thì sáng mai, anh mang qua trại tụi này đi . Máy thứ đó ở đây cũng dễ kiếm mà .

Nhìn điệu bộ cực chẳng đã của Tuấn Anh, Bạch Cúc phá lên cười . Cô bảo bạn :

- Thôi, tha cho người ta đi . Mà làm anh ấy run lên như cây sậy rồi kìa .

TA vội vã xua tay :

- Không sao, không sao . Tôi vui vẻ thực hiện cam kết mà . Chỉ mong Bạch Cúc cho phép tôi gia nhập trại cùng các bạn thôi .

Cúc lắc đầu quây quây :

- Tôi đã nói rồi, tôi đâu có phải là lớp trưởng đâu . Vả lại, anh mà qua, tụi tôi sẽ dị nghị đó . Có người dung, lớp chật chỗ lắm ...

Tuấn Anh ỉu xiu :

- Sao lớp Cúc khó thế . Lớp tôi, cả trường tôi nữa thì ngược lại, luôn rộng mở vòng tay đón chào các bạn . Chủ đề của kỳ này là giao lưu mà .

Cúc bướng bỉnh đáp :

- Giao lưu cả với "kẻ thù" sao ?

TA nài nỉ :

– Sao Cúc cứ đối đầu với tôi mãi thế ? Trái đất đã hoà bình rồi cơ mà, phải biến "thù" thành "bạn" chứ .

Thảo nói thêm :

– Kia, Cúc . Mày định bỏ qua dịp thưởng thức gà, vịt sao ? Hãy nghĩ đến cái bao tử của sinh viên ký túc xá đi mà .

Bạch Cúc tủm tỉm :

– Thôi được rồi . Ngày mai sẽ trả lời, bây giờ tôi phải về đã .

Thảo dặn :

– Tùy thuộc vào thái độ "thành khẩn" của anh đó nhe .

Về đến trại, Cúc và Thảo lăn ra cười . Lát sau, Thảo nhận xét :

– Trời tối, tao nhìn không rõ, nhưng cũng đủ thấy anh chàng rất đẹp trai .

– Nhưng mà hấn nói nhiều quá .

– Và còn nói có duyên nữa chứ .

Bạch Cúc trêu bạn :

– Mày có vẻ "cảm" hấn rồi đó . Nếu thích, ngày mai tao sang tên cho .

– Hứ ! Tao chỉ phán xét một cách khách quan thôi . Anh chàng mét mày lắm đấy, liệu mà cư xử nghen . Làm sao thì làm, miễn tao có gà vịt ăn dài dài là được .

Cúc đập nhẹ vào vai bạn :

– Con nhỏ này ! Mày đem tao ra để đối lấy gà vịt ư ?

– Đâu có, tao chỉ lấy tên mày ra đối thôi . Còn mày thì phải đối lấy cái gì có giá hơn chứ .

– Con quỷ ! Tao đường đường là một hoa khôi nghen mày, đâu có thể đem ra mà đối chác được .

– Á à ! Kiêu quá hén . Vậy mà lúc bảo đi thi thì nhất định không chịu, báo hại cô chủ nhiệm phải năn nỉ mãi .

Bạch Cúc toét miệng cười, cô cảm thấy hạnh phúc khi có một người bạn

thân thiết như Dạ Thảo . Thảo đã giúp cô vui đi những nỗi nhớ gia đình và quê nhà .

o0o

– Cô Bạch Cúc ơi ! Có nhiều người đàn bà trên đời này phản bội không ? Một câu hỏi quá hần học trong lời của một đứa trẻ 8 tuổi, khiến Bạch Cúc giật mình :

– Kia, Hồng Nhung ! Sao con lại hỏi cô như thế ?

Hồng Nhung, cô bé học trò mà Cúc có bản phận kèm học mỗi tối, nhướng đôi mắt to tròn, lạnh lùng nói :

– Cô cứ trả lời con đi . Có phải hay là không ?

Bạch Cúc lắc đầu :

– Con biết không, thượng đế tạo ra người đàn bà là để đem lại cho cuộc đời tình yêu thương và sự dịu dàng . Nếu có dối trá và phản bội thì cũng chỉ ở một vài người thôi .

Hồng Nhung cúi mặt buồn bã :

– Vậy mà ba lại bảo đàn bà ai cũng thế .

Bạch Cúc ngạc nhiên :

– Ba nói với con như vậy ư ?

– Dạ không . Ba nói với nội, ba nói lúc ba say ... nhưng mà con nghe được hết .

– Có lẽ đó là lúc ba đang giận một người nào đó nhiều quá .

Hồng Nhung hạ giọng thì thầm :

– Con biết người đó là ai rồi, đó là mẹ con đấy .

– Ở kìa ! Sao con lại dám nói như vậy ?

– Thiệt mà . Má bỏ con và ba đi theo người khác từ sáu năm nay rồi . Ba hận mẹ lắm . Bà nội bảo ba hãy quên đi, nhưng ba nói suốt đời ba không hết hận . Cô Cúc ơi ! Con sợ lắm, con không muốn ba giận lâu như vậy đâu .

Những lời nói quá sâu sắc phát ra từ miệng cô học trò bé nhỏ khiến C chạnh lòng . Cô xót xa ôm cô bé vào lòng và miên man nghĩ ngợi . Thì ra bấy lâu nay cô đã nghĩ oan cho Hồng Nhung rồi . Thấy cô bé cứ lạnh lùng khinh khỉnh, Cúc tưởng đó là "bệnh nhà giàu" . Nào ngờ cô bé đã sống thiếu mẹ từ khi 2 tuổi, đã vậy lại còn mang trong lòng tâm trạng chông chênh mất lòng tin . Ngôi biệt thự rộng lớn và sang trọng này không êm đềm hạnh phúc như Cúc tưởng .

Chị Yến, bạn của Huy đã giới thiệu Cúc tới đây .

– Cô ơi !

– Con hỏi gì ?

– Có mẹ thích lắm, phải không cô ?

– Ừ .

– Sao má chẳng về thăm con ?

– Ờ ... à .. Có lẽ má bận .

– Không phải . Tại vì má ghét con đó .

– Không đâu . Má làm sao ghét một đứa con xinh đẹp như Hồng Nhung được .

Hồng Nhung cúi đầu rơm rớm nước mắt . Lấy khăn tay vừa chấm nước mắt cho Nhung, Cúc vừa thầm thán phục vẻ đẹp của cô bé . Chắc là mẹ của Hồng Nhung rất đẹp, bởi vì Cúc đã gần Nam Kha, cha của Nhung rồi . Đó là một giám đốc trẻ, giàu có và vẻ ngoài khinh khỉnh, khó chịu . Anh ta không phải là xấu, nhưng quả thật chẳng đẹp trai chút nào . Ngày đầu tiên tiếp cô, Kha nhìn Cúc bằng nửa con mắt . Tuy rất bức, nhưng Bạch Cúc phải ráng nhịn, vì nghĩ tới hoàn cảnh của mình . Những kẻ giàu có vẫn nhìn người nghèo bằng đôi mắt như thế .

– Cô ơi !

– Con nói đi, cô nghe đây .

- Cô xin ba cho má về thăm con, cô nhé .
- Tại sao phải xin ba ?
- Vì ba bảo má không thương con, nên ba cấm má về thăm .
- Sao con biết ?
- Ba nói với con mà .
- Ba nói vậy ư ?
- Dạ ...

Hơi nhíu đôi mày thanh tú, Cúc gật đầu :

- Được rồi . Cô sẽ nói giúp con .

Hồng Nhung vòì vĩnh :

- Cô phải nói liền ngay bây giờ cơ .
- Ba con có nhà không ?
- Dạ có .
- Ừ . Học đi, rồi cô nói giúp cho .

Vẻ mặt Hồng Nhung tươi tỉnh hẳn lên, cô bé ngoan ngoãn chùi nước mắt và cầm cúi học bài . Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cô bé, Cúc muốn ôm nó vào lòng để vỗ về, an ủi .

Xong buổi học, Cúc khoác giỏ lên vai rồi vuốt tóc Nhung :

- Cô về nhé .
- Ở kìa ! Cô quên rồi ư ?
- Con bảo sao ?
- Cô nói sẽ xin ba giúp con cơ mà .
- Ừ nhi ! Ba ở đâu ?
- Đây nè, cô đi theo con .

Hồng Nhung hí hửng kéo tay Cúc sang phòng bên cạnh, cô bé giơ nắm tay bé nhỏ lên gõ nhẹ vào cánh cửa :

Cộc ... cộc ... cộc ...

– Ai đó ?

Từ phía trong, tiếng Nam Kha vọng ra .

– Ba ơi ! Cô giáo muốn gặp ba .

Cửa phòng bật mở, Nam Kha bước ra, cất giọng lạnh lùng :

– Xin lỗi . Cô cần gặp tôi ?

– Dạ ... dạ ..

Bạch Cúc lúng túng, cô thực sự cảm thấy bối rối . Biết bắt đầu như thế nào đây ? Liệu anh ta có mắng mình là vô duyên không nhỉ ? Hồng Nhung đã bỏ chạy xuống dưới nhà . Ddột nhiên, Cúc cũng muốn co chân vùng chạy .

Nam Kha cau mày :

– Có chuyện gì đây ? Cô muốn ứng tiền trước ư ?

Nghe giọng điệu hách dịch của Nam Kha, tự nhiên nổi sợ hãi ngần ngại trong cô biến mất . Cô nghiêm giọng :

– Anh làm rồi . Tôi muốn gặp anh để nói chuyện về bé Hồng Nhung thôi .

– Cô ngồi đi .

Nam Kha hất mặt rồi ngồi xuống phía đối diện . Anh ta nhìn Cúc và nói :

– Cô nói đi, tôi nghe đây .

Vẫn cái giọng hống hách của một giám đốc, thiết tức cảnh hông .

– Tôi xin lỗi, vì phải nói với anh chuyện này . Mong rằng vì Hồng Nhung mà anh bỏ qua cho tôi .

– Cô nói nhanh lên, đừng rào trước đón sau nữa . Tôi không có thời gian để nói chuyện dông dài đâu .

Trời đất ! Ngay cả chuyện có liên quan đến con cái mà anh ta cũng không quan tâm ư ?

– Hồng Nhung nhờ tôi xin anh cho phép nó gặp mẹ .

Gương mặt đang lạnh như nước đá của Kha bỗng đỏ bừng . Anh ta gằn giọng :

- Tôi muốn cô đến dạy kèm, chứ không phải đến soi mói g/d tôi .
- Tôi không soi mói, đó là Hồng Nhung nói ra .
- Thì ra con nhỏ bắt đầu thói nhiều chuyện rồi . Tôi phải cho nó một trận mới được .

Nam Kha nói mà mặt hầm hầm . Bạch Cúc vội thanh minh :

- Không phải đâu . Con bé buồn quá nên buột miệng nói như thế . Anh đừng la nó, tội nghiệp lắm . Vả lại, nguyện vọng của nó rất chính đáng kia mà .
- Hừ ! Chính đáng . Cô biết cái gì mà nói .
- Con muốn gặp mẹ, mà bảo là không chính đáng à ? Anh có biết rằng thiếu tình mẫu tử thì đứa trẻ cô đơn như thế nào không ?
- Điều đó còn tùy thuộc vào người mẹ nữa . Mẹ mà phản trắc, lăng loàn thì không có còn hơn .
- Đây là đối với anh thôi . Còn với Hồng Nhung, chị ấy vẫn xứng đáng là người mẹ .

Nam Kha đập xuống bàn cái rầm, anh thét lên :

- Cô im đi . Chuyện của chúng tôi, mong cô đừng can thiệp . Cô chỉ làm tròn bổn phận của một cô giáo dạy kèm, thế là đủ rồi .
- Nhưng tôi không thể làm ngơ, khi thấy học trò của mình đau khổ . Và tôi cũng chẳng đành lòng, khi biết tâm hồn con bé đang bị tổn thương .

Nam Kha cười khẩy :

- Cô quá quan trọng hoá vấn đề . Con gái tôi được chăm sóc cẩn thận và chu đáo . Thử hỏi ở tuổi của nó, có mấy đứa trẻ được sung sướng như thế . Tôi có bao giờ để đứa con gái mình phải thiếu thốn cái gì đâu ?
- Sự dư dả về vật chất, chẳng thể bù đắp được những thiếu hụt về tinh thần . Anh đã xem trọng tiền bạc nên đã không thấy được những giá trị của tình người . Con bé đang chết dần chết mòn vì những thù hận, chán chường mà anh đã nhét vào đầu nó .

– Cô đúng là "vắt mũi chưa sạch" . Những gì cô nói chỉ là những lý thuyết nhạt nhẽo, vô hồn . Tôi nói để cô hay, trước kia, tôi cũng từng lý tưởng hóa cuộc đời như thế . Tôi chăm sóc g/d tôi dồn tất cả tình yêu cho vợ con . Nhưng rồi cô có biết điều gì xảy ra không ? Vợ tôi bỏ đi theo một người đàn ông giàu có . Từ đó, tôi nghiệm ra một điều : có tiền là có tất cả . Quả là đúng như vậy . Khi tôi có nhiều tiền thì vô số các cô gái trẻ đẹp đến quỳ mọp dưới chân . Tôi trở thành thần tượng, chứ không còn là thằng đàn ông bị vợ bỏ nữa . Thế đấy ! Cô bảo cái gì quý hơn nào ?

Trong lời Kha nói có một sự hận thù đáng so . Bạch Cúc đáp lời :

– Anh đã vợ đũa cả nắm rồi . Đâu phải người con gái nào cũng ham tiền như anh nghĩ .

Nam Kha nhếch mép :

– Biết đâu đến một ngày nào đó, cô cũng trở nên giống họ ?

– Anh im đi ! Anh có quyền gì mà xúc phạm tôi như thế ?

Gương mặt Cúc tái đi vì giận . Sao trên đời này lại có những kẻ khinh thường người khác đến vậy ?

Nam Kha vẫn chẳng mảy may hối hận, anh ta thản nhiên nói tiếp :

– Thế thì cũng xin cô đừng xía vào chuyện riêng của tôi . Nếu cô lặp lại chuyện ngày hôm nay thì tôi sẽ cho cô nghỉ dạy đó .

– Anh khỏi cần dọa, tôi sẽ nghỉ ngay bây giờ .

– Cô chẳng cần phải vội vã đến thế . Tôi cho cô hai ngày để suy nghĩ . Sau 2 ngày, cô không chấp thuận yêu cầu của tôi, tôi sẽ thuê người khác . Người cần việc, chứ việc không cần người, mong cô hiểu cho .

Bạch Cúc ghen lời vì uất ức, cô ra khỏi phòng không một lời chào . Ngang qua mặt Kha, cô nói :

– Cầu mong từ nay đến cuối đời, tôi không gặp phải những loại người như anh .

o0o

– Cúc ơi !

– Gì ?

Đang nằm dài trên giường tầng đọc báo, Cúc vội nhòm người ngó Thảo :

– Sao tối nay mày lại nằm nhà ? Không đến dạy cho cô bé lạnh lùng như sỏi đá nữa à ?

Bạch Cúc chán nản nằm vật ra gối :

– Nghỉ luôn rồi .

– Chà, chà ! Tao mới về quê có mấy ngày, mà tình hình ngó bộ thay đổi nhanh ghê . Sao vậy ?

– Ôi dào ! Chuyện dài lắm .

– Không lẽ mày tự ái vì con nhỏ ? Ngốc ă ! Nó dù sao cũng chỉ là con nít thôi mà, chấp nê làm gì . Từ từ rồi dạy cho nó hiểu .

Cúc nhăn mặt :

– Ai bảo với mày là tao giận con bé ? Ngược lại, tao đang thương nó đứt ruột đây nè .

– Ủa ! Sao kỳ vậy ? Thương mà bỏ rơi con nhỏ ư ?

– Tao nghĩ là vì ba của con bé ...

Dạ Thảo hốt hoảng :

– Sao, ông ta giờ trò "băm lăm" với mày à ?

– Tầm bậy không hà ! Ông ỷ giàu nên hống hách, tao ghét nên bỏ dạy .

Mình tuy nghèo thiệt, nhưng đâu đến nỗi phải nhẫn nhục như thế .

Rồi Bạch Cúc thủ thỉ kể cho Thảo nghe câu chuyện bất hạnh của cô bé Hồng Nhung . Tưởng rằng nghe xong câu chuyện, Dạ Thảo sẽ đứng về phía mình, lên án Nam Kha . Nào ngờ Thái lại tuyên bố một câu xanh dờn :

– Cái ông Nam Kha ấy thật là sâu sắc . Đàn ông như thế mới là đàn ông chứ

.

Bạch Cúc nhảy phịch từ giường tầng xuống nền gạch, tròn mắt nhìn Thảo . Tắt :

– Làm gì mà nhìn tao lom lom như nhìn người từ hỏa tinh tới vậy ? Bộ mày căm ghét thằng cha Nam Kha nào đó lắm sao ?

– Đương nhiên .

– Tao hỏi mày nhé . Một người đàn ông suốt sáu năm trời không quên được một người đàn bà bội bạc mình, đó không phải là sâu sắc thì là gì ?

– Lòng đầy hận thù như thế mà bảo là sâu sắc ư ?

– Có yêu mới hận . Hận lâu là yêu sâu đậm .

Bạch Cúc bực mình :

– Sâu đậm cái con khỉ ! Bệnh hoạn trong tâm hồn thì có .

– Mày phải thông cảm cho người ta chứ . Người ta đau đớn quá nên mới thế . Mà thôi, tội mình đừng đề tài này lại đi, khi không lại cãi nhau vô duyên vô cớ . Đi ăn cháo vịt Thanh Đa với tao nè .

– Hừ ! Có lý đấy . Mới nghe nhắc đến thôi mà đã thấy mùi thơm bốc lên rồi . Những tô cháo nghi ngút khói, vị ngọt của thịt, vị cay của gừng ... Ái chà ! Đi mau lên, kéo tao chết vì thèm bây giờ .

Hai cô gái chờ nhau trên chiếc xe Chaly cà tàng của Dạ Thảo, đường phố giờ tan tâm đông nghẹt người và xe . Hơn nửa tiếng sau, họ mới tới được Thanh Đa . Vừa bước vào đến cửa tiệm thì trời đổ mưa như trút nước, Thảo xuýt xoa :

– Đúng là trời thương người lương thiện . Mưa như thế này, ăn cháo vịt mới đúng kiểu chứ .

– "Ăn được bát cháo, chạy ba quãng đồng" . Lần sau, tội mình tìm nơi nào gần hơn ấy . Đi xa như thế này, tao mệt quá .

Thảo mắng át bạn :

– Chưa chi đã xuống tinh thần rồi . Muốn ăn ngon phải chịu khó một chút,

hiểu không ? Quanh ký túc xá của trường mình tìm đđâu ra một quán ngon như thế này . Ăn vô đi, mầy sẽ hết ân hận ngay .

Hai cô gái vừa sì sụp bên tô cháo bốc khói, vừa rúc rích chuyện trò . Khi kêu chủ quán tới tính tiền, họ gằn như bật ngửa vì được nghe câu trả lời :

– Có người đã trả tiền cho hai cô rồi .

– Ai "dzậy" ? Có lộn không ?

– Dạ không . Cậu kia kìa .

Theo tay cô chủ quán chỉ, Thảo và Cúc nhìn về góc quán . Cả hai cùng tròn mắt khi nhận ra Tuấn Anh . Anh chàng toét miệng cười rồi đứng dậy, tiến về phía hai cô gái :

– Chào hai người đẹp .

Dạ Thảo đầu môi :

– Hồng dám đđau . Chỉ có một người đẹp thôi .

Tuấn Anh lém linh nịnh :

– Với tôi, phụ nữ nào cũng đẹp .

Thảo cười :

– Nếu có giải "Oscar hay nhất về lời nói" thì giải đó sẽ thuộc về câu nói vừa rồi của anh đó .

– Tôi chẳng quan tâm đến giải Oscar, mà chỉ quan tâm đến phụ nữ thôi .

Cúc nghe Tuấn Anh và Dạ Thảo đối đáp mà thâm phục miệng lưỡi của hai người . Tuấn Anh khéo nói, đẹp trai, chắc là nhiều cô gái mê lắm . Theo những gì mà Cúc đọc được từ sách vở, loại người như Tuấn Anh "nguy hiểm" vô cùng . Với chiếc áo thun đen ôm sát người và chiếc quần kaki màu ghi đá, trong TA khỏe mạnh và quyến rũ như một tài tử Hồng Kông .

– Sao đứng mãi thế này ? Minh ngồi thêm một lát nữa đi .

Tuấn Anh cất lời mời . Thảo kéo Cúc ngồi xuống . Nheo mắt nhìn TA, Thảo hỏi :

– Có "thần giao cách cảm" hay sao, mà hai người lại gặp nhau như thế này ?

Cúc đá mạnh vào chân bạn, khiến Thảo la lên oai oái :

– Bạch Cúc ! Sao khi không mày lại đá tao ?

Tuấn Anh nói mà ngó Cúc đăm đăm :

– Chúng ta tư tưởng lớn gặp nhau, chơi với nhau chắc là hợp lắm . Buổi gặp mặt hôm nay, có thể xem là một bước ngoặt trong tình cảm được không ?

Thảo nghiêng nghiêng mái đầu, tinh nghịch trả lời :

– Được thôi . Nhưng anh phải trả lương cho tôi đó .

– Ủa ! Sao lạ vậy ?

– Công làm bà mai đâu có nhẹ nhàng .

Lại thêm một cú đá nữa vào chân, Thảo nhăn nhó :

– Con nhỏ này thiệt kỳ ! Hôm nay làm sao mà im thin thít, chỉ giỏi đá người ta thôi .

Tuấn Anh đùa :

– Trên thế giới chưa có ngày nói ít mà . Bạch Cúc im lặng để làm gì đây ?

Cúc làm bộ thỏ thẻ nói :

– Từ ngày tôi bị rớt trên võng xuống, bỗng trở nên ít nói như thế .

Dạ Thảo lẫn ra cười, còn Tuấn Anh thì đỏ mặt :

– Cúc giận dai như vậy sao ? Có cách nào làm tan cơn giận ấy không ?

– Có đây .

Thảo nháy mắt trả lời . Tuấn Anh vội hỏi :

– Cách gì ?

– Một tuần một lần cháo vịt Thanh Đa .

– Ô hô ! Thế thì tôi đến "khuyên gia bại sản" mất thôi .

Thảo phẩy tay :

– Tùy anh . Cái gì cũng có giá của nó cả . Tiền nào của nấy, anh liệu mà xoay xở .

Nhìn vẻ mặt lúng túng của TA, Cúc khẽ mỉm cười . Cô nhắc bạn :

– Mày cứ đùa mãi, anh Tuấn Anh bắt đầu run rồi kia kìa .

– Run gì mà run . Đàn ông mà yếu bóng vía như vậy sao ?

Dạ Thảo liếc Tuấn Anh một cái thiệt sắc . TA chối đây đây :

– Đâu có . Tôi đang lên kế hoạch ăn cháo vịt đó chứ . Phần tôi thì không sao, chỉ tội nghiệp vóc dáng mảnh mai của hai cô thôi . Nó sẽ ra sao, nếu hợp đồng của chúng ta được thực hiện đều đặn ? Người ta sẽ lên án tôi là không biết bảo vệ vóc dáng cho hoa khôi .

– Chứ không phải anh lo sợ cho cái hậu bao của mình à ?

Cả ba phá lên cười . Tuổi trẻ thật mau chóng kết thân hòa hợp .

– Thảo và Cúc quê ở đâu ?

Dạ Thảo nhanh nhẩu đáp lời :

– Thảo là dân Bến Tre . Còn Cúc, gái Huế đó . Người ta nói : "Học trò xứ Quảng ra thi, thấy cô gái Huế, chân đi không đành" . Anh có đành lòng mà bỏ đi không ?

Bạch Cúc ngượng ngùng :

– Con nhỏ này, sao khi không nói nhiều thế ?

– Luật bù trừ mà . Mày tiết kiệm lời thì tao phải nói giùm phần mày nữa chứ . Bạn bè "tương trợ" nhau vào những lúc như thế này đây .

– Tao thấy mày chỉ có "tương" thôi, chứ có "trợ" đâu .

– Hừ ! Sao lại nói xấu tao trước mặt người lạ thế hả ? Có gì, tối về đóng cửa bảo nhau .

Tuấn Anh tủm tỉm :

– Dạ Thảo có vẻ thuộc nhiều ca dao, thành ngữ quá hén .

Thảo đáp tỉnh bơ :

– Chưa bằng một góc của nhỏ Cúc đâu . Nó mà cất lời thì cứ gọi là mê tí tò lò . Chưa nói câu nào mà khối người đã điều đứng rồi .

Câu nói đầy ngụ ý của Thảo khiến cả Tuấn Anh và Bạch Cúc đều bối rối .
Tuy mới chỉ gặp nhau vài lần và làm quen nhau trong một cảnh ngộ "lạ
lùng" nhất trên đời, nhưng Cúc hiểu : Tuấn Anh rất có cảm tình với cô . Cử
chỉ, lời nói mà nhất là ánh mắt của Tuấn Anh đã "công nhân" tất cả . Riêng
về phần Cúc, cô vẫn chưa cảm thấy niềm xao xuyến bồi hồi, chỉ thấy rằng
rất thoải mái và thú vị khi trò chuyện với Tuấn Anh .

– Anh là người Sài Gòn à ?

Thảo hỏi, Tuấn Anh lắc đầu :

– Tôi quê ở Bạc Liêu .

– A ha ! Công tử Bạc Liêu chánh hiệu . Không biết công tử thời nay có xài
tiền như nước nữa không ?

Cúc bật cười :

– Nước ở đâu, chứ nước ký túc xá thì còn quý hơn cả vàng ấy chứ, có đâu
mà xài .

Trời đã tạnh mưa, Bạch Cúc kéo tay Thảo đứng dậy :

– Mình về thôi . Anh Tuấn Anh về bàn với các bạn đi . Từ này đến giờ bỏ
bạn bè sang đây lâu quá rồi, không khéo người ta lại trách .

Tuấn Anh lắc đầu :

– Tụi nó còn mừng nữa là đằng khác . Bớt một suất mà .

Dạ Thảo dúi vào tay Tuấn Anh một tờ bạc 50 ngàn :

– Đây là phần đóng góp của tụi này . Anh muốn bao thì để dịp khác . Hôm
nay, Thảo lỡ hứa bao Cúc rồi . Hẹn anh dịp khác nghen .

– Ồ kìa, Cúc ! Thảo !

Tuấn Anh gọi to, nhưng hai cô gái đã nhanh chân chạy ra ngoài bãi xe .

Đường phố sau cơn mưa mát dịu . Họ chạy xe trong niềm nhẹ nhõm, băng
khuâng .

o0o

"Năm tháng đợi mưa rừng

Ngày đêm vui thương nhớ

Anh vẫn chờ vẫn đợi

Vẫn đợi em về ... "

Tuấn Anh vừa hát, vừa gảy những sợi dây đàn trên chiếc ghi-ta thùng tuyệt đẹp, giọng anh êm dịu, nồng nàn .

Bữa tràm trà :

– Quả là không hổ danh "Giọng ca vàng sinh viên" . Nghe giọng hát của mày, đến đá cũng phải mềm lòng chứ đừng nói với các cô gái .

Lân "ngủ nhiều" trề môi :

– Thế mà có một nàng vẫn "trơ như đá, vững như đồng" trước thằng Tuấn Anh đấy .

Danh đế thêm :

– Công tử kiêu kỳ của phòng mình đã trúng phải mũi tên tình sét rĩ rồi . Cho nên lúc nào nó cũng ủ ê, buồn thảm .

Lân chêm thêm một câu ngang phè :

– Ai bảo từ trước đến nay nghênh ngang cho lắm vào . Lúc nào cũng vỗ ngực tuyên bố: "Tao không thèm yêu ai . Lũ con gái ký túc xá này, chẳng có ma nào làm tao rung rinh ánh mắt" .

Rồi anh chàng tưởng chừng chỉ biết ngủ nhiều ấy kết luận một câu xanh rờn :

– Giờ thì thâm đòn rồi nha . Không những rung rinh ánh mắt, mà còn run rẩy con tim, khi tình yêu gõ đúng cửa trái tim rồi thì thôi nhé, vĩnh biệt mọi sự khôn ngoan . Hết thờ ơ với các nàng chưa ?

Bữa bênh Tuấn Anh :

– Thằng Lân triết lý cùn quá đi . Tuấn Anh nó có nhiều ưu thế, đương nhiên nó phải kiêu hãnh rồi . Có đâu như mày, đốt đuốc tìm cả ngày cũng chẳng

thấy nổi một ưu điểm . Mà mà tán gái thì các em cứ gọi là chạy dài .

Lân tức anh ách, trả miếng lại :

– Còn mà thì sao ? Em Hiền nào đó bên Kinh tế cho mà "tuột dốc dựng đứng" đến đâu rồi ? Mà giỏi thế, sao em cứ cam như hén vậy . Biết điều thì lui gót đi cung .

Bừu nhún vai :

– Mà chẳng hiểu gì về tâm lý các nàng cả . Sự im lặng cũng có ý nghĩa của nó, em của tao e then mới thế . "Tình trong như đã mặt ngoài còn e" mà .

– E then đến bao giờ đây ? Hay là đợi đến lúc "từng người tình bỏ ra đi", mà mới ngã ngựa người ra .

Hùng, chuyên gia t/y la lên :

– Hai tụi mà cãi nhau lằng xẹt . Giờ là lúc tụi bay phải quên mình đi, mà cứu vớt thằng Tuấn Anh . Hoàng tử của phòng mình mà thất bại trên tình trường thì bẽ mặt tụi mình quá đi . "Con trai Bách khoa ra quân là phải thắng" chứ, đâu có chuyện bại trận như thế .

– Đúng rồi . Thằng Hùng có lý .

– Tụi mình lên kế hoạch "tấn công" đi . Nào, cả phòng chú ý . Nghiêm !

Mục tiêu : "đóa cúc trắng"; tọa độ : Ký túc xá Sư phạm, một .. hai .. ba, bắn !

Cả phòng cười nghiêng ngả trước câu đùa rất tếu của Hùng . Riêng TA vẫn giả cam giả diếc trước mấy thằng bạn trời đánh . Chúng nó đang đùa cợt trên nỗi buồn của anh đây . Đúng là chưa thấy quan tài, chưa rơi nước mắt . Bọn chúng biết yêu đâu mà thấu hiểu được nỗi lòng của kẻ đang yêu . Chúng mà cứ cười đi, rồi đến lúc chúng mà còn khổ sở hơn ông ấy chứ . Tuấn Anh thầm rửa đám bạn, rồi quay sang tự xỉ vả mình .

Còn nữa, "quả báo nhãn tiền" là thế đó, nàng cứ lặng thinh trước những cú "ra đòn" của anh . Người mảnh mai, dịu dàng như thế mà cứng rắn như bê-tông, "dội bom" thế nào cũng không hề suy suyển . Tìm Tuấn Anh như nặng

nè, ngừng đập mỗi khi thấy em vô tư lướt qua trước mặt bình thản, lạnh lùng . "Em làm anh đau tim mất rồi, Bạch Cúc ơi . Ước gì có thể dứt được bóng hình em ra khỏi tim anh". Than thì than vậy, nhưng niềm khát khao về Cúc vẫn cháy bỏng trong lòng TA .

Nhìn điệu bộ "bi thảm" của Tuấn Anh, Hùng "tư vấn":

– Tuấn Anh nè ! Mày đổi tên thành "Si" đi . Giống si lùn, rề dãi lòng thông, vương tứ tung mà không chỗ bám, dạo này bán đất lắm đó . Không có giá với "em" thì cũng có giá với mấy ông già thích chưng cây cảnh chứ . Tội gì để "tàn một đời trai" vậy ?

Thấy Tuấn Anh im lặng, Bửu tỏ vẻ phần nộ giùm :

– Sao mày cứ lặng thinh thế hả ? Phải xuất chiêu cho tụi nó biết mùi đi chứ . Mày hãy nghĩ cách dẫn được em Bạch Cúc về đây . Lúc đó, tụi nó sẽ quỳ rạp xuống dưới chân mày và khi ấy, thằng nào hơn thằng nào là biết liền .

Lân đắc thắng đi qua đi lại :

– Đẹp trai, tài giỏi như thằng Tuấn Anh, lúc thất tình cũng y chang tao thôi .

Ngó mặt qua cửa sổ, Lân cất giọng văn sĩ "ngủ" :

– Chà ! Trời chiều đẹp dễ sợ . Giá đừng phải đi học thêm Anh Văn thì "đánh một giấc" cho đã . Ồ kìa ! Tụi mày hãy nhìn xem . Có phải "đóa cúc trắng" của thằng Tuấn Anh đó không ? Đúng rồi, chuyện lạ có thật à nghe . Chả lẽ em tới tìm "thằng ngố" thất tình này thiệt sao ? Lẽ nào nó đã thành công rồi ? Sao ở đời lại có nhiều thằng may mắn thế nhỉ ? Thương cho thân mình quá đi thôi .

Tưởng rằng Lân đặt chuyện để giễu cợt mình, Tuấn Anh chẳng thèm để ý .

Và anh chỉ giật mình khi nghe Bửu la lên :

– Đúng Bạch Cúc rồi, Tuấn Anh ơi .

TA buông đàn lao ra cửa sổ . Chưa kịp đến nơi thì anh bị chuyên gia ái tình Hùng lôi lại :

– Ấy đừng ! Mà tới đây .

Rồi Hùng lôi Tuấn Anh sên sệt tới bên giường, đẩy anh nằm xuống rồi lấy mền phủ kín mít . Tuấn Anh la oai oái, nhưng bị Hùng giữ chặt :

– Im đi . Mà để tao dàn xếp cho .

Vừa định rửa : dàn xếp cái con khi, thì Tuấn Anh chợt nghe một giọng Huế êm ái cất lên :

– Máy anh cho hỏi . Có phải anh Tuấn Anh ở phòng này không ạ ?

Tuấn Anh vội nằm im . Thằng Hùng quỷ sứ dẻo quẹo hỏi :

– Hai em hỏi Tuấn Anh nào ?

– Dạ . Tuấn Anh ...

Trong khi Bạch Cúc đang ú ớ, chưa biết tìm đặc điểm gì để diễn tả thì Dạ Thảo lên tiếng :

– Tụi em tưởng phòng này chỉ có một Tuấn Anh ?

Cũng vẫn là Hùng nói tiếp :

– Vậy là hai em lầm rồi . Phòng tụi anh có cả thầy ba Tuấn Anh . Một Tuấn Anh đẹp trai như tài tử, một Tuấn Anh đàn ghi-ta tuyệt hay và một Tuấn Anh công tử Bạc Liêu chính hiệu . Hai em hỏi ai nào ?

TA nằm trong mền mà tức anh ách . Cái thằng Hùng nhiều chuyện này sao bỗng nhiên lại dựng chuyện lên như vậy . Làm gì có tới ba Tuấn Anh như nó nói . Tiếng Cúc nhỏ nhẹ :

– Tụi em muốn gặp anh Tuấn Anh người Bạc Liêu ạ .

– Ôi ! Hai em quen thằng đó khi nào ? Sao hai Tuấn Anh kia không quen, mà lại quen với thằng cha xạo nhất trên thế gian này ? Nó đi chơi về say quá còn nằm đây . Mỗi lần say, nó xấu tính không ai chịu được, ngủ như chết, có bắn súng bên tai vẫn ngáy tỉnh bơ . Muốn gặp nó thì hai em phải chờ thêm hai tiếng nữa .

Tuấn Anh tức quá định vùng dậy thì ngay lập tức bị thằng Hùng đè chặt

xuống . Anh nghe giọng Cúc thoáng vẻ lo âu :

– Các anh cho anh ấy uống gì chưa ? Nước chanh pha gừng để giúp anh qua cơn say đây .

– Ôi dào ! Hồi đầu, tụi anh cũng chu đáo với nó lắm, nhưng riết rồi không ai chịu thấu . Một tuần say ba lần, thử hỏi ai lo cho nó được . Ở cạnh nó một thời gian, hai em cũng phát ngán luôn . Con người này bê tha vô cùng .

Dạ Thảo ngờ vực hỏi :

– Anh nói xấu bạn bè như vậy, mà không sợ bạn giận sao ?

Hùng cười :

– Giận gì mà giận . Anh nói sự thật chứ bộ . Với lại, đang say như chết, làm sao nghe được chứ .

Tới mức này thì Tuấn Anh không còn chịu hơn được nữa, anh lấy hết sức lực hất Hùng ra và vùng dậy . Cả phòng cười ha hả, còn Tuấn Anh thì đỏ mặt phùng phùng . Anh hét to :

– Thằng Hùng trời đánh kia . Mày đúng là đứa giết người không dao .

Quay sang Cúc và Thảo, Tuấn Anh ngại ngừng :

– Sao hai em gan thế . Dám liêu mình như chẳng có để tới đây ư ? Bộ không biết ký túc xá Bách khoa là chốn hang hùm miệng rắn à ? Đây là con rắn độc nhất phòng anh đây .

TA vừa nói, vừa chỉ tay về phía Hùng . "Con rắn" phùng mang trợn mắt cãi :

– Các em đừng tin nó . So với phòng này, anh chỉ là "con nai vàng ngơ ngác" thôi . Tuấn Anh mới chính là "sư phụ" đó . Chơi với nó, hai em phải coi chừng .

Đặt hai ly nước lên mặt bàn, Tuấn Anh tùm tùm :

– Hai em uống nước đi, uống để lấy lại bình tĩnh . Tụi nó áp đảo tinh thần ghê quá, phải không ? Có anh đây, hai công chúa đừng sợ .

Hùng nghe Tuấn Anh nói vậy liền la lên :

– Ghê chưa kìa . Dừng lời đường mật để chứng tỏ mình là tay hảo hán à ?
Quên đi nhé . Các em bây giờ thông minh lắm, chẳng dễ bị lừa đâu .

Dạ Thảo đứng lên, làm bộ khép nép nói :

– Nếu sự hiện diện của tụi em mang đến cho phòng các anh bầu không khí căng thẳng như thế này thì chúng em xin phép ra về . Nghe hai anh "khẩu chiến", em sợ quá .

Tuấn Anh hốt hoảng :

– Ấy chết ! Các em đừng về . Anh sẽ không cãi cọ với cái thằng chuyên lý sự cùn này nữa . Mà hình như hai em muốn tìm anh có việc gì cơ mà .

Thảo và Cúc cố nén cười . TA đắm đuối nhìn gương mặt tươi như hoa của Bạch Cúc . Vẻ lạnh lùng thường ngày nơi Cúc đã biến mất, thay vào đó là vẻ đẹp dịu dàng làm đảo điên lòng người . Trái tim Tuấn Anh đập mạnh .

– Kìa Thảo ! Mày nói đi .

Cúc huých nhẹ vào hông bạn . Thảo rụt rè lên tiếng :

– Ngày Sinh viên học sinh tới đây, trường em tổ chức dạ hội hoá trang .

Phòng em phải đạt chỉ tiêu 30 chiếc mặt nạ trước ngày lễ hội . Nghe đồn anh khéo tay lắm, nên tụi em liều mạng sang đây để nhờ anh, chỉ lo anh từ chối .

– Chà ! Bất ngờ đó nhen . Từ trước đến nay, có ai đề cao Tuấn Anh như vậy đâu . Liệu các em có làm người không đấy ?

Trước câu nói vô lý không chịu được của Hùng, Tuấn Anh tức anh ách .

Ráng "ngậm bồ hòn làm ngọt", anh gật đầu :

– Đồng ý cả hai tay, chỉ sợ không làm tròn nhiệm vụ được giao thôi .

Đôi mắt đen long lanh của Cúc vụt sáng, cô reo lên :

– Anh đồng ý rồi đó nhen . Ngày mai, tụi em sẽ cho người đến đón anh nha .

TA xua tay :

– Ô ! Không cần đâu . Anh tự đến được mà .

Lân "ngủ nhiều" từ nãy đến giờ vẫn ngồi im, nghe Tuấn Anh nói vậy liền xen vào :

– Hai em đừng bận tâm nhiều đến việc đi lại của thằng Tuấn Anh . Được qua ký túc xá Sư phạm là cả một phần thưởng lớn đối với nó . Chỉ cần các em hạ lệnh, nó sẽ tức khắc tuân theo . Ai nói thì nó còn lùng khùng, chứ phải đẹp mà nói thì nó sẵn sàng vắt chân lên cổ mà chạy, bất kể bão cấp 12 . Tuấn Anh chỉ còn biết dang tay kêu trời, vì mấy thằng bạn trời đánh . Người ta "giàu vì bạn", còn mình thì đến mất mặt vì mấy thằng bạn nửa người nửa quỷ này .

Tiến Thảo và Cúc ra cổng, Tuấn Anh còn bị Cúc bỏ nhỏ một câu :

– Bộ anh dễ ghét lắm sao, mà bị các bạn cho "đo ván" hoài ?

TA lạnh trí đáp lời :

– Chẳng qua là tụi nó ghen tị với anh thôi . Lần đầu tiên, suốt bao năm nay, phòng anh mới có phái nữ đặt chân tới mà .

Nhìn theo chiếc Chaly cũ kỹ chở theo hai người đẹp, lòng Tuấn Anh khấp khởi, bồi hồi . Anh hy vọng buổi gặp gỡ hôm nay sẽ "cải thiện" mối quan hệ giữa Cúc và anh .

o0o

Suốt mấy ngày liền, Thảo và Cúc cùng với Tuấn Anh phải vật lộn với một đồng nào giấy, nào bìa, màu vẽ và hồ dán, căn phòng vốn ngăn nắp, giờ trở thành một cửa hiệu bán hàng "âm phủ" . Cuộc cùng thì chiếc mặt nạ thứ 30 cũng được hoàn tất . Sau khi tiễn Tuấn Anh ra về, Thảo và Cúc vờn vai thờ dài một cách khoan khoái .

– Thế là xong . Cứ tưởng phải là công trình thế kỷ chứ ...

Cúc vừa tùm tùm cười, vừa nhặt đồng mặt nạ ngồn ngang . Dạ Thảo trầm trồ :

– Anh chàng Tuấn Anh của mày khéo tay thật, lại còn có óc thẩm mỹ nữa .

– Cái gì ? Sao lại là "của tao" ? Chỉ được cái lộn xộn thôi .

Cúc đỏ mặt lườm bạn . Dạ Thảo tỉnh bơ nói tiếp :

– Tao mà chưa có người yêu thì đã phải lòng anh chàng rồi . Người đâu mà đa tài đến thế .

– Thêm một người yêu nữa cũng đâu có sao .

– Hừ ! Mà muốn "xì căng đan" hả ?

– Khéo thu xếp thì chẳng xảy ra chuyện gì đâu . Ngày chẵn một chàng, ngày lẻ một chàng, lên lịch hẹn hò hoàng ... đâu có thể "đụng hàng" được .

Dạ Thảo ngấm ngấm :

– Thôi, tôi xin cô . Tôi không muốn trở thành "địch thủ" của cô trong cuộc cạnh tranh t/y đâu . Tôi thừa biết trong mắt Tuấn Anh, ai là nữ hoàng rồi .

Dại gì tôi làm một cái bóng bên cạnh người khác .

Bạch Cúc trề môi :

– Hề có người đàn ông nào xuất hiện là mày bảo người ta mê tao, làm như tao là kẻ chuyên đi dụ dỗ đàn ông đấy . Tôi xin cô, cho tôi yên ổn một chút đi . Nhiều đàn ông vây quanh như thế để tôi chết ngộp à ?

– Biết làm sao được . Tao cũng ganh tỵ với mày lắm chứ, nhưng sự thật là vậy thì phải công nhận thôi . Mà nè ! Theo tao, Tuấn Anh là đối tượng nặng ký hơn cả, trong số các anh chàng theo mày . Tao mà là mày thì tao đã duyệt Tuấn Anh từ lâu rồi .

– Duyệt nè ! Duyệt nè !

Sau mỗi chữ "nè" là một cái nhéo đau điếng vào bả vai Thảo . T la oai oái :

– Đau ! Mỗi lần mắc cỡ là mày trở nên thô bạo như vậy sao ?

Cúc chẳng nói chẳng rằng, bỏ đi một lèo vô phòng tắm . Nghe tiếng dội nước ào ào, Thảo mỉm cười . Chắc là cô nàng giận lắm đây . Mà con nhỏ này kẻ cũng kỳ ghê ! Tuấn Anh đẹp trai, tài hoa, lịch lãm như thế mà cứ đứng đưng như không, vẫn không thêm động lòng trước một mẫu đàn ông

như vậy .

Cộc... cộc ... cộc ..

Tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thảo, cô vội chạy ào ra mở cửa . Trước mặt T là một người đàn ông cao lớn, không đẹp nhưng sang trọng . Anh ta có bộ mặt lạnh lùng, kiêu ngạo, bên cạnh người đàn ông là cô bé chừng 7,8 tuổi . Dạ Thảo tròn mắt nhìn cô bé . Sao con gái của người đàn ông có máu lạnh kia lại xinh đẹp đến thế ? Cô bé giống hệt một thiên thần .

– Anh cần gặp ai ?

– Tôi muốn gặp cô giáo Bạch Cúc .

Cô giáo Bạch Cúc ? Lẽ nào đây là cha con người đàn ông mà Cúc đã từng kể cho Thảo nghe . Mà sao giọng nói của anh ta ấm áp thế, khác hẳn với vẻ bề ngoài lạnh lẽo, giá băng .

Thấy Thảo cứ ngây người không trả lời, cô bé có làn môi đỏ tươi khẽ nhắc :

– Cô Bạch Cúc thật đẹp đó cô .

– Ồ, phải rồi . Cô Cúc ở phòng này . Mời anh và cháu vào phòng .

Nhìn thấy đồng mặt nạ để ở góc phòng, cô bé xinh đẹp reo lên :

– Ôi thích quá ! Sao phòng cô nhiều mặt nạ thế này ?

Người đàn ông đưa mắt liếc con, cô bé vội im bặt. Tự nhiên Thảo thấy ghét người đàn ông này đến sợ . Người đâu mà lạnh lẽo như thép thế . Cô quay sang đứa bé, trêu mếu đáp :

– Tối mai trường cô tổ chức dạ hội, các cô mới làm xong số mặt nạ đấy .

Con chờ cô Cúc một lát nghen .

Đứa bé gật đầu . Dạ Thảo tiếp tục hỏi han :

– Cô là Dạ Thảo . Còn tên con là gì ?

– Dạ, con là Hồng Nhung .

– Hồng Nhung ư ? Cái tên đẹp quá .

– Cô ơi ! Con là màu đỏ, còn cô Cúc là màu trắng, phải không cô ?

Thảo mỉm cười gật đầu, cô liếc mắt về phía người đàn ông . Anh ta vẫn lạnh lùng ngó đăm chiêu ra ngoài cửa sổ . Thảo chỉ muốn đuổi ngay con người kênh kiệu này ra khỏi phòng .

Bạch Cúc từ phòng tắm bước ra . Nhìn thấy cha con người đàn ông, cô ngạc nhiên :

– Ô kìa, Hồng Nhung ! Sao con lại tới đây ?

Quay sang cha của cô bé Hồng Nhung, cô gật đầu :

– Chào anh Nam Kha . Ngọn gió nào đã đưa anh tới đây ? Chắc chắn không phải anh định đến để lên lớp tôi đấy chứ ?

Chẳng để ý đến lời lẽ có ý mỉa mai của Bạch Cúc, Nam Kha cất lời :

– Tôi đưa cháu tới đây để xin lỗi về việc bữa trước . Hôm đó, tôi nóng nảy quá, mong cô thông cảm . Nếu được, cô có thể trở lại dạy học cho Hồng Nhung . Được không ? Cháu nó nhất định đòi học cô, chứ không chịu học với bất kỳ ai .

Cúc hơi bất ngờ trước những điều Nam Kha vừa nói . Anh ta là con người thật lạ, lúc thì nhỏ nhen, hồ đồ, lúc lại rất biết điều độ lượng .

– Cô Cúc ơi ! Tới dạy con đi .

Nhìn ánh mắt Hồng Nhung van lơn nài nỉ, Bạch Cúc không đành lòng . Cô cúi đầu nói nhỏ với Nam Kha :

– Thực lòng, tôi rất yêu con bé Hồng Nhung, chưa lúc nào tôi muốn rời xa cô bé . Tuy nhiên, tôi rất sợ cái cảnh anh đuổi ra khỏi nhà, khi lỡ nói ra điều gì anh không thích . Theo anh, điều lo lắng của tôi có đúng không ?

Nam Kha lắc đầu, giọng anh nhỏ mà chắc chắn :

– Xin hứa với cô là tôi sẽ không lặp lại những chuyện tương tự như vậy nữa . Cô muốn nói gì với con bé thì tùy cô . Nếu lời cô có khác với ý tôi, thì tôi cũng cố không bận lòng . Như vậy được chưa nào ?

Bạch Cúc nhú mày, đăm chiêu nghĩ ngợi . Hồng Nhung lại năn nỉ :

– Cô ơi ! Về nhà dạy cho con đi . Ba đã hứa với con là sẽ không mắng cô nữa rồi mà .

Cúc nhìn Hồng Nhung rồi mím môi gật đầu . Chỉ chờ có thế, con bé nhảy cẫng lên :

– Á, hoan hô cô Bạch Cúc ! Cô thật tốt nhất trên đời .

Lúc này, Dạ Thảo mới nhận thấy trong mắt "kẻ lạnh lùng" ánh lên niềm vui .

Quay sang con gái, Nam Kha nói :

– Cảm ơn cô Cúc đi con .

– Con cảm ơn cô Bạch Cúc .

Cúc mỉm cười, xoa đầu Hồng Nhung . Cô nói :

– Tối thứ hai, cô Cúc tới nghen .

Con bé ngược đôi mắt tròn xoe, ngây thơ hỏi vặn lại :

– Sao tối mai cô không đến ?

– Tối mai, cô phải tham gia dạ hội hoá trang rồi .

– Con đi xem với .

Nam Kha kéo léo từ chối :

– Kia, Hồng Nhung ! Con quên là tối mai mình tới thăm ông nội à ?

Hồng Nhung phụng phịu tiếc rẻ . Cúc an ủi :

– Để khi khác Nhung nhé . Còn nhiều dịp mà .

Hai cha con Nam Kha đi rồi mà Dạ Thảo còn đứng ngẩn ngơ giữa phòng .

Bạch Cúc giật tóc bẹn :

– Gì nữa đây ? Một cú sét tóe lửa chẳng ?

Thảo lẩm bẩm :

– Người đàn ông này là cả một thế giới bí ẩn, khiến cho người ta vừa sợ, vừa tò mò muốn khám phá .

Cúc phá lên cười :

– Đúng là sinh viên Văn khoa . Đa cảm quá đi thôi .

– Không . Rõ ràng là anh ta có một nội tâm rất phong phú, dữ dội mà dịu êm, hấp dẫn vô cùng .

Cúc bấu môi dài thượt :

– Tao chẳng thấy có gì hấp dẫn, chỉ mê con bé thôi .

– Hừ ! Mà thật không công bằng . Một cô bé dễ thương như vậy thì sao có thể là con gái của một ông bố tồi được ? Công bằng một chút đi cô .

– Cứ nhớ lại cái lần tao và anh ta tranh cãi là lập tức giận cảnh hông . Sao trên đời này lại có kẻ hống hách, khinh người đến vậy ? Đời tao sao mà trở trêu thế không biết, cứ phải thường xuyên giáp mặt một kẻ đáng ghét vô cùng .

– Nè ! Ghét của nào trời trao của nấy đó ghen .

– Cái gì ! Con quỷ sứ này đúng là trẻ không tha, già không thương . Hết chuyện để nói rồi hả ?

– Tao nói thiệt chứ bộ . Có gì là ghê gớm đâu . Anh ta cũng vẫn là đàn ông độc thân kia mà .

– Thôi, thôi . Em lạy chị ! Chị đừng gán em cho hết người đàn ông này đến người đàn ông khác nữa . Nếu chị muốn, em xin nhường chị tuốt tuồn tuột ...

– Ừ . Nói phải giữ lấy lời đó ghen . Sau này đừng có mà năn nỉ tôi là "trả lại người yêu cho tao" nha ...

Cúc phì cười :

– Tao không thèm tranh cãi với mày nữa . Dai thấy mồ . Lên giường ngủ đây, suốt cả tuần này oải quá rồi

o0o

Tuấn Anh vừa sửa lại cổ áo, vừa thổi sáo miệng một giai điệu rộn ràng .

"Chàng trai có mái tóc hớt cao và đôi mắt sáng đang nhìn mình qua gương kia cũng được đấy chứ nhỉ . Vậy mà mỗi khi đứng trước Bạch Cúc thì chân tay mình cứ như mượn của ai . Chán ghê !"

Thấy TA cứ sẫm soi mãi tóc tai, quần áo, Bửu trêu :

– Mày đi gặp người đẹp, hay đi dự thi tuyển diễn viên ?

– Hai việc ấy đều quan trọng như nhau chứ bộ . Đâu có thể xem nhẹ hình thức bề ngoài .

– Nhưng cũng vừa vừa phải phải thôi . Ai lại chải đầu láng thế kia ? Lỡ có con ruồi nào sơ ý đậu vào thì khổ thân nó .

– Sao lại khổ nó ? Làm dơ đầu tao, tao còn chưa kể, nữa là ...

– Ruồi sẽ ngã gãy chân vì mái tóc láng như sân trượt patin của mày . Hà ...
hà ...

Tuấn Anh tủm tỉm :

– Chuẩn bị kỹ thế, mà tao còn mất tự tin trước Bạch Cúc . Nếu để lù xì, chắc tao trở thành thằng "ngố" quá, mày ơi .

Rồi Tuấn Anh đổi giọng trầm ngâm :

– Kể cũng lạ ghê ! Một công tử sành điệu như tao mà lại có lúc quê một cục trước một cô gái chân quê như Cúc .

– Chẳng có gì là lạ cả . Tình yêu "hóa cải" con người mà . Kẻ thông minh trở nên dại khờ, người dạn dĩ trở thành bối rối .

– Hay ! Lâu lâu, mày nói được một câu nghe cũng có lý . Thông minh đột xuất đó ghen .

Bửu trợn mắt :

– Nói vậy là tao ngu triền miên hả ?

Tuấn Anh bụm miệng không kịp . Bửu nhún vai :

– Cũng không sao . Tao đã chấp nhận làm cái bóng của mày rồi mà . Bảy giờ kém 15 rồi, mày có muốn trễ hẹn không ?

Tuấn Anh cuống quýt :

– Trời ơi ! Đã trễ rồi ư ? Thôi, đi nào .

TA chở Bửu trên chiếc Dream màu đen còn mới cáu cạnh . Xe của họ lao đi

vun vút, vậy mà tới trường đại học sư phạm vẫn muộn . Quá 7g, hội trường đã đông nghẹt người, tiếng nhạc đặt dìu, ánh đèn màu lấp lóa .

TA ngơ ngác tìm kiếm trong đám đông một bóng hình . Anh thực sự hoa mắt . Biết Cúc ở đâu giữa một biển người như thế này .

Bữa cầu nhau :

– Thế này thì đúng là "tìm em như thể tìm chim" rồi . Biết đóa cúc trắng của mày ở đâu, giữa một rừng hoa "tua tủa" như vậy .

– Mày có thôi đi không ? Tao đang sốt ruột đây .

– Hay là mày lên sân khấu đi . Cô nàng sẽ thấy và sẽ tới .

– Thằng quỷ ! Mày muốn người ta tưởng tao điên à ? Khi không lại lên sân khấu đứng . Nghe lời mày thì đúng là đổ thóc giồng xuống sông .

Bất ngờ, từ 4 chiếc loa ở bốn góc hội trường vang lên lời thông báo :

"Alô, ban tổ chức chúng tôi xin thông báo . Tất cả các bạn nam nữ sinh viên, ai có khả năng xin góp vui cho buổi dạ hội một tiết mục văn nghệ, chúng tôi xin nhiệt liệt hoan nghênh".

Bữa nháy mắt với Tuấn Anh :

– Kia, dịp may tới rồi . Lên đăng ký đi . Phải cho mọi người biết mùi "giọng ca vàng" chứ .

TA ngần ngừ :

– Ngại quá !

– Ngại cái gì ? Dậy đâu phải lần đầu mày lên sân khấu ?

– Tao ngại ... mình hát hay quá bị nhiều cô mê . Hì ... hì ...

– Thôi đi ông . Mừng quá rồi còn làm bộ nữa .

Bữa đẩy Tuấn Anh về hướng sân khấu .

Lát sau, tiếng loa lại vang lên :

– Kính thưa các vị đại biểu, thưa toàn thể các bạn sinh viên, chúng tôi xin giới thiệu tiết mục văn nghệ của bạn Tuấn Anh, sinh viên đại học Kỹ thuật .

Và đây, "ca sĩ" Tuấn Anh đang từ từ tiến ra sân khấu .

Sau cái gập người điệu dàng, TA cất lời giới thiệu :

– Thưa quý vị, Tuấn Anh xin góp vui cho đêm nay một nhạc phẩm quen thuộc của nhạc sĩ Thanh Tùng, bài hát có tên "Một Mình" .

Tiếng nhạc nổi lên, âm điệu réo rắt khiến cả hội trường lặng đi, giọng hát khỏe khoắn, ngọt ngào của Tuấn Anh vang lên :

"Gió nhớ gì ngán ngơ ngoài hiên ?

Mưa nhớ gì thì thâm ngoài hiên ?

Bao đêm, tôi đã một mình nhớ em .

Đêm nay, tôi lại một mình"

Cứ thế, tiếng hát của TA vang xa tha thiết . Với chiếc áo thun đen và quần kaki sáng màu, trông Tuấn Anh chẳng khác nào một ca sĩ thực thụ, anh đang hát với tất cả tấm lòng .

TA vừa dứt lời tiếng vỗ tay, tiếng reo hò, tiếng huýt saó vang lên :

– Bis ! Bis ! Bis ! (Nữa ! Nữa ! Nữa !)

– Một bài nữa đi !

– Hay quá !

– Tuyệt vời !

Trước sự ủng hộ của mọi người, Tuấn Anh lại hát thêm một bài hát nữa .

"Go ! Go ! Go !

Aller ! Aller ! Aller ! ..."

Đó là bài hát quen thuộc mà ca sĩ Ricky Martin đã hát trong lễ khai mạc World Cup 98 . Cả hội trường nhún nhảy theo giai điệu của bài hát .

Bước xuống sân khấu mà Tuấn Anh còn cảm thấy người bồng bênh như đang trôi . Bữa đón bạn với nụ cười tươi rói :

– Trên cả tuyệt vời !

TA cũng hào hứng vô cùng :

- Chưa bao giờ tao hát với tất cả niềm hứng thú như thế này .
- Chắc tại có nàng đứng bên dưới chứ gì ?
- Cũng không biết nữa . Chỉ có thấy mình hạnh phúc . Hạnh phúc khi có nhiều người ủng hộ đông thế .

Đang say sưa nói, chợt Tuấn Anh méo miệng, trợn mắt . Bữa hốt hoảng :

- Mà làm sao thế ? Trúng gió ư ?

TA ú ớ, chỉ tay về phía trước . Bữa nhìn theo tay bạn và thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra Bạch Cúc cùng cô bạn Dạ Thảo . Dưới ánh đèn màu nhấp nháy, Bạch Cúc nổi bật lên với dáng vẻ lộng lẫy, kiều sa, nét thù mị thường ngày biến mất . Ở Cúc như có sự lột xác . Tuấn Anh như bị á khẩu chẳng nói được câu nào .

Dạ Thảo tươi cười :

- Chào hai anh . "Ca sĩ" Tuấn Anh hát hay quá . Vậy mà bấy lâu nay giấu nghề nghe .

TA cười và mắt không thôi ngó Cúc :

- Anh mới tập tành ca hát thôi mà .
- Mới tập mà đã hát hay thế rồi, sau này thuần thục, chắc ca sĩ chuyên nghiệp xin về hưu mất thôi . Hồi này, nghe anh hát, có người xuýt xoa liên tục, lại bảo ước gì tôi nào cũng được nghe anh hát .

Bạch Cúc đỏ mặt, liếc bạn . Thảo nhe răng cười :

- Tao nói có trúng không ?

Cúc lẩm bẩm :

- Lát nữa về sẽ biết tay ta .

Tuấn Anh nói nhỏ :

- Cha ! Dĩ vậy đó hả ?

Cúc hất mặt :

- Giờ mới biết sao ?

– Biết lâu rồi, nhưng chưa hết .

– Có thất vọng không ?

– Không . Ngược lại thì có .

– Hứ !

Kèm theo tiếng "hứ" thật dài là một cái liếc mắt sắc như dao, làm trái tim

Tuấn Anh như muốn rớt ra ngoài .

Dạ Thảo tủm tỉm :

– Anh Bửu ơi ! Mình đi thôi, có kẻ đang rửa thềm kia .

Bửu cũng hòa theo :

– Phải rồi . Tụi mình thừa thãi quá . Em dẫn anh tới quảng cáo cho phòng em đi Thảo . Anh cũng không tệ mà . Thằng Tuấn Anh 10 thì anh cũng được 6 chữ . Đúng không ?

Thảo gật đầu, phá lên cười . Trước khi kéo Bửu đi, cô dặn thêm :

– Nhớ 9g tập trung để thi hóa trang đó nghen .

Chỉ còn lại 2 người, Bạch Cúc trở nên vụng về, lúng túng . Tuấn Anh trêu :

– Đứng bên anh, em khó chịu lắm sao ?

– Đâu có.

– Sao em có vẻ hằn học, tức tối thế ?

– Anh nghĩ về người khác xấu như vậy ư ?

– Vậy thì em cười một tiếng cho anh xem nào .

Cúc quay mặt đi, khẽ nói :

– Khi không bảo người ta cười, kỳ quá .

– Không kỳ đâu .

– Vì sao ?

– Vì nhớ nụ cười của người ta nhiều lắm ...

– Thiệt không ?

– Thiệt mà .

– Em hồng tin .

– Anh thề đó .

Cúc vẫn quay mặt ngó lơ . Tuấn Anh cất tiếng gọi :

– Bạch Cúc nè .

– Gì cơ ?

– Hồi nãy Dạ Thảo nói có đúng không ?

– Nói gì mới được chứ ?

– Nói rằng em thích nghe anh hát ấy ...

– Điều đó quan trọng lắm sao ?

– Rất quan trọng . Anh sẽ sung sướng phát điên lên, nếu điều đó là sự thực .

Bạch Cúc tủm tủm cười :

– Vậy thì em chẳng nói đâu .

– Sao em ác với anh thế ?

– Em sợ anh .. hóa điên .

Tuấn Anh mừng rơn, hai con mắt sáng rực :

– Em nói vậy có nghĩa là ... Trời ơi ! Anh vui quá . Từ giờ trở đi, mỗi tối, anh sẽ tới phòng hát cho em nghe nghe .

Cúc lắc đầu nguầy nguậy :

– Không được đâu .

– Tại sao lại không được ? Bộ em không mong anh tới sao ?

– Tụi nó sẽ chọc em chết .

– Nhưng anh muốn hỏi là em có mong anh tới không cơ ?

– Em không biết .

– Bạch Cúc ! Hãy nhìn thẳng vào mắt anh và trả lời đi . Em có mong anh tới không ?

Cúc ngẩng lên nhìn TA . Bắt gặp ánh mắt anh rực cháy, cô vội cụp mi xuống và lí nhí trả lời :

– Khiếp ! Anh hỏi gì mà như hỏi cung thế . Em chịu thôi, chẳng trả lời được đâu .

Cúc nói là không trả lời được, nhưng ánh mắt trong veo và nụ cười e ấp nở trên gương mặt thánh thiện đã thú nhận cả rồi .

Tuấn Anh sững sờ nhìn khuôn mặt khả ái của Bạch Cúc, nhìn mái tóc đen mềm mại ôm lấy đôi má trắng hồng rồi chảy dài trên bờ vai thon thả . Chưa có người con gái nào lại khiến Tuấn Anh say mê đến thế .

– Đi thôi anh . Mọi người đang chờ tụi mình đó .

Hai tiếng "tụi mình" thốt lên từ bờ môi xinh xắn của Bạch Cúc khiến Tuấn Anh bàng hoàng . Anh có cảm giác không phải mình đang đi nữa mà là đang cùng Bạch Cúc bay cao ...

o0o

Từ miền Trung xa xôi, Huy đáp tàu vào Sài Gòn dự hội nghị ngành giáo dục khu vực miền Nam . Sau khi tẩy sạch bụi đường, Huy vội vã rời khách sạn Tao Đàn, đón taxi đến thẳng ký túc xá nơi Cúc ở, trên tay anh là một giỏ xách nặng trĩu trái cây . Đã từng là sinh viên ký túc nên Huy hiểu sự xuất hiện của người nhà có ý nghĩa như thế nào với cả phòng, nhìn người thì ít mà nhìn quà thì nhiều . Để hỏi lộ cả phòng, Huy mang một xách nặng trái cây . Hy vọng với túi quà này, anh sẽ mau chóng "qua cầu" .

Phòng 243 đây rồi . Huy giơ tay gõ cửa . Cửa phòng xịch mở, một cô gái có đôi mắt nâu to tròn nhìn Huy từ đầu đến chân :

– Anh cần gặp ai ?

– Tôi muốn gặp Bạch Cúc . Tôi là thầy giáo của cô ấy .

Huy nhoẽn miệng cười thật tươi và cố tình gắn vào tên mình cái mác "thầy giáo" . Anh hy vọng khi nghe mình nói thế, mắt nâu kia sẽ không dám gây phiền hà . Dù sao cũng là thầy giáo mà .

Nào ngờ chức danh thầy giáo cũng không "cứu" được Huy, kẻ "gác cổng"

quét đôi mắt nâu nhìn H đầy nghi ngại :

– Thầy giáo ư ? Chưa đủ tư cách .

– Ô ! Sao vậy ?

– Còn quá trẻ ...

– Nhưng tôi là thầy giáo thiệt mà . Cô cứ gọi Bạch Cúc ra đi, cô ấy sẽ là nhân chứng .

Cô gái lắc đầu :

– Bạch Cúc đi vắng rồi .

Huy hoảng hốt hỏi :

– Cô ấy đi đâu ?

– Tôi cũng không biết .

Huy xịu mặt thất vọng, chìa giỏ trái cây về phía cô gái, anh nói :

– Cô làm ơn cho tôi gửi giỏ xách này, nhờ nhắn lại với Cúc là có thầy Huy ở quê lên tìm . Ngày mai cũng vào giờ này, tôi sẽ quay lại .

Nói rồi, không nhìn cô gái, Huy quay lưng . Ddi được vài ba bước, anh chợt nghe cô gái kia gọi giật lại :

– Thầy Huy !

– Cô gọi tôi ?

– Thầy là thầy giáo của Cúc thật hả ?

– Nếu tôi tự nhận tôi là tổng thống thì cô hãy hỏi tôi câu ấy . Đằng này, thầy giáo thì có gì phải mạo danh .

"Mắt nâu" chợt thay đổi thái độ . Cởi bỏ bộ mặt lạnh lùng, cô ta niềm nở :

– Nếu anh là thầy của Cúc thì vào phòng đi .

– Nhưng bao giờ Cúc về ?

– Nó có đi đâu mà về . Ngày nào cũng bắt em "gác cửa", từ chối tiếp khách như thế này đây . Chỉ vì nó mà em bị một dây cây si của nó ghét bỏ . Anh đừng giận ghen .

Nói xong, "mắt nâu" nhoẻn miệng cười . Huy lẩm bẩm :

– Cô cười như thế có phải xinh hơn không . Hồi nãy, trông cô chẳng khác nào vệ sĩ của tổng thống .

Cô gái khúc khích cười :

– Thì em là vệ sĩ của siêu sao mà . Anh vào phòng đi .

Huy theo cô gái bước vào phòng bên trong . Đúng là ký túc xá của nữ sinh sư phạm, gọn ghẽ và sạch sẽ ghê .

– Anh ngồi xuống ghế đi .

Huy đưa mắt nhìn quanh, như hỏi thăm Cúc đâu . Hiể ý anh, cô gái nói :

– Để em gọi Cúc cho . Cúc ơi ! Ra đi nhỏ, có người nhà tới tìm nè .

Từ trong phòng tắm, Cúc đi ra . Thấy Huy, cô reo to mừng rỡ :

– Ôi, thầy Huy ! Vậy mà em tưởng ai .

Quay sang cô gái mắt nâu, Cúc cảm râm :

– Nhỏ Thảo này thiệt kỳ, hông chịu nói ngay từ đầu .

Dạ Thảo than thở với Huy :

– Đó, anh thấy không ? Học trò anh luôn ức hiếp em thế đó . Phải để người ta điều tra kỹ mới đi đến kết luận được chứ, bảo nói ngay từ đầu thì biết nói gì .

Bạch Cúc tủm tủm hỏi Huy :

– Thầy vào SG có việc gì không ?

Nhìn sâu vào mắt Cúc trong giây lát, Huy nói nhỏ :

– Nhớ Cúc quá nên bỏ lớp vào thăm thôi .

– Kia, thầy lại đùa . Để em giới thiệu thầy với các bạn trong phòng nhé .

Mấy cô gái cùng phòng nãy giờ vẫn theo dõi Huy, sau khi được Cúc giới thiệu, họ "a" lên :

– Thầy giáo của Cúc hơi bị đẹp trai đấy .

– Thầy ơi ! Thầy đã có vợ chưa ?

– Hy vọng thầy chưa có người yêu chứ ?

– Nếu thầy lên kế hoạch "tuyển người yêu" thì cho em nộp đơn với nhé .

H bị bao vây giữa những lời trêu ghẹo, anh lúng túng, ngượng ngùng, dù đã chuẩn bị tinh thần rất kỹ trước khi đến đây . Thấy hai tai Huy cứ đỏ rực lên, Cúc giải vây cho anh :

– Máy cô em gái cưng của quý và ma ơi ! Xuống đây ăn trái cây đi nào .

Thầy Huy vừa mới thoát được mấy em lớp 12 ở ngoài quê, vô đây lại gặp tụi bay . Thiệt đúng là "nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò" .

Rời ký túc xá, Bạch Cúc sánh bước cùng Huy đi dạo . Đêm tháng chạp, Sài Gòn se se lạnh . Đi bên Cúc giữa phố phường lộng lẫy ánh đèn, Huy nghe lòng mình xôn xao, thổn thức . Cúc đang ở cạnh anh, thật gần mà cũng thật xa .

– Thầy thấy ba má em có khỏe không ?

Cúc hỏi Huy, giọng cô thoáng lo âu .

– Ba má Cúc vẫn như ngày nào còn Cúc ở nhà . Riêng Bạch Vân, học mỗi lúc một giỏi, Vân có khả năng tiến xa trong việc học tập đấy . Tết này Cúc có về không ?

– Dạ có chứ . Em đang mong từng ngày đây . Chỉ còn 3 tuần nữa là tết rồi .

– Ừ . Nhanh thật đấy .

Giọng Huy lắng xuống, cả hai chợt im lặng . Một cơn gió lạnh thổi thốc tới, Cúc kéo cổ áo, so vai, khe khẽ rung mình . Huy dịu dàng hỏi:

– Cúc lạnh hả ?

– Dạ . Nhưng không sao, đi một hồi sẽ ấm lên thôi mà .

– Mình vào quán bar kia uống một ly sữa nóng nghe .

Cúc lắc đầu từ chối :

– Dạ thôi . Dì như vậy cũng được rồi .

– Cúc ngại hả ? Đâu phải cứ vào quán bar là không đáng hoàng đâu .

– Em biết chứ . Nhưng đi dạo thể này thích hơn .

Huy thoáng buồn :

– Cúc vẫn vậy, vẫn là cô học trò bướng bỉnh . Hơn 4 tháng xa nhau, Cúc không chiếu cố tôi một lời nào sao ?

C ngúc ngoắc đầu bối rối, không tìm được câu trả lời . Huy thở dài nhẹ nhẹ :

– Việc đầu tiên của tôi khi vào đến SG là tìm gặp Cúc . Hồi chiều, tưởng em không có nhà, tôi buồn và thất vọng quá .

– ...

– Sao em chẳng nói gì với tôi ? Giữa chúng ta bây giờ chẳng còn bức tường thầy trò ngăn cách, em vẫn còn ngại điều gì mà vẫn còn khách sáo với tôi ?

– Với em, thầy vẫn mãi là người thầy em kính trọng . Thật là khó, khi bảo em nghĩ khác đi .

– Bạch Cúc ! Em đang nói thật lòng đó ư ?

– Em ... em có bao giờ nói dối thầy điều gì ?

– Cúc ơi ! Nhưng mà tình cảm tôi dành cho em biết bao năm nay, đâu chỉ là tình cảm của một người thầy .

– Hãy coi em như bao cô học trò khác, thầy sẽ nhẹ lòng hơn .

Huy buồn bã :

– Nếu khối óc làm thay việc của con tim thì tôi đã nhẹ nhàng như em nói từ lâu rồi . Thôi được, mình nói chuyện khác đi . Tết em về, mình sẽ có nhiều thời gian hơn .

Hình như sợ Huy nuôi hy vọng, Bạch Cúc cương quyết chối từ :

– Mình hãy dừng chuyện đó tại đây mãi mãi đi thầy . Em không muốn thầy cứ vương vấn mãi như thế .

– Có phải em đã có bạn trai ?

– Không có ai đâu, thưa thầy . Tất cả là do em chưa muốn nghĩ tới chuyện này mà thôi .

– Tôi sẽ chờ, chờ đến bao giờ em nghĩ đến t/y .

Bạch Cúc la lên :

– Thầy đừng khổ sở vì tự giày vò mình như thế . Có biết bao cô gái sẵn sàng đáp lại tình cảm của thầy ...

Huy cười buồn, tiếng cười của anh còn nhức nhối hơn tiếng khóc thảm thiết :

– Với tôi, hình ảnh của Cúc đã quá sâu đậm mất rồi . Em vào SG, còn tôi ở lại với nỗi trống vắng quá lớn trong lòng . Con đường từ nhà đến trường như không có bóng cây, nhiều nắng và mưa lạnh . Lúc nào, tôi cũng cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó ở quanh mình . Trong lòng tôi luôn luôn lấp lánh hình bóng em, khoảng trời đầy gió và bước chân em đi về trong nỗi nhớ, có biết bao nhiêu điều muốn nói cùng em .

Huy càng nói, giọng anh càng trở nên tha thiết . Những điều đó bấy lâu nay chất chứa trong lòng . Dù biết rằng, có thể với Cúc, những lời ấy chẳng làm cô xúc động hay thay đổi tình cảm dành cho anh . Nhưng dẫu sao nói được ra lời, lòng Huy cũng vui bớt .

– Bạch Cúc ơi ! Có thể những điều tôi đang nói đây, với em chỉ là vô nghĩa . Thì thôi, em cứ đến với tương lai mà em sẽ bước đến . Riêng tôi, ở một góc tâm hồn, tôi vẫn dành riêng cho em một t/y sâu sắc, thiết tha . Mong em sẽ hạnh phúc, Cúc nhé .

Huy ra về với nỗi buồn sâu xé trong lòng . Bạch Cúc ơi ! Em là t/y của tôi, nỗi đau của tôi . Tình yêu thì xa xôi nhưng nỗi đau thì hiện hữu, làm sao tôi có thể quên em đây ?

o0o

Tuấn Anh sững sờ khi bắt gặp Bạch Cúc đang sánh bước bên một người đàn ông lạ . Anh ta dong dỏng cao, mái tóc bông bênh và miệng cười quyền rũ . Hình như họ đang rất vui nên cả hai cùng hào hứng chuyện trò . Có một cái

gì đó chặn ngang nơi cổ họng TA . Tối nay, có hai vé đi xem ca nhạc, anh định rủ Cúc đi cùng mình . Sau đêm dạ hội, Tuấn Anh rất vui, vì nghĩ rằng mình đã có một chỗ đứng rất chắc chắn trong lòng Cúc . Thế mà Bạch Cúc đâu phải chỉ thân thiết với mình anh . Cô ấy xinh đẹp như thế thì thiếu gì đàn ông vây xung quanh . Sao anh lại vội vã tin đến thế ? Chưa chi đã hy vọng, để rồi ôm thất vọng vào người .

– Tuấn Anh ! Có phải Tuấn Anh đó không ?

TA giật mình quay lại phía có tiếng gọi, một cô gái trẻ đang tươi cười tiến đến bên anh .

– Ủa, Hồng Ngọc ! Ngọc về nước khi nào ? Mới có hơn một năm mà bạn khác quá, ra dáng một tiếp viên xinh đẹp của Việt Nam Airlines rồi đó .

Hồng Ngọc nắm tay Tuấn Anh, siết chặt :

– Còn Tuấn Anh thì sao, cũng cao lớn, đẹp trai hơn hẳn ngày nào . Sao tui viết thư về hoài mà ông cứ nín thinh, chẳng chịu hồi âm thế hả ?

Tuấn Anh cười giả lả :

– Ngọc thông cảm đi, trường mình học tập căng thẳng quá .

– Chứ không phải có cô gái nào kiểm soát nên hông viết thư ư ?

– Đâu có . Tôi vẫn một mình "ên" hà .

Tuấn Anh nói theo kiểu người miền Tây khiến Hồng Ngọc bật cười . Họ cùng nhớ lại cái thuở trung học, chung lớp chung trường . Tuấn Anh và Hồng Ngọc là đôi thanh mai trúc mã, rất thân nhau, nhưng lại chẳng yêu nhau . Tuy nhiên, gần đây, qua những lá thư mà Ngọc gửi về, Tuấn Anh cảm nhận được có một tình cảm khác lạ đang len vào trái tim Ngọc . Không muốn phá vỡ một tình bạn quá đẹp, nên Tuấn Anh đã lấy lý do bận học để hạn chế thư từ với Ngọc .

– Ngọc đã kết thúc khóa học rồi à ?

– Ừ . Bây giờ Ngọc đã là tiếp viên trưởng của đội bay quốc ngoại đó . Tuấn

Anh thấy có oai không ?

– Tất nhiên là oai rồi . Không cho Ngọc oai, Ngọc hờn cả tuần ấy chứ .

Ngọc phá lên cười . Ngày còn nhỏ, Ngọc muốn gì, Tuấn Anh phải "vắt giò lên cổ" mà chiều, nếu không, cô sẽ giận cả tuần mà không thềm nói . Nghe Tuấn Anh nhắc lại chuyện xưa, đôi mắt bồ câu tuyệt đẹp của Ngọc sáng lên .
Cô nói :

– Tuấn Anh thù dai thế ? Ngọc bây giờ đâu còn là Ngọc của ngày xưa .

Người ta lớn rồi chứ bộ .

– Nhưng với Tuấn Anh, Ngọc vẫn còn như ngày nào .

Nghe Tuấn Anh nói vậy, đôi mắt Ngọc thoáng buồn . Nhưng rồi cô nhanh chóng trở lại trạng thái tươi vui nãy giờ :

– Nè, đi đâu mà thơ thẩn như mất hồn thế hả ? Có phải bị cô gái nào cho leo cây không ?

Tuấn Anh cố cười thật lớn, để che đi những giận hờn trong lòng :

– Đã bảo không có cô gái nào rồi mà . Đang buồn, vì có hai vé xem ca nhạc, nhưng chẳng có ai để rủ đây .

Hồng Ngọc trề môi :

– Không thể tin được. Người như Tuấn Anh mà không rủ được ai đi cùng ư ?

Tuấn Anh tỉnh nghịch hỏi :

– Ngọc nói vậy phải không ? Thế bây giờ mình rủ bạn thì bạn có đi không ?

Thật bất ngờ, Ngọc đã gật đầu :

– Sẵn sàng . Ngọc cũng đang buồn, vì chẳng có ai làm bạn đây .

– Thế sao không đến chỗ Tuấn Anh ngay, khi mới về nước ?

– Còn phải thăm dò đã chứ . Lỡ người ta có bạn gái rồi thì lại phiền . Ngọc chẳng thích rơi vào bất cứ sự hiểu lầm nào, rắc rối, lôi thôi lắm . Ngọc về nước đã một tuần rồi đó chứ .

– Một tuần mà vẫn chưa "dò" Tuấn Anh có người yêu hay chưa ư ? Sao lâu thế ?

Hồng Ngọc không đáp mà chỉ tủm tủm cười . Tuấn Anh cần nhẫn :

– Ngọc suy nghĩ kỳ cục quá . Nếu Tuấn Anh đã có người yêu rồi thì sao nào ? Bạn là bạn, người yêu là người yêu chứ, chẳng lẽ yêu ai rồi thì không còn bạn gái nữa sao .

– Nói thì ai cũng nói hay cả . Nhưng khi rơi vào trường hợp đó thì trăm người như một, chẳng còn giữ được sáng suốt nữa . Ghen tuông bậy bạ, âm ỉ cả lên . Mệt lắm !

– Hình như Ngọc đã một lần rơi vào cảnh lảm lẩn này thì phải, nghe Ngọc nói chưa chán quá .

Hồng Ngọc gật đầu :

– Ngọc mất một người bạn đáng kính, chỉ chuyện đó thôi .

– Có thể mất bạn dễ dàng như vậy sao ?

– Anh ấy bị ốm, Ngọc tới thăm . Anh ấy đang mê sảng nên tưởng Ngọc là bạn gái anh . Ngọc đang bối rối chưa biết xử sự thế nào thì người yêu của anh ấy vào . Thấy anh ấy đang ôm Ngọc, cô ta làm âm ỉ lên . Rồi sau đó, cô ấy buộc anh chàng phải dứt khoát, không được kết bạn với Ngọc . Thế là mất một người bạn chỉ vì một chuyện lãng xẹt . Từ đó, Ngọc rút ra một bài học nhớ đời Chẳng nên dây vào mấy anh chàng đã có người yêu, không có gì mờ ám cả mà vẫn bị hiểu lầm, có khi còn mang tiếng xấu nữa .

Tuấn Anh phản đối :

– Ngọc chỉ được cái chuyện bé xé ra to . Đâu phải ai cũng quá đáng như hai người kia đâu . Nếu là Tuấn Anh ấy à, Tuấn Anh sẽ bỏ cô người yêu hồ đồ ích kỷ ấy, để giữ lấy tình bạn đẹp .

Hồng Ngọc cười :

– Nói ngon quá hén . Ngọc báo để Tuấn Anh biết nè . Không thể có một tình

bạn hiền lành giữa người nữ và người nam đâu . Khi nào Tuấn Anh có bạn gái, Hồng Ngọc sẽ "rút lui vô điều kiện" ngay .

– Thế còn khi nào Ngọc có người yêu, Tuấn Anh cũng phải rút lui à ?

– Ờ ... chuyện đó thì ... Thôi, mình chuyển đề tài đi . Tuấn Anh bảo sẽ dẫn Ngọc đi xem ca nhạc kia mà, từ nãy đến giờ, mỗi chân quá rồi nè .

Tuấn Anh cười xòa :

– Mỗi lần gặp Ngọc là không biết chuyện ở đâu mà lắm thế . Ngọc lên xe đi, mình chở Ngọc đi .

Hồng Ngọc chum môi trêu :

– Không dắt xe đi bộ như anh chàng thất tình hồi nãy nữa à ?

Tuấn Anh cũng đùa :

– Giờ hết cô đơn rồi mà .

Tuấn Anh chở Ngọc đến nhà hát Hòa Bình mà lòng hoang mang, trăn trở .

Liệu có quá đáng không, khi anh dùng Hồng Ngọc để điền vào chỗ trống trong lòng anh mà Bạch Cúc bỏ lại . Trong khi đó, Hồng Ngọc vẫn sung sướng đón nhận, không hề hay biết . Có một cái gì đó tàn nhẫn, trơ trẽn vô cùng . Đột nhiên, Tuấn Anh thay đổi ý định :

– Ngọc ơi ! Hay là mình ghé vào một quán nước nào đi . Ở đó, vừa coi ca nhạc, vừa uống nước, vừa chuyện trò . Như thế, thoải mái hơn .

– Bỏ không hai vé xem ca nhạc à ?

– Không xem nữa thì bỏ, có sao đâu .

– Vẫn xài tiền như nước kiểu "công tử Bạc Liêu" à ?

– Ngọc lại trêu mình rồi . Lâu lâu, cho người ta thoải mái một chút đi . Vẫn kiểm soát Tuấn Anh trong chuyện tiền bạc như ngày còn đi học à ?

– Đâu có . Mình làm gì có được cái quyền ấy . Chẳng qua, hồi nhỏ không biết, nên theo dõi Tuấn Anh bừa vậy thôi . Bây giờ ... hông dám đâu .

Tuấn Anh cười . Anh cảm thấy trong lời Hồng Ngọc có một thoáng lầy hờn .

Ngọc vẫn muốn mình có một chút quyền gì đó với Tuấn Anh, nhưng ngoài mặt cô lại giả đồ như không . Chẳng biết như thế là khôn ngoan hay dại dột .

– Ngọc nè !

– Sao cơ ?

– Máy anh chàng phi công vừa giàu vừa đẹp trai, sao Ngọc không chọn lấy một chàng ?

– Tình yêu đâu phải là đồ trang sức để ai thích hợp, đẹp mắt thì nhặt lấy đeo vào người ?

– Chà ! Triết lý cũng sắc sảo đấy chứ .

– Tiếp viên hàng không phải có khả năng hùng biện, lập luận mà .

– Để làm gì ?

– Để đấu lý với mấy hành khách miệng mồm như Tuấn Anh đó .

Tuấn Anh cười :

– Vậy tiêu chuẩn chọn người yêu của Ngọc là gì ?

– Câu hỏi này nghe quen à nghe .

– Bộ có nhiều người hỏi Ngọc như vậy lắm sao ?

– Không . Nhưng hình như cuộc thi hoa hậu, hoặc thi người đẹp nào cũng hỏi câu này .

Tuấn Anh phì cười trước lý lẽ hóm hỉnh của Ngọc .

– Ngọc tập trả lời cho quen đi, để mai một có dự thi hoa hậu sẽ tự tin hơn .

– Thôi, chẳng cần tập cũng biết thua rồi . Nhan sắc tầm thường như Ngọc thì chỉ đoạt giải "hoa hậu phùng" thôi .

– Lại khiêm tốn rồi . "Một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu" đấy nhé .

– Có muốn vậy đâu . Tại "khiêm tốn bẩm sinh" nên khó sửa . "Cái nét đánh chết không chữa" mà .

Ngọc dăm dẳng đáp . Biết cô sắp giận, Tuấn Anh vội chuyển đề tài :

– Về Sài Gòn, Ngọc ăn bò bía chưa ?

Nghe nhắc đến món hàng vật mà mình vốn rất thích, Ngọc tươi tỉnh hẳn lên :

– Về được một tuần, Ngọc chén ba lần bò bía .

– Đã hết thòm thềm chưa ?

– Chưa . Một năm thiếu bò bía cơ mà .

– Vậy thì hôm nào Tuấn Anh bao Ngọc một châu tủy lúy nghen .

– Cái gì chứ bò bía thì Ngọc không dám chối từ .

Trò chuyện với Hồng Ngọc, Tuấn Anh cảm thấy nhẹ nhõm lên rất nhiều, nỗi thất vọng về Bạch Cúc tạm thời lắng xuống . Hồng Ngọc thực sự đem đến cho Tuấn Anh những giây phút hồn nhiên, tinh nghịch của tuổi học trò .

o0o

Chiều thứ bảy, Cúc say sưa đọc sách trong thư viện . Tối nay, cô không phải dạy thêm ở nhà Hồng Nhung nên chẳng có gì phải vội vàng . Đang tùm tùm cười về câu chuyện vui viết bằng tiếng Pháp, Cúc nghe chân mình đau đینگ vì bị ai đá vào . Kể nào mà vô duyên đến thế, chỉ mỗi việc ngồi xuống thôi mà cũng giẫm phải chân người ta, đã vậy còn không thềm xin lỗi nữa chứ . Khẽ liếc lên mặt bàn, Bạch Cúc nhận ra một bàn tay đàn ông . Thế là không thềm nhìn mặt con người vô duyên, bất lịch sự ấy, Cúc co chân đá một cái thật mạnh . Người đàn ông la lên một tiếng đau đống . Cúc vẫn mím môi lặng thinh, không ngẩng mặt lên . Lát sau, thấy đối phương lặng im một cách khác thường, Cúc mới len lén ngẩng lên . Trời ạ ! Tuấn Anh . Anh đang nhìn cô nửa yêu thương, nửa hờn giận . Hai má Cúc nóng phùng phùng, cô lắp bắp :

– Ôi ! Em xin lỗi . Em tưởng ...

– Vậy là huề rồi nhé . Trước đây, tôi tưởng Cúc là thẳng nên cho Cúc "nhảy dù" . Hôm nay, Cúc làm tôi là người khác nên cho tôi một cú đá trời giáng .

Coi như chúng ta chẳng còn nợ nần nhau .

Cúc ngỡ là Tuấn Anh đang đùa nên cô phùng má cãi :

– Lần này tại anh gây sự trước chứ bộ . Giẫm lên chân người ta đau muốn chết đây này .

– Cái giẫm chân ấy là đòn phạt đấy .

– Phạt ư ? Em có tội gì đâu ?

– Tội to lắm, mà bảo là không có tội à .

– Sao khi không lại gấp lửa bỏ tay người thế ?

Tuấn Anh nhìn Cúc đầy bí ẩn . Cúc nhíu mày nghĩ ngợi . Lát sau, cô nói :

– Tự "kiểm điểm" lại bản thân, em thấy mình chẳng làm gì nên tội . Nếu anh cứ khẳng khẳng như thế thì em chẳng còn gì để nói nữa đâu .

Nói rồi, Cúc đứng lên trả sách . Sau đó, chẳng một lời chào Tuấn Anh, cô khoác giỏ bỏ đi . Bạch Cúc ghét nhất là thói ồm ờ . Công bằng mà nói, cô rất mến Tuấn Anh, mến nhất trong những người đàn ông mà cô đã gặp . Nhưng đâu phải vì thế mà Tuấn Anh cứ "mưa nắng hai mùa", lúc thì tha thiết triu mến, khi lại lạnh lùng, mai mỉa . Thật chẳng hiểu ra làm sao .

Thả bộ theo con đường có hàng hoa điệp vàng rực, Bạch Cúc bần thần nghĩ ngợi . Cô cảm thấy Tuấn Anh sao khó hiểu vô cùng, trong lời anh nói không có gì là đùa bỡn cả .

– Tối thứ ba, hình như Bạch Cúc không có nhà .

Tiếng Tuấn Anh vang lên ngay bên cạnh . Thì ra, anh cũng bỏ thư viện để theo cô ra đây .

– Tối thứ ba à ? À ! Phải rồi . Em đi chơi với thầy giáo cũ . Thầy ở quê vào đây để dự hội nghị giáo viên dạy giỏi toàn ngành . Anh có tới chơi ư ? Sao mấy nhỏ phòng em không nói lại kia .

– Tôi có tới, nhưng chưa lên phòng, thấy Cúc đi với người ta, buồn quá bỏ về, hai vé xem ca nhạc xé đi bỏ thùng rác rồi . Đã thê với lòng mình là không gặp Cúc nữa, thế nhưng chẳng hiểu sao vẫn cất bước đi tìm . Bao nhiêu tức giận trút cả vào cái giẫm chân ban nãy đấy .

Thì ra là thế . Đây là cái mà người ta gọi là ghen sao ? Nhưng Cúc với Tuấn Anh đã là gì của nhau đâu . Nghĩ như vậy, nhưng Bạch Cúc cũng không giấu được cảm giác bồi hồi, xao xuyến . Liếc nhìn Tuấn Anh, Cúc tùm tùm trên :

– Xé bỏ hai vé ca nhạc ư ? Sao phí thế ?

– Không xé thì giữ lại làm gì ?

– Sao lúc ấy không gọi em ?

– Gọi để mình đau khổ hơn ấy à ?

– Gọi em lại, để cho em hai tấm vé ấy . Em sẽ rủ thầy Huy đi coi cùng . Ở ngoài quê vào, mấy khi có dịp .

Nghe Cúc nói vậy, Tuấn Anh tức quá, cảm rằm :

– Người đâu mà ác thế ! Biết vậy, hôm ở rừng dương để cho ngã võng chết quách cho rồi .

– Eo ôi ! Còn độc ác hơn người ta nữa . Mong người ta chết đến vậy sao ?

Thế thì tính mạng người ta đây nè, giết đi .

Cúc xoay người đứng đối mặt với Tuấn Anh . Hai mắt cô long lanh sáng rực, đôi môi đỏ tương, hơi bậu đôi hờn, cái cổ trắng ngần vươn cao thách thức .

Tuấn Anh giờ tay làm động tác giống như đang bóp cổ Cúc, rồi anh buông tay thì thảo :

– Ước gì tôi có thể giết em . Ba ngày đêm rồi, tôi mất ăn mất ngủ, lúc nào cũng thấy hình ảnh em hiện về . Tức ời là tức mà không biết phải làm sao .

– Bây giờ còn tức nữa không ?

– Còn .

– Sao dai thế ? Biết hiểu lầm mà vẫn còn giận ư ?

– Ừ . Nhưng không phải giận Cúc, mà là giận tôi . Tôi giận mình đã nhỏ nhen, ích kỷ, chưa là gì của nhau mà đã ghen tức, giận hờn vô lối rồi . Chỉ sợ Bạch Cúc giận luôn rồi nghỉ chơi thôi .

Cúc lặng thinh không nói . Cô nghe trái tim mình đang đập nhanh trong lồng

ngực . Cô vừa mong đợi vừa âu lo, mong đợi Tuấn Anh sẽ nói ra một điều gì đó, nhưng cũng lo sợ anh nói ra vào chính lúc này .

– Cúc đang giận tôi đó ư ?

Bạch Cúc lắc đầu :

– Vậy sao em không nói ?

– Anh giành nói hết rồi còn đâu .

– Hóa ra anh nhiều chuyện đến thế ư ? Mà kể cũng lạ thật . Cứ gặp em là anh lại nói linh tinh, không đầu, không đuôi như thế . Em đã lấy đi hết sự tự tin trong anh rồi .

Bạch Cúc vờ kêu lên :

– Tội của em lớn thế cơ à ? Em đã mang tiếng là hủy hoại một người đàn ông tự tin, mạnh mẽ .

Tuấn Anh bật cười . Không khí giữa hai người đã trở lại cởi mở hơn .

– Tối nay, Bạch Cúc có đi dạy không ?

– Dạ không . Tối thứ bảy phải nghỉ ngơi chứ .

– Tôi mời Cúc đi dạo một vòng được không ? Cúc từ chối hay là đồng ý ?

– Anh chưa mời cơ mà . Cứ mời đi khắc biết .

– Anh mời đây . Bạch Cúc nghe nhé . Anh muốn mời Cúc ra ngoại ô hóng gió sông, chịu hôn ?

– Tất nhiên là em chịu rồi .

– Không kèm theo một điều kiện gì chứ ?

– Dạ không. Chỉ xin anh cho đăng ký hai suất thôi .

– Là em với thầy giáo à ?

– Ô không . Em cùng Dạ Thảo . Có Thảo, anh tha hồ mà đầu lý nhé .

Tuấn Anh lộ vẻ thất vọng :

– Thế thì cũng như không . Ba người đủ thành ba ông táo rồi . Còn gì để nói nữa đây ?

– Vậy thì thôi, em ở nhà nhé .

– Ấy ấy ! Cúc phải đi chứ, hứa rồi mà .

Dắt xe ra đến ngoài đường, Tuấn Anh bảo :

– Hồi nãy ai chờ Cúc đến ?

– Dạ Thảo .

– Sao cô không đến đón em ?

– Nó về quê rồi .

Bạch Cúc buột miệng nói hớ . Tuấn Anh khoái chí phá lên cười :

– Giấu đầu hở đuôi rồi nhé . Bây giờ không có Dạ Thảo thì có ra ngoại ô với anh nữa không ?

Cúc tủm tỉm cười và gật đầu . Tuấn Anh hào hứng nói to :

– Thật tuyệt vời . Chưa bao giờ anh thấy Cúc dễ thương đến thế .

Cúc phì cười, ngáy Tuấn Anh một cái thật sắc . Chiếc Dream II chở hai người lao vút đi .

Buổi chiều, bên sông SG lộng gió . Tuấn anh dừng lại nơi dòng sông uốn lượn để chảy ra cầu Rạch Chiếc . Một bãi cỏ xanh mượt trải thảm trước mắt Cúc, cô cảm thấy tâm hồn mình xao động biết bao . Ánh hoàng hôn rực dội xuống mặt sóng muôn ngàn vì sao lấp lánh .

– Quê em cũng ở cạnh một bên sông . Có điều con sông quê em nước trong hơn và có nhiều dừa, nhiều tre hơn . Người dân quê em khi phải xa quê, nhớ nhất là dòng sông ôm ấp một cuộc đời cơ cực .

– Quê anh cũng có một dòng sông . Nhưng con sông ấy vào mùa khô hiền dịu bao nhiêu thì đến mùa mưa dữ dội bấy nhiêu, con sông hiền hòa với hai bên bờ xanh mượt cây trái đã trở thành một biển nước mênh mông trắng xóa hai bờ . Sinh ra trong một g/d giàu có, anh không hiểu hết nỗi nhọc nhằn của những người dân chân lấm tay bùn . Nhưng ít nhất, anh cũng cảm thông được mỗi năm vào mùa nước nổi, người ta khổ tới mức nào .

Bạch Cúc ngạc nhiên nhìn Tuấn Anh . Cô cảm nhận được ở con người này một trái tim giàu tình nhân ái . Cứ tưởng anh thường đùa cợt nên hơi hợt, chóng quên . Nào ngờ, Tuấn Anh cũng là người sâu sắc ra trò .

– Tết này anh có về quê không ?

– Có chứ . Năm nào mà anh chẳng về ít nhất là hai lần . Tết ở quê ấm cúng và đậm đà hương vị hơn, chỉ tiếc là bây giờ không còn tiếng pháo . Ngày anh còn bé, chỉ nghe tiếng pháo nổ thôi là đã thấy nôn nao rồi .

Bạch Cúc mỉm cười :

– Nhắc đến pháo, em mới nhớ . Hồi nhỏ, Bạch Vân em của em thích pháo bao nhiêu thì em lại sợ bấy nhiêu . Mỗi lần thấy nó đốt viên pháo chuột bé xíu ngay trên tay, chờ cháy rồi mới ném đi là em lại ré lên . Lúc pháo nổ, nó vỗ tay cười khoái chí thì em lại bịt tai co dúm cả người lại . Nhà nước cấm đốt pháo, em là người ủng hộ nhiệt tình nhất đấy .

– Tuổi thơ của ai cũng êm đềm, hạnh phúc . Nhiều lúc, anh muốn vặn ngược thời gian để trở về với những năm tháng tuổi thơ .

Giọng Tuấn Anh lắng xuống, buồn buồn . Thoáng nghe trong gió, tiếng chim vịt kêu chiều, một tiếng còi tàu hụ vang trên sông . Tuấn Anh khẽ bảo :

– Tiếng còi tàu hụ vang như nổi lòng những người thủy thủ mệnh mang sóng nước . Anh có cảm giác mình đang nghe tiếng của con tàu Phi-ladden-phia trong phim "Tất cả những dòng sông đều chảy" .

– Anh là dân Kỹ thuật mà lãng mạn như một nhà văn .

– Từ ngày gặp em, anh trở nên như thế đó, cứ thích nói bay bổng văn chương . Thế mà vẫn cảm thấy quê mùa, cục mịch trước em đấy .

Bạch Cúc mỉm cười thầm khen tài nói năng của Tuấn Anh . Trước bất cứ tình huống gì, anh cũng xử lý lạnh lẽ, gọn gọn .

o0o

Phước Hải về đêm, biển chìm trong sự bí hiểm, rải rác một vài ánh đèn câu,

lạc lõng, cô đơn, tựa như những vì sao . Bên kia biển đen bao la chập chùng, khuất sau những dãy núi xanh mờ là thành phố Vũng Tàu hoa đèn rực rỡ . Gió từ khơi xa đưa những con sóng vỗ vào những kẽ đá xám lạnh tạo nên cái điệp khúc quen quen, nghe hoang vắng, buồn buồn .

Bạch Cúc và Tuấn Anh sánh vai bước bên nhau trên bờ cát mịn mát . Phía sau họ, đám bạn ca hát, vui đùa quan đồng lửa rừng rực cháy . Tập thể phòng Cúc và phòng Tuấn Anh chọn 8 tháng 3 này làm lễ kết nghĩa, và họ tổ chức một ngày một đêm dã ngoại nơi bãi biển này .

Vẫn nhìn thẳng về phía trước, Tuấn Anh cất tiếng hỏi :

– Tách khỏi bạn bè đi như thế này, Cúc có ngại không ?

– Không .

– Sao khi này anh rủ đi mà Cúc cứ chần chừ mãi ? Hay là không thích dạo biển cùng anh ?

– Người ta đã đi bên cạnh rồi mà còn cứ chất vấn hoài, lúc nào cũng như quan toà ấy . Nói mãi mà không chịu bỏ cái tật đa nghi của Tào Tháo .

Tuấn Anh bật cười :

– Vậy thì "Điêu Thuyền" cho "Tào Tháo" xin lỗi ghen .

– Hồng dám làm Điêu Thuyền xinh đẹp nghiêng nước, nghiêng thành đâu .

– Nhưng trong lòng anh, em chính là nàng Điêu Thuyền đó .

Một niềm xúc động dâng lên trong tâm hồn Bạch Cúc . Cô cảm thấy trái tim mình quặn thắt một nỗi yêu thương ghen ngào . Suốt mấy tháng qua, Tuấn Anh cứ từng bước, từng bước chiếm lĩnh hồn cô như thế . Trong bóng tối, đôi mắt Cúc long lanh như hai giọt sương mai, tiếng Tuấn anh như gió thoảng bên tai .

– Sao em không nói gì hết vậy ?

Vì sao, tại sao ? Lúc nào Tuấn Anh cũng lặp lại điệp khúc ấy . Giá như lúc khác, Bạch Cúc đã la ầm lên rồi . Nhưng chẳng hiểu sao, lúc này cô không

tài nào cất lời được, cứ như có gì chẹn ngang cổ cô .

Nhìn ra ngoài khơi xa, Cúc nói lảng sang chuyện khác, cô nghe tiếng mình mà tưởng giọng như nói của ai :

– Giờ này rồi mà trăng vẫn chưa lên .

– Hôm nay 17, trăng lên muộn . Em không nhớ ông bà ngày xưa thường nói thế nào à ? "Mười bảy sảy giường chiếu" mà .

– Nghĩa là sao ?

– Nghĩa là khi nào người ta giữ chiếu giữ giường để ngủ, lúc ấy trăng mới lên .

– Anh rành quá há .

– Rành gì đâu . Chẳng qua là vì hồi còn nhỏ, má anh cứ đọc rồi giải thích cho anh nghe hoài, riết rồi nhập tâm .

Bạch Cúc tủm tủm cười :

– Sau này, có gì thắc mắc em hỏi anh nghen ?

– Được thôi . Một câu hỏi, một châu chè .

– Khiếp ! Đắt thế !

– Kinh nghiệm là vàng cơ mà, rẻ làm sao được .

– Người đâu mà tính toán thế .

– Chỉ có một thứ anh không tính toán thôi .

– Thứ gì ?

– Tình yêu .

Tuấn Anh đáp, rồi nhìn thẳng vào gương mặt thanh thoát, dịu dàng của Bạch Cúc . Trong bóng đêm, Cúc cảm thấy mặt mình nóng bừng lên .

Càng về đêm, gió biển thổi càng mạnh . Thủy triều đang lên, sóng đập vào bờ đá gập đứ, sóng trườn mình trên cát, liếm nhẹ vào hai đôi chân trần nghe nghe mát rượi . Bạch Cúc đưa tay vuốt mặt, cô nghe nước biển mằn mặn trên môi .

– Bạch Cúc nè !

– Dạ .

– Đã từ lâu, anh ao ước được đi bên em trên biển như thế này . Thật là tuyệt vời khi anh có biển một bên và em một bên. Quả là một giấc mơ ngọt ngào, dịu êm .

– Đây đâu phải là mơ . Đây là thiết cơ mà .

– Nhưng anh vẫn ngỡ đó là mơ, bởi vì tuyệt vời quá đổi .

Bạch Cúc huơ chân trên sóng nước, nói một câu băng quơ :

– Chỉ là với em, hay tất cả các cô gái khác ?

– Em nói vậy nghĩa là sao ?

– Nghĩa là đi với ai, anh cũng cảm thấy tuyệt vời ư ?

Tuấn Anh gật đầu trêu Cúc :

– Tất nhiên rồi .

Cúc mở đôi mắt to kinh ngạc :

– Thiết vậy sao ? Thế thì anh tìm cô nào khác, dạo biển cùng đi .

Nói rồi, Cúc quay lưng, bỏ đi thật nhanh . Tuấn Anh chạy theo, nắm tay cô giật lại . Hai người co kéo, không ai chịu nhường . Ddột nhiên, Tuấn Anh kéo tay thật mạnh . Thuận đà, Bạch Cúc ngã nhào tới anh . Khi khuôn mặt đối hờn của Cúc chạm vào vòm ngực Tuấn Anh, cả hai cùng thấy trào lên bao xúc cảm, có một cái gì đó thật tha thiết, ngọt ngào . Cúc đang bơi rồi, ngượng ngùng thì Tuấn Anh vội nói :

– Cho anh xin lỗi . Anh biết lỗi rồi mà . Hay là anh làm bản kiểm điểm nộp em nhé .

Nghe Tuấn Anh nói vậy, Bạch Cúc bật cười . Cô đập nhẹ vào tay anh :

– Bộ thích làm tự kiểm lắm hay sao ?

Thấy Cúc đã hết hờn giận, Tuấn Anh cười lớn :

– Tại hồi nhỏ, bị cô giáo phạt hoài nên quen luôn .

– Làm bản tự kiểm nhiều như thế, chắc là có thành tích quậy phá lắm đây .

– Hồi đó, anh là học sinh cá biệt mà .

– Bây giờ cũng vậy thôi, có chút tiến bộ nào đâu .

– Vậy thì nhờ cô giáo kèm cặp vậy, em là cô giáo mà . Anh tình nguyện hy sinh thân mình để em thực tập giáo dục học trò cá biệt đây . (so cute)

Cô khúc khích cười :

– Em chưa có kinh nghiệm, gặp "học trò" có "tiền án, tiền sự" như anh, làm sao trị nổi .

– Sao cô giáo ac cảm với học trò đến thế ? Phải dùng tình thương để cảm hóa chứ .

– Hứ !

Cúc quay người, từ từ đi men theo mép sóng . Ngoài khơi xa, trăng đã đội biển nhô lên, Cúc sững sờ :

– Trời ơi ! Đẹp quá . Trăng giống hệt một chiếc đĩa vàng khổng lồ . Anh nhìn kìa .

– Ủ, đẹp quá . Đã lâu lắm rồi, anh mới lại được ngắm trăng lên trên biển như thế này đây .

– Ánh trăng như một tấm lưới dệt bằng hàng vạn tia sáng bạc . Đẹp mê hồn . Cúc thốt lên với tất cả niềm say đắm thực sự . Dưới ánh trăng, gương mặt cô bừng sáng một vẻ đẹp lung linh . Không kiềm được lòng mình, Tuấn Anh bật gọi :

– Bạch Cúc !

– Dạ .

Cúc ngơ ngác trước tiếng gọi đột ngột của Tuấn Anh . Thấy anh cứ đắm đuối nhìn mình, mắt cô mở tròn xoe kinh ngạc . Họ cứ đứng lặng yên trên cát mà đắm đuối nhìn nhau . Rồi Tuấn Anh từ từ bước tới, Bạch Cúc vẫn đứng im như bị ai cột chặt hai chân . Tuấn Anh đã đến sát bên cô từ lúc nào,

hơi thở anh phả bên má cô nóng hổi . Mắt anh vẫn nhìn xoáy vào mắt cô, Cúc vẫn đứng im không nhúc nhích .

Cho đến khi cảm nhận được hai bàn tay mạnh mẽ, ấm áp của TA trên vai mình, Cúc mới thụt lùi, nhưng cô đã bị giữ chặt .

– Kia em ! Sao ngốc thế ! Em định trốn chạy anh tới khi nào ?

– Đừng anh ! Em ... em sợ ...

– Vì lẽ gì cơ chứ ? Anh có phải là cạp dử đâu .

– Em sợ ... mắt anh . Đôi mắt ấy nhìn em ghê quá .

– "Ghê" ư ?

Cúc cười :

– Ý em muốn nói là ...

– Em đừng cười .

Cúc ngơ ngác :

– Tại sao ?

– Tại vì mỗi khi em cười, chiếc răng khểnh duyên dáng kia lại đâm vào trái tim anh, khiến tim anh đau nhói .

– Xạo !

– Thiệt mà .

– Anh chỉ xạo thôi . Em không tin .

Tuấn Anh giữ chặt hai vai Bạch Cúc, bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt anh :

– Em phải tin anh, Bạch Cúc . Anh yêu em vô cùng . Hãy nhận lời làm người yêu của anh đi, Cúc ơi .

Mặc dù đã chờ đợi giây phút này từ lâu, nhưng khi những lời yêu thương ấy thốt lên, Cúc vẫn ngại ngùng, e sợ . Cô cúi mặt, lí nhí :

– Mình mới gặp nhau thôi mà anh . Em sợ anh chỉ thích em trong chốc lát .

– Mình quen nhau đã 4 tháng rồi, thời gian đủ để mài sắt thành kim rồi đó .

Tình yêu đâu có đợi thời gian hả em . Anh yêu em ngay từ lần gặp đầu tiên

cơ mà, đừng chạy trốn anh nữa . Anh yêu em muốn điên lên được, em có hiểu không ?

Những lời thì thầm êm dịu của Tuấn Anh hoà trong sóng biển, dạo lên khúc tình ca ngọt ngào, quyến rũ . Bạch Cúc đứng lặng yên, say sưa ngắm nhìn TA . Cô cảm thấy anh dịu dàng và thân thiết biết bao .

– Anh !

Tiếng gọi thốt lên từ đáy lòng chất chứa bao yêu thương . Tuấn Anh ngỡ ngàng nhìn sững Bạch Cúc trong giây lát . Rồi như chưa kịp hiểu ra, anh ôm choàng lấy cô . Nàng tiên xinh đẹp "từ trên trời rơi xuống" đã thực sự là của anh rồi .

– Ôi, Bạch Cúc ! Em của anh thật tuyệt vời .

Ddôi môi đỏ mọng của cô hơi trề ra trêu chọc, Tuấn Anh cúi xuống đặt lên đó nụ hôn đầu đời . Tình yêu như một ly rượu sóng sánh trên tay, họ càng nếm càng say . Thời gian như ngưng đọng . Sóng biển hay tình yêu đang cất lên giai điệu quyến rũ thần bí . Gió theo môi người yêu mơn man trên má một nụ hôn đắm đuối .

o0o

Bạch Cúc vừa xếp lại chồng sách vở, vừa líu lo hát . Cô hát không hay, nhưng điều đó có nghĩa gì đâu khi cô đang hạnh phúc . Từ ngày đi Long Hải về đến nay, Cúc luôn ở trong tâm trạng lâng lâng như đang bay trên không trung . Trước kia, cô đâu có ngờ t/y lại diệu kỳ đến thế . Lúc nào Cúc cũng cảm thấy Tuấn Anh đang ở cạnh bên mình . Anh nghe cô hát, ngắm cô làm, cười khi cô vui và lo lắng khi cô buồn khổ . Cảm giác có một người thân thiết bên mình mới yên ổn và dễ chịu làm sao .

– Cúc ơi, có ai gặp nè .

Tiếng nhỏ Hân vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Bạch Cúc . Cúc nói với cô bạn cùng phòng :

– Ừ, tao xuống liền .

Rời khỏi giường tầng, Bạch Cúc bước vội ra cửa . Cô lập tức reo lên khi trông thấy một người phụ nữ có vẻ đẹp sắc sảo, nhưng đã bắt đầu tàn tạ :

– Ôi, chị Lài ! Chị vào khi nào ? Ba má em có khỏe không ? Thư của nhỏ Vân đâu rồi chị ?

Người phụ nữ khoảng ngoài 30 ấy nhìn Cúc, dịu dàng nói :

– Em hỏi dồn dập như thế, chị trả lời sao nổi . Lấy cho chị ly nước đi, rồi từ từ chị sẽ nói cho em nghe mà .

– Ừ nhỉ, em quên mất .

Cúc bật cười và chạy vào trong rót nước . Cô trở ra với ly nước lọc cầm tay :

– Em mời chị uống nước . Gớm ! Chị làm em hồi hộp muốn chết đây . Cứ như là phóng viên săn tin ấy .

Uống một hơi hết nửa ly nước, Lài dè dặt nói :

– Cúc nè, lâu nay, ba má có gửi tiền cho em không ?

– Dạ không . Kể từ ngày đi dạy kèm, em không nhận tiền của ba má nữa .

– Tiền dạy thêm có đủ xài không ?

– Em còn để dành được một ít nữa đó chứ .

Bạch Cúc hớn hờ khoe . Lài hỏi tiếp :

– Em để dành được bao nhiêu rồi ?

– Dạ, được hơn một triệu rồi, chị ạ . Mà sao tự nhiên chị lại hỏi em, hay là chị kẹt tiền ?

Lài lắc đầu :

– Chị không kẹt, nhưng chị nghĩ ba má em đang rất kẹt .

Bạch Cúc hoảng hốt :

– Gia đình em có chuyện gì hả chị ? Sao chị cứ vòng vo tam quốc mãi thế ?

Chị hãy nói đi . Ở nhà em có chuyện gì phải không ? Có phải ba em đau nặng rồi không ?

– Bình tĩnh đi em . Bác trai có làm sao đâu .

– Thế thì là ai ? Má em ư ?

Lài nghiêm giọng nói :

– Chị nói ra điều này, em phải hết sức bình tĩnh nhé . Ba má vẫn khỏe, nhưng Bạch Vân thì đã có chuyện chẳng lành . Con bé bị ung thư máu, bây giờ cần tiền gấp để ghép tủy . Ba má em đang chạy tiền, nghe đâu còn thiếu một khoản lớn nữa .

Gương mặt Bạch Cúc trắng bệch như nặn bằng sáp, cô lắp bắp :

– Bạch Vân bị ung thư máu ư ? Liệu bác sĩ có nhầm không chị ?

– Không nhầm đâu . Họ đã xét nghiệm kỹ lắm rồi . Hai ngày nữa, ba má em sẽ đưa Vân vào để xạ trị, rồi tìm người cho tủy để cấy ghép . Nếu thuận lợi, Bạch Vân sẽ nhanh chóng hồi phục . Em cũng đừng bi quan quá .

Bạch Cúc nói trong nghẹn ngào :

– Trời ơi ! Sao trời lại bắt em gái tôi phải chịu căn bệnh hiểm nghèo ấy ? Em tôi hiền lành khỏe mạnh thế cơ mà . Chị Lài ơi ! Nếu Bạch Vân có bề gì thì làm sao ba má em chịu nổi . Cả em nữa, em làm sao chịu được hả chị ?

– Đừng nói điều xui xẻo ấy . Bạch Cúc à, việc trước mắt là chạy cho ra khoản tiền cần thiết để chữa bệnh cho con bé . Ba má em đã hết cách rồi .

Quê mình ai cũng nghèo, chạy vay khắp nơi cũng chỉ được một phần nào .

Bạch Cúc cầu cứu Lài qua hai hàng nước mắt :

– Giúp em với, chị Lài ơi . Có cách nào kiếm tiền được nhiều mà thật nhanh không ?

– Làm gì có cách nào kiếm đồng tiền một cách nhanh chóng giữa thời buổi "người khôn của khó" này hả em ?

– Em có thể làm bất kỳ việc gì mà chị . Miễn là Bạch Vân được chữa khỏi thì bảo làm gì em cũng làm . Nếu có bắt em chết thay cho con bé, em cũng vui lòng chấp nhận, chỉ cần cứu được Bạch Vân thôi, chị có hiểu không ?

Em yêu em gái em vô cùng .

Làì nhìn Cúc chăm chăm :

– Em nói là có thể làm bất cứ việc gì ư ? Kể cả phải nhẫn hịn chịu đựng sự nhục nhã ?

– Vâng . Em sẵn lòng làm tất cả .

Làì chua xót :

– Vậy thì liệu em có dám vào quán "bar" làm với chị không ? Có thể kiếm tiền nhanh hơn một chút, nếu em chịu để cho người ta bỡn cợt, trêu đùa .

Khuôn mặt Cúc đang tái mét, bỗng chuyển qua đỏ bừng . Những gì cô biết về nơi Làì đang làm khiến cô cảm thấy hổ thẹn và ghê tởm vô cùng . Làì phải làm, vì chị ấy không còn cách nào khác . Ba má cùng ra đi một ngày, giao cho chị một đàn em đang tuổi ăn, tuổi lớn . Nhưng tình cảnh của mình bây giờ nào có khác gì chị ấy đâu . Sau một vài giây lặng đi suy nghĩ, Cúc cắn môi quyết định :

– Em sẽ theo chị đi làm .

Làì vội vã xoa tay :

– Ấy đừng ! Chị chỉ buột miệng nói vậy thôi . Em đừng đi theo chị . Em có học, có thể tìm được nhiều cách kiếm tiền khác . Chị ngu dốt ít học, nên mới phải chịu cảnh nhục nhã ấy .

Bạch Cúc quả quyết :

– Em chỉ cần kiếm đủ số tiền chạy chữa cho Bạch Vân rồi nghỉ làm, có gì đâu mà chị phải lo .

– Sự việc đâu có đơn giản như vậy hả em ? Em đã đi vào con đường ấy rồi thì phải chịu biết bao tai tiếng . Rồi bạn bè em, người yêu của em sẽ nghĩ về em như thế nào . Liệu họ có hiểu được tấm lòng của em không, hay là sẽ xa lánh, hắt hủi . Đừng dại dột, Cúc ạ .

– Không . Em đã quyết rồi . Tất cả những điều chị nói đều không quan trọng

bằng tính mạng của Bạch Vân . Ngày mai, chị dẫn em tới gặp bà chủ nhé .

– Bạch Cúc à ! Cứ cho là những lời bàn tán của dư luận không ảnh hưởng gì tới em đi . Nhưng khi đối mặt với công việc nhục nhã ấy, liệu em có chịu nổi không ?

– Thì cũng phải cắn răng mà chịu, chứ biết làm sao được hả chị ? Ai chẳng muốn mình lương thiện, trong sạch, nhưng khi đứng trước sinh mạng của người ruột thịt, chị bảo em biết chọn đường nào ? Cả chị nữa, chẳng phải chị hy sinh cả cuộc đời mình cho đàn em của chị đó sao .

– Chị khác, em khác, đừng nhìn chị như một tấm gương như thế . Chị xấu hổ, nhục nhã lắm .

– Chị và em cũng chẳng có gì khác nhau, chúng ta cùng có một mối bận lòng cần phải khắc phục . Em sẽ cố . Chị Lại ! Chị hãy giúp em nhé .

Trước thái độ dứt khoát và lời lẽ kiên quyết của Bạch Cúc, Lại đành phải gật đầu chấp thuận . Cô hiểu cô gái xinh đẹp đang ngồi trước mặt mình kia, thuở còn ở làng đã bướng bỉnh như thế nào .

– Đây là thư của ba má, em đọc đi . Chị về đây, ngày mai sẽ quay lại . Hãy suy nghĩ kỹ đi Cúc nhé .

Lại đi rồi, Cúc mới leo lên giường tầng, mở thư ra đọc . Những hàng chữ như đang nhảy múa trước mặt cô :

"Bạch Cúc con !

Đầu thư con hãy tha lỗi cho ba má vì đã giấu con chuyện em Bạch Vân, vì Bạch Vân kiên quyết không để cho con biết, Cúc ạ . Nó sợ con buồn rồi chệnh mảng việc học hành .

Mấy tháng gần đây, BV cứ thường kêu đau đầu, chóng mặt . Má cứ tưởng do nó cứ thức khuya để học, nên chỉ nhắc em chú ý giữ gìn sức khỏe thôi .

Nào ngờ, dùng một cái, trong đợt hiến máu nhân đạo vừa rồi, người ta phát hiện ra Vân bị ung thư . Trời ơi, má tưởng đất dưới chân mình sụp đổ khi

nhận được tin đó . Má dẫn Vân đi bệnh viện và được giới thiệu vào nhà thương Chợ Rẫy . Hai ngày nữa, ba má và em con lên đường"

Cứ thế, Bạch Cúc vừa khóc, vừa đọc những dòng chữ run run của mẹ .

Trong tâm trí của cô hiện lên hình ảnh Bạch Vân xinh tươi, khỏe mạnh, thông minh và rất ngoan . Một người con gái như thế, nữ lòng nào trời bắt tội ? Bạch Vân ơi, chị sẽ làm tất cả vì em .

Trong đầu Cúc hiện rõ một kế hoạch cho những ngày sắp tới . Buổi sáng, cô đến trường, buổi trưa và chiều chăm sóc Vân . Từ 5g đến 7g, dạy học cho Hồng Nhung và sau 7g cô sẽ đến quán bar phụ bán ... Phải tính toán sít sao như thế, để có thể vừa hoàn thành việc học, vừa kiếm tiền lo cho em . Cúc mím môi nín khóc, cô đã hạ quyết tâm cho mình .

Trời đột nhiên tối sầm, cơn mưa giông thảng tư ùn ùn kéo đến . Bầu trời mới trong xanh đầy, thoát một cái chuyển sang xám xịt, gió thổi mạnh, mưa bắt đầu rơi, rồi mưa ào ào trút xuống, gió lùa vào phòng mát lạnh .

Cúc kéo chăn trùm kín đầu, nằm nhớ lại những năm tháng ấu thơ . Gặp lúc mưa to như thế này, hai chị em cô lại chạy ào ra sân để tắm mưa . Vừa vùng vẫy thỏa thích, vừa hắt nước vào mặt nhau, cả hai cất tiếng cười lanh lảnh như thủy tinh lan ra trong cơn mưa chiều đầy giông gió .

Nghĩ đến em, lòng Bạch Cúc lại quặn thắt một nỗi đau . Phải làm sao để Bạch Vân bước qua được thung lũng của thần chết . Thượng đế ơi, con xin người hãy mang đến em con sự bình yên .

o0o

Cúc đã vào làm ở quán bar được một tuần, Tuấn Anh chưa biết, bạn bè cũng chưa biết . Cô không hiểu mình sẽ giấu mọi người được bao lâu, bởi cái kim ở trong bọc cũng có ngày lòi ra . Nhưng biết làm sao được, khi ngày nào vào thăm Vân, Cúc cũng xót xa trước gương mặt Vân mỗi lúc một tái nhợt như tờ giấy . Cúc nghĩ rằng mình có thể đánh đổi tất cả vì em gái .

– Bạch Cúc !

Nghe chị Lài gọi, Cúc quay lại :

– Dạ, chị gọi em .

Lài bước tới bên Cúc, lắc đầu :

– Mới có một tuần mà trông em bơ phờ quá . Làm việc như thế thì sức đâu mà chịu nổi ?

– Em cố được mà chị .

– Cúc nè ...

– Có chuyện gì không chị ?

– À, mà thôi ...

Thấy Lài có vẻ băn khoăn, nửa muốn nói điều gì, nửa lại không, Cúc hỏi :

– Hình như chị muốn nói với em điều gì, chị nói đi, đừng ngại .

– Bà chủ than phiền em nhạt nhẽo với khách quá . Nếu em không mặn mà hơn, bà sẽ cho em nghỉ .

– Nghỉ việc ư ? Không, em đang cần tiền mà chị . Em sẽ cố gắng . Nhưng mặn mà hơn là sao hả chị ?

– Là em phải cười cợt, ngả nghiêng với khách, đừng khép nép quá ...

Bạch Cúc buồn rầu :

– Vâng, em sẽ cố gắng .

Lài băn khoăn :

– Hay là nghỉ việc đi em ...

– Không, chị đừng làm nản lòng em chứ . Em sẽ cố gắng mà .

Lài buồn bã quay đi, Cúc bắt đầu đến từng bàn làm phần việc của mình . Cô rót bia, rót rượu cho khách, nhún mình, cười với họ . Mùi thuốc lá, bia rượu khiến Cúc lợm giọng :

– Nè, người đẹp ơi ! Lại đây với bọn anh nào .

– Nè, người đẹp ! Sao em ăn mặc kỳ cục quá vậy ? Phải ngắn ngắn, cởi mở

một chút chứ .

Bạch Cúc cần môi chịu đựng, vì cô sợ bị mất việc.

– Nè, cô kia ! Tối đây .

Cúc bước lại phía có tiếng gọi, và cảm thấy giọng nói ấy nghe rất quen .

– Chúng tôi đã trả tiền cho bà chủ rồi . Tối nay, cô sẽ chỉ phục vụ cho bàn tôi mà thôi .

Cúc bàng hoàng khi nhận ra người đàn ông vừa nói là Nam Kha . Nam Kha cũng ngạc nhiên không kém, anh ta tròn tròn mắt :

– Là cô ư ?

– Vâng, là tôi .

Cúc đáp mà cảm thấy nổi khinh bỉ trong đôi mắt Nam Kha nhìn mình . Anh ta cười khẩy :

– Thì ra là thế . Thôi, cô hãy ngồi xuống đây, anh bạn tôi rất thích cô đấy .

Bạch Cúc ngồi xuống chiếc ghế mà Nam Kha vừa chỉ, cô sượng sùng cứng đờ như một cái máy . Suốt buổi tối, Nam Kha không nói gì với Cúc, anh ta chỉ xem cô như bao cô gái khác làm ở quán bar này . Bạch Cúc thầm nghĩ :
Mình sắp bị anh ta đuổi việc rồi . Vì có một người cha nào chấp nhận một cô gái bán bar dạy học cho con gái cưng của mình .

Bạch Cúc về đến ký túc xá lúc 11g đêm . Vừa vào đến phòng, cô chui ngay vào nhà tắm, Cúc muốn tẩy hết những mùi nồng nặc, khó chịu đang bám trên người mình . Khoác bộ đồ ngủ lên người, Cúc thở phào nhẹ nhõm .

Chẳng biết đêm nay Vân ngủ có ngon không ?

– Bạch Cúc !

– Ủa, mày chưa ngủ sao, Dạ Thảo ?

– Tao chờ mày về để hỏi chuyện đây .

– Chuyện gì ? Để đến mai được không ? Tao buồn ngủ lắm rồi .

– Không . Mày phải nói chuyện với tao ngay bây giờ, cả tuần nay, mày lần

như lạch ấy .

– Lại quan trọng hóa vấn đề rồi, cô giáo vẫn tương lai ời . Đâu có gì nghiêm trọng mà mày "thăng đường" lúc nửa đêm thế này .

– Đừng đùa nữa . Mày có xem tao là bạn nữa không ? Tao đã biết cả rồi, mày không đi rửa bát cho một tiệm phở nào hết, mày làm tiếp viên cho một quán bar . Chơi thân với mày từ lâu tao biết, mày đã làm việc gì là phải có mục đích đẹp đẽ . Vậy mày làm nhiều như thế, chấp nhận cả việc làm tiếp viên nhà hàng là để làm gì ?

Bạch Cúc cúi mặt :

– Tao có việc quan trọng .

– Quan trọng sao không nói cho tao biết ? Cả Tuấn Anh, mày cũng giấu phải không ? May mà anh ta đi thực tập dưới tỉnh, chứ nếu còn ở trên này thì mày giải thích như thế nào về việc đi làm đêm về hôm đây ?

– Thảo ời, Bạch Vân bị ung thư máu rồi . Muốn cứu nó, tao phải làm thật nhiều tiền . Mày có hiểu không, Dạ Thảo ?

Dạ Thảo bàng hoàng :

– Ung thư máu ư ? Đã chuyển vào Sài Gòn chưa ?

– Rồi . Má đang chăm sóc Vân ở bệnh viện Chợ Rẫy ...

– Trời ời, sao mày không nói gì cả . Mày định một mình lo toan hết mọi việc sao ? Vậy thì có bạn bè để làm gì chứ ? Tao không thêm làm bạn với mày nữa đâu .

– Kia, Thảo ! Thực sự, tao đang bối rối ghê lắm, mày đừng có trách móc tao nữa, có được không ? Tao không muốn Bạch Vân hiểu lầm rằng mình đang thương hại nó .

Dạ Thảo ôm lấy bạn :

– Mày đúng là đồ khùng . Nhiều lúc thật thông minh, nhưng có lúc ngốc không chịu nổi . Mày định để má "đăng ký hộ khẩu thường trú" tại bệnh viện

ư ? Sao không đưa bác về đây, để bạn bè trong phòng, mỗi người giúp một việc .

Bạch Cúc xúc động nói :

– Cảm ơn mày . Nhưng mà sắp thi học kỳ rồi, tao không muốn làm phiền mọi người .

– Hừ ! Bạn bè mà còn nói 2 tiếng cảm ơn . Thế mày tưởng tụi tao vui khi thấy mày xơ xác, tiều tụy như thế này sao ? Tình hình bệnh tình của Bạch Vân sao rồi ?

– Hai tuần nữa, bác sẽ mổ để ghép tủy . Nếu thành công, Vân sẽ bình phục ngay . Tao đang cố làm để có tiền để chi trả cho ca mổ .

– Không thể mượn ai được sao ?

Bạch Cúc lắc đầu :

– Hết cách rồi . Không phải vì mọi người không thương mà vì không còn khả năng, thương lắm, nhưng đành bất lực .

– Nhưng thiếu gì việc để làm, sao lại chọn làm tiếp viên ở quán bar ? Mày không sợ dư luận sao ?

– Chẳng ai lại muốn mình bị gièm pha khinh bỉ, chẳng ai muốn bị sống trong dư luận, nhưng trong hoàn cảnh của tao, mày có để mặc cho em gái tuyệt vọng với bệnh tật không ? Ai chẳng muốn làm một công việc đàng hoàng lương thiện . Song biết làm sao bây giờ, khi tao chẳng thể tìm được một việc nào khác . Mày thử nghĩ hộ tao đi .

Dạ Thảo nhú mày :

– Ủ, quả là khó thật . Nói thì dễ thế ... Hay là mày hỏi thử ông Nam Kha, xem ông có ứng trước lương dạy kèm không ? Rồi từ từ, mình sẽ dạy trả nợ dần .

Bạch Cúc thở dài ngao ngán :

– Mày đừng nhắc đến anh ta nữa . Có thể anh ta sắp đuổi việc tao rồi đấy .

- Sao kỳ vậy ? Lại đụng độ nữa à ?
- Ủ, nhưng mà là đụng ở quán bar, anh ta là khách tới ăn nhậu . Mà ý hiểu rồi đấy, làm sao ông ta dám để một tiếp viên nhà hàng như tao làm cô giáo cho con ông .
- Trời ơi, lại còn thế nữa ư . Sao số mày lại khổ quá vậy . Gặp hết chuyện này đến chuyện khác . Phải có cách nào thoát khỏi đi chứ .
- Cách nào bây giờ ? Chỉ biết ra sức cố gắng xoay xở, chạy vạy còn lại để mặc cho trời tính .

Dạ Thảo chợt nói :

- Hay là mày hỏi mượn tiền Tuấn Anh đi . Anh ta chắc có nhiều tiền .

Bạch Cúc gạt phắt :

- Mày có khùng không đấy, tao mà trơ trẽn đến vậy sao ?
- Có gì đâu mà trơ trẽn . Tuấn Anh và mày yêu nhau cơ mà . Thấy người yêu khổ, chả lẽ lại không giúp ?
- Trời ơi, nhưng anh ấy làm gì có tiền . Tiền đó là tiền của ba má anh, mình đâu đã là gì mà đòi họ giúp . Tao thà làm tiếp viên chứ không bao giờ hỏi mượn Tuấn Anh . Chỉ có điều tiền kiếm được từ quán bar phải trả giá quá đắt .
- Mày làm ở đó, lỡ Tuấn Anh biết thì sao ?
- Từ từ rồi hãy tính đến chuyện đó . Tao bây giờ có còn tâm trí nào đâu .

Dạ Thảo lo lắng :

- Lỡ Tuấn Anh hiểu lầm thì sao ?
- Thì đành chịu thôi, chứ biết làm sao được .
- Mày sẵn sàng đánh đổi cả t/y của mày sao ?

Bạch Cúc lắc đầu :

- Tao chẳng định đánh đổi bất cứ thứ gì . Nhưng hiện tại, lúc này, tao chỉ nghĩ đến tánh mạng của Bạch Vân thôi . Dừng nói là làm tiếp viên, nếu

BV nguy kịch thì phải làm cái gì ghê gớm hơn thế nữa, tao cũng đành chấp nhận .

– Đừng nói vậy, hãy lạc quan lên một chút nữa đi .

Bạch Cúc thở dài :

– Đó là tao đã lạc quan lắm rồi . Nếu không, làm sao tao chịu nổi một tuần nhục nhã vừa rồi, và còn chịu đựng dài dài nữa chứ .

Dạ Thảo vỗ vỗ vai bạn, dường như cô hiểu mọi lời an ủi bây giờ đều chẳng có tác dụng . Bạch Cúc tựa vai bạn, nói trong tiếng thở dài :

– Cả một tuần rồi, tao không chảy một giọt nước mắt nào, cũng không hiểu vì sao tao lại như thế . Có lẽ chẳng còn thời gian để mà khóc nữa . Bận tối mắt tối mũi như vậy kể cũng hay, đỡ phải buồn .

– Ngày mai, để tao vào trông Vân thay mẹ . Mà đưa mẹ về đây ngủ lấy sức đi . Thời gian điều trị còn dài, chứ đâu phải ngày một ngày hai . Mẹ mà gục xuống thì nguy lắm đó .

– Lúc đầu, ba định vô cùng mẹ và Bạch Vân, nhưng rồi ba má bàn tính và quyết định chỉ đi một người . Hoa trái trong vườn đến đợt hái bán rồi, một mình ba không biết sẽ xoay xở ra sao . Thương ba quá, vậy mà ba lại còn bị huyết áp cao nữa chứ .

Nói đến đây, nước mắt Cúc chảy dài . Dạ Thảo ngồi im lặng bên bạn, cô để mặc cho Cúc khóc, nước mắt sẽ làm cô dịu đi .

o0o

Từ buổi gặp Cúc ở quán bar, lòng Nam Kha không lúc nào không nhớ đến . Anh thực sự thất vọng vì cô gái mà bấy lâu nay anh vẫn cho là rất thánh thiện . Hóa ra đàn bà là thế ư ? Chỉ vì tiền, họ sẵn sàng đánh đổi tất cả . Một cô gái mấy tháng trước còn tức giận khi thấy giới nữ bị xúc phạm, nay sẵn sàng bán rẻ danh dự vì tiền . Nhưng Nam Kha vẫn cảm thấy hồ nghi . Anh không tin Bạch Cúc có thể tầm thường như vậy, ở cô gái ấy toát lên một vẻ

đẹp cao quý vô cùng . Anh cần phải biết, cần phải khám phá để tìm cho ra sự thực về cô .

Từ công ty, Nam Kha đến thẳng quán bar, trong đầu anh sắp sẵn một kế hoạch .

– Ôi, chào sếp . Sao hôm nay sếp chỉ tới một mình ? Máy sếp kia đâu rồi ?

Mụ chủ quán đón Nam Kha bằng nụ cười nịnh nọt và bằng thái độ lơ lả .

Nam Kha ngồi phịch xuống ghế, phúi tay :

– Tôi muốn vui vẻ một đêm .

–Ồ ! Tưởng gì . Sếp đã nhiều lần được vui vẻ ở quán chúng tôi rồi còn gì .

– Nhưng hôm nay tôi muốn đổi "khẩu vị" . Tôi muốn một em hiền lành lương thiện nhất quán, tôi sẽ trả năm triệu . Nếu chưa từng cùng ai, tôi sẽ trả 10 triệu . Bà hỏi giùm và dẫn ra đây cho tôi .

– Quán có vài ba em đạt yêu cầu của sếp . Để tôi dẫn từng em cho sếp chọn nhé .

– Thôi khỏi, nghe đồn cô Bạch Cúc xinh đẹp, lại hiền lành, tôi muốn cô gái ấy .

– Sếp quả là người có con mắt tinh đời . Chỉ sợ cô ta không chịu thôi, đến chuyện để cho khách nắm tay một chút mà không chịu nữa là . Đã vô đây rồi mà còn làm cao .

– Tùy bà . Bà muốn nói sao để cô ta ra đây thì nói . Phần của bà là một vé đấy (1 triệu).

Bà chủ quán quay vào, Nam Kha lặng lẽ rót rượu . Anh muốn thử xem trước món tiền lớn, Bạch Cúc sẽ phản ứng như thế nào .

– Chào ông .

Nam Kha ngẩng lên . Anh suýt phát cười vì cách ăn mặc của Cúc . Cô ta đến quán bar tiếp khách mà ăn mặc như đi học vậy . Bạch Cúc mập máy đôi môi xinh đẹp :

– Là ông à ?

– Là tôi thì sao ? Vào đến đây rồi thì ai chẳng như ai . Cô cũng thế, đúng không ?

Bạch Cúc ngồi xuống chiếc ghế đối diện, lạnh lùng nói :

– Những kẻ có tiền như ông thì nói sao chẳng được . Bởi vì ngoài tiền bạc ra, các ông còn biết gì đến đạo lý, tình cảm ở trên đời .

Nam Kha cười khẩy :

– Giờ này mà cô vẫn còn nói đến mớ lý thuyết vớ vẩn ấy à ? Cô không sợ mắc cỡ sao ?

– Tại sao tôi lại sợ mắc cỡ, tôi có làm gì sai trái đâu ?

– Cô đã vì tiền mà chấp nhận làm tất cả, vậy mà còn trơ trẽn nói đến hai chữ đạo lý ở đời .

Bạch Cúc hét lên, đôi mắt long lanh giận dữ :

– Ông im đi . Ông không có quyền xúc phạm tôi .

Nam Kha mĩa mai :

– Cô cao quý đến thế kia à ? Mà thôi, tôi trả tiền cho cô để cô phục vụ cho tôi kia mà . Cô rót rượu đi .

Bạch Cúc run run rót rượu vào ly . Bưng ly rượu lên tợp một hớp hết sạch, Nam Kha nheo mắt nói :

– Cô ăn mặc kỳ cục quá . Phải "tươi mát" lên một chút thì tôi mới có hứng thú chứ .

Bạch Cúc đỏ mặt, cô định nói một lời gì đó, nghĩ sao lại cắn môi, cúi đầu im lặng . Nam Kha tiếp tục khiêu khích :

– Lần sau, cô mà ăn nói như thế, tôi không trả tiền cho cô như thỏa thuận nữa đâu . Thôi nào, giờ chúng ta đi đâu đây ? Cô thích nhà riêng hay khách sạn ?

Bạch Cúc nhướn mày ngơ ngác :

– Anh nói vậy nghĩa là sao ? Không phải anh muốn tôi ra đây để trò chuyện ư ?

– Cô có làm sao không đó ? Bỏ 5, 10 triệu để trò chuyện với cô ư ? Thật là chuyện mơ hồ .

– Vậy chứ anh muốn gì ?

– Tôi muốn cô phục vụ tôi đêm nay .

– Phục vụ ư ? Phục vụ gì cơ ?

Nam Kha cười lớn :

– Cô thật khéo giả đồ . Ngay thơ vừa thôi thì tôi còn tin, cô ngay thơ quá, tôi biết ngay đó chỉ là màn kịch vụng về .

Bạch Cúc bức tức :

– Anh kêu tôi ra đây là để kiểm soát la mắng tôi đấy à ? Hay là muốn tôi nghỉ dạy cho con anh ? Muốn gì thì nói ra đi, đừng quanh co nữa .

– Tôi muốn cô, được chưa nào ?

– Muốn tôi ư ? Muốn cái gì ?

– Muốn cô qua đêm cùng tôi, giá cả thương lượng rồi .

– Qua đêm là gì ? Là ... là ...

Bạch Cúc đỏ hồng đôi má, cô run rẩy không nói được hết lời .

Nam Kha gật đầu :

– Phải rồi . Qua đêm là như thế đó . Tôi đưa cô ra xe nhé, ta sẽ tìm một khách sạn . Ở đó, cô sẽ thấy kiếm được đồng tiền cũng dễ dàng thôi mà .

Đàn bà các cô, với sắc đẹp của mình thì muốn gì mà chả được . Người ta làm cực khổ mới kiếm được đồng tiền, các cô chỉ qua một đêm là có bạc triệu . Sướng thế còn gì .

Bạch Cúc đứng phắt dậy, cô giận dữ xô ghế :

– Anh mới là đồ trơ trẽn . Anh tưởng tiền bạc có thể mua được mọi thứ sao ?

Anh đã làm rồi, hoặc ít ra thì đã làm người . Tôi không phải là loại đàn bà

con gái như anh nghĩ đâu .

Nam Kha cười lớn :

– Cô không đồng ý, sao còn vào đây với tôi ? Nếu cao quý như vậy, sao không từ chối ngay từ đầu ?

– Từ chối cái gì ? Thì tôi tới đây làm để tiếp khách như anh, mà bà chủ bảo tôi ra thì tôi phải ra thôi .

Nam Kha ngạc nhiên :

– Bà ta chưa nói gì với cô sao ?

– Nói gì nữa đây ?

– Nói là tôi mua cô một đêm với giá 5 triệu, hoặc 10 triệu đó .

– Anh im đi . Nếu bà ta mà nói như vậy với tôi ngay từ đầu thì tôi không thèm gặp mặt anh rồi .

– Thôi đi, cô đã vô đây rồi thì dù có "đi khách" hay không đi cũng chỉ là một loại thôi . Chẳng phải vì tiền mà cô vào đây làm sao ?

– Đúng chỉ vì tiền mà tôi mới vào nơi này . Nhưng không phải để kiếm tiền mà tôi chấp nhận tất cả, kể cả việc bán mình cho quý dữ . Em gái tôi sẽ chết, khi biết nó đang chữa bệnh bằng thứ tiền gì .

Như có một tia sáng chạy trong tâm trí Nam Kha, anh sung sướng, bởi hình như mình đã khám phá được một sự thực .

– Cô nói sao, em gái cô bị bệnh ư ?

– Loại người như anh thì còn biết gì đến tình người . Tôi có nói ra, anh cũng không hiểu đâu, có khi anh còn bảo là tôi đóng kịch nữa .

Nam Kha không còn để ý tới những nguyên rủa mà Bạch Cúc dành cho mình, anh dồn dập hỏi han :

– Em gái cô bệnh có nặng không ? Có phải vì cần tiền để chữa bệnh cho em, mà cô phải vô đây làm ? Cô nói đi, biết đâu tôi có thể giúp cô .

– Người như anh có nghe cũng không hiểu . Vả lại, anh đâu có giúp suông ai

bao giờ . Chúng ta chuyển sang đề tài khác đi . Bà chủ bảo chịu khó trò chuyện anh suốt đêm, anh sẽ boa cho tôi một triệu, số tiền ấy, với tôi quan trọng lắm . Anh nói đi, tôi sẵn sàng hầu chuyện anh đây .

Nam Kha chuyển giọng, không còn là giọng điệu mỉa mai chế giễu nữa mà tha thiết, trù mến hơn nhiều :

– Tôi xin lỗi cô Bạch Cúc . Tôi quả là hồ đồ quá . Ấn tượng về đàn bà mà vợ tôi để lại quá sâu đậm, khiến tôi luôn có ý nghĩ méo mó về các cô . Tôi thành thực mong cô thứ lỗi .

Bây giờ đến lượt Bạch Cúc mai mỉa :

– Kẻ lắm tiền thì chẳng bao giờ có lỗi . Tôi đã thấm thía điều đó từ anh .

– Đừng chua cay với tôi như thế . Bộ tôi đáng ghét lắm sao ? Những gì mà tôi nói với Cúc từ nãy đến giờ chỉ là để thử lòng Cúc thôi . Tôi không tin người như Cúc lại hư hỏng một cách dễ dàng chỉ vì tiền . Vì thế mà tôi thử để xem sự thực Cúc là người như thế nào .

– Anh thật là ... Ngộ nhỡ, vì cần tiền cho em tôi, mà tôi chấp nhận thì sao ? Dầu tôi có bán mình thì anh cũng đâu có quyền khinh bỉ tôi như thế .

Nam Kha không ngờ Bạch Cúc lại giận dữ đến như vậy . Anh vội vã năn nỉ ? :

– Bạch Cúc hãy bớt giận . Tôi đã biết lỗi rồi mà .

– Đâu phải cứ xúc phạm người khác rồi xin lỗi một lời thế là xong .

Nam Kha mỉm cười :

– Thế thì cô giáo định trừng phạt phụ huynh như thế nào nữa đây ? Bắt quỳ hay bắt chếp phạt ?

Bạch Cúc đang giận mà cũng phát phì cười, vì câu nói hóm hỉnh rất dễ thương của Nam Kha . Lần đầu tiên, kể từ ngày biết nhau, cô mới thấy ông bố này nói một câu hài hước . Cô lẩm bầm :

– Anh làm tôi giận quá đấy .

- Không sao, bị người đẹp nổi giận với mình cũng là một vinh hạnh mà .
Bây giờ, Cúc có thể cho tôi biết em gái Cúc bệnh gì được không ?
Cúc buồn rầu kể cho Nam Kha nghe bệnh tình của Bạch Vân và những khó khăn của cô . Nghe xong, Nam Kha đột nhiên nổi giận :
- Chuyện như vậy mà cô định tự mình xoay sở ư ? Sao có thể ngây ngô khờ khạo như vậy ?
- Ô ... Sao anh cứ mắng tôi hoài vậy ? Không tự mình lo liệu thì anh bảo ai sẽ lo cho tôi đây ?
- Cô có thể nói với tôi, để tôi ứng trước số tiền lương một năm, hai năm, thậm chí ba bốn năm cho cô cơ mà . Cô vào đây làm thì chắc gì đủ tiền, đã thế còn bị người ta hiếp làm nữa chứ .
- Bộ chồn này xấu lắm sao ? Anh cũng vào hoài đấy thôi .
- Tôi vào thì được, nhưng tôi không muốn những người tôi quý mến vào đây . Cô là cô giáo của con tôi . Hồng Nhung rất yêu cô, vì thế tôi cũng quý cô lắm . Vì vậy, tôi thực sự bị sốc khi bắt gặp cô ở nơi này . Tôi đã bày ra trò hợp đồng qua đêm là để thử cô . Không thể nói hết, tôi đã vui như thế nào khi tìm ra sự thực đâu . Bây giờ, cô tới chào bà chủ đi .
- Ô, sao lại phải chào ?
- Chào vĩnh biệt, không bao giờ gặp lại .
- Nhưng tôi còn phải kiếm tiền cơ mà .
- Nam Kha nổi nóng :
- Nơi này không phải chỗ cho cô . Tôi thuê cô về nhà dạy học cho con tôi thì cô phải thực hiện đúng hợp đồng với tôi chứ . Tôi sẽ cho cô ứng tiền trước, cô có nhiệm vụ "trả nợ" cho đến khi nào hết nợ . Cô có hiểu không ?
- Nam Kha lấy xe đưa Bạch Cúc trở về ký túc xá . Trước khi cô quay đi, anh còn dúi vào tay cô một xấp tiền :
- Đây là số tiền 10 triệu, cô hãy cầm lấy mà xoay sở . Nếu cần, cô cứ nói

với tôi, đừng bao giờ liều lĩnh làm chuyện bậy bạ nữa nhé . Chào cô, hôm nào rảnh, tôi sẽ tới thăm em cô .

Nam Kha cho xe lao vút đi, trong lòng anh rộn lên một niềm vui . Đó là niềm hạnh phúc của một con người khi giúp ích được cho người khác . Anh có cảm giác đây là lần đầu tiên anh dùng tiền vào một việc có ý nghĩa .

oOo

Bạch Cúc đang đứng ngẩn ngơ nhìn theo xe của Nam Kha thì Tuấn Anh đột ngột xuất hiện . Cô vội vã bỏ số tiền mà Kha vừa đưa vào túi và ngạc nhiên nhìn Tuấn Anh :

– Ủa, anh về khi nào ? Sao không báo trước cho em biết ?

Tuấn Anh cười gằn :

– Nếu báo trước cho em thì làm sao tôi nhìn thấy cái cảnh ngoạn mục vừa rồi .

Bạch Cúc mỉm cười :

– Anh hiểu lầm rồi . Người đàn ông đó là cha của đứa bé em dạy kèm . Anh ấy tốt lắm .

– Tốt à ? Tất nhiên với em thì anh ta phải tốt rồi . Còn tôi thì sao ? Từ miền Tây vượt mấy trăm cây số về đây, định dành cho em một bất ngờ . Thế mà sau hai tiếng chờ em trước cổng ký túc xá, lại gặp em từ trên xe hơi sang trọng của một người đàn ông bước xuống . Anh ta còn trao cho em một xấp tiền, mà như tôi vừa nhìn thấy, xấp tiền ấy đâu có nhỏ . Không ai thuê gia sư với một khoản tiền nhiều đến vậy, em hãy giải thích hộ tôi câu chuyện kỳ lạ ấy đi .

Thấy Tuấn Anh có vẻ tức giận thật sự, Bạch Cúc vội vã thanh minh :

– Em đang cần một khoản tiền lớn, anh ấy đã cho em ứng trước một năm lương . Số tiền này là tiền lương của em mà .

Tuấn Anh chưa chát mĩa mai :

– Ôi chao, sao trên đời này lại có người đàn ông tốt như vậy kìa . Tôi không hiểu anh ta tốt thiệt hay là ngu ngốc đây . Hoặ là anh ta quá lợc lợi để mà hiểu rằng "có tiền mua tiên cũng đợc" .

Bạch Cúc ngớ ngàng khi nghe Tuấn Anh nói vậy . Con ghen biến một người đàn ông trở nên tầm thường như vậy sao . Cô kêu lên :

– Anh đừng nói nữa, Tuấn Anh . Anh phải để cho em giải thích đã chứ, chưa chi đã nghĩ xấu về người khác rồi .

– Bây giờ, em có giải thích hay như thế nào, tôi cũng chẳng hiểu nổi cái cảnh mình vừa nhìn thấy . Và lại, em làm gì mà cần nhiều tiền thế ? Tiền để xe xua ăn diện cũng đâu đến mức đó . Chắc chắn đó phải là tiền công cho một việc gì ? Mà việc ấy thì ... trời ơi, tôi không dám nghĩ tới đâu . Giờ thì tôi mới hiểu vì sao gái quê khi vào Sài Gòn này lại mau chóng hư hỏng . Họ choáng ngợp, lóa mắt trước cuộc sống hiện tại và muốn hòa nhập sao cho thật nhanh . Có cách nào để "lột xác" mau nhất đây ? Phải chăng chỉ có một con đường duy nhất là đánh đổi cái tự có của mình thôi . Chả lẽ cô cũng nằm trong số đó ?

Bạch Cúc bàng hoàng trước những lời cay độc của Tuấn Anh, cô thậ sự khinh bỉ những suy nghĩ hồ đồ, thiếu suy xét ấy . Dưới ánh đèn đường, gương mặt Cúc nhợt nhạt vì xúc động . Nhưng cũng vì thế, trông cô quypi rữ hơn nhiều . Sự im lặng của Bạch Cúc khiến Tuấn Anh càng bùng lên . Vẻ đẹp của cô càng làm cho anh không còn làm chủ đợc mình nữa, anh ta lao vào Cúc, ôm chặt lấy cô, vừa cuồng cuồng hôn cô, vừa thở hỏn hỏn :

– Nếu em sẵn sàng bán rẻ tất cả vì tiền thì tại sao không nói với tôi ngay từ đầu ? Tôi có thể đáp đợc cho em cơ mà . Giờ em có cần thêm tiền nữa không ? Tôi sẵn sàng đây .

Hơi thở nóng hỏn và làn môi nóng hực của Tuấn Anh không đem lại cho Cúc cảm giác mê mê như mọi lần . Ngược lại, chỉ làm cho cô ghê sợ . Cố hết sức,

Cúc đẩy mạnh Tuấn Anh ra . Tuấn Anh vẫn cứ xông lại :

– Tại sao em lại đẩy tôi ra ? Em chán rồi sao ? Em không cần tiền nữa à ?

Bạch Cúc la lên :

– Anh tránh ra đi . Anh định làm gì thế ?

Tuấn Anh cười gằn :

– Làm gì à ? Làm cái điều khi này anh chàng kia làm với em . Người khác làm được, sao tôi không làm được ? Tiền à ? Trong túi tôi có tiền đây .

Bốp . Cúc giang tay tát một cái như trời giáng vào mặt TA, TA ôm má đau đớn . Cúc nói mà nước mắt ứa ra :

– Tôi đã thật sự hiểu lầm con người anh rồi . Anh hãy về đi, giữa chúng ta coi như chấm dứt .

Trong khi Tuấn Anh đang sững sờ, hoang mang thì Bạch Cúc co chân chạy ào vào ký túc xá . Cô mặc kệ tiếng TA đuổi theo sau :

– Bạch Cúc ! Bạch Cúc ! Đứng lại đã ...

Trở về phòng, Cúc để nguyên quần áo lên giường nằm khóc, tiếng thút thít cổ nén của cô đã lọt tai Dạ Thảo . Thảo lồm cồm leo lên giường, hỏi bạn :

– Có chuyện gì thế Cúc ?

Cúc vẫn khóc, cơn nức nở dồn dập hơn :

– Có chuyện gì, hãy nói ra đi để bạn bè cùng chia sẻ . Mà cứ làm như thế, tao sốt ruột lắm .

– ...

– Có phải mấy thằng cha ở quán bar giờ trò sàm sỡ không ? Không à ? Hay là Bạch Vân bệnh nặng hơn ? Hôm qua tao tới con bé có vẻ khá hơn mà . có chuyện gì phải nói ra đi chứ, Bạch Cúc . Mà có nói ra không nè ?

Cúc thút thít kể cho Dạ Thảo nghe toàn bộ câu chuyện giữa mình với Nam Kha và giữa mình với Tuấn Anh .

Nghe xong, Dạ Thảo chép miệng thở dài :

– Một buổi tối mà bấy nhiêu sự việc, gặp tao thì đến phát điên mất thôi . Sao khi không tháng này mày chịu nhiều xui xẻo thế . Thôi, bỏ qua tất cả đi, giờ hãy ngủ một giấc, ngày mai bình tĩnh lại rồi sẽ tìm Tuấn Anh nói chuyện .
Dù sao thì cũng phải cảm ơn Nam Kha, nhờ có anh ta nên mày chẳng còn phải lui tới quán bar chết tiệt ấy nữa .

Bạch Cúc lắc đầu :

– Chuyện của tao với Tuấn Anh chắc là chấm dứt rồi .
– Trời ạ ! Yêu nhau, ai mà chẳng có lúc giận dỗi, hiểu lầm . Khi hiểu ra thì càng yêu nhau hơn, chấm dứt sao được mà chấm dứt .
– Không . Đây không phải là chuyện hiểu lầm thông thường . Anh ấy đã xúc phạm tao quá nặng nề . Mày không biết đâu, chưa gì hết mà Tuấn Anh đã đối xử với tao chẳng khác gì mấy con nhỏ đứng đường, nhục nhã không chịu nổi . Nếu thực sự yêu tao, tôn trọng tao thì dù có hiểu lầm cũng đâu có quyền cư xử như thế . Kinh khủng quá .
– Thôi đi nào . Chẳng qua Tuấn Anh giận quá hóa mất khôn thôi, hãy vì tình yêu mà mở lòng độ lượng đi . Hãy khoan dung cho kẻ vì ghen đã trở nên mù quáng, dù sao thì Tuấn Anh cũng chỉ là con người trần tục thôi mà . Người trần mắt thịt thì phải có sai lầm chứ .

Bạch Cúc buồn bã nói :

– Tao cũng là người trần mắt thịt đây . Người trần tục thì không biết khoan dung đâu . Tao chẳng hy vọng mình có thể tha thứ cho Tuấn Anh được .

Dạ Thảo trách móc :

– Sao ngay từ đầu, mày không nói thẳng với Tuấn Anh chuyện của Bạch Vân ?

– Anh ấy có để cho tao nói đâu, chưa chi đã dùng những lời cay độc nhất để nhieét mặt rồi . Mà có như thế mới nhận ra bản chất thật của con người anh ấy . Tuấn Anh hồ đồ quá đi thôi . Đàn ông chín chắn mới là tuýp người tao

thích . Thôi ngủ đi, ngoài chuyện t/y ra, tao còn phải nhiều việc phải lo lắm .
Ngủ một giấc cho khỏe rồi mai tính .

Bạch Cúc nói rồi kéo mền chùng kín mít . Dạ Thảo xuống giường dưới nằm,
lát sau gọi vọng lên :

– Bạch Cúc ! Bạch Cúc !

Thấy Cúc không đáp, Thảo lẩm bẩm :

– Ngủ rồi cơ à ? Người đâu mà ...

Bạch Cúc lặng thinh không đáp . Cô thật sự thất vọng về Tuấn Anh . Bấy lâu nay, Cúc vẫn nghĩ về anh với tất cả niềm yêu thương, kính trọng . Vậy mà, chỉ trong một cơn ghen tức, anh đã phá vỡ tất cả . Trong cô lúc này, chỉ còn là một Tuấn Anh hung hăng, dữ tợn . Con người ấy đã dùng tất cả những từ ngữ nặng nề nhất để khiến cô bị tổn thương . Yêu mà làm như vậy ư ? Đây không thể gọi là t/y thực, có chăng chỉ là sự chiếm hữu một thứ tài sản nào đó mà thôi .

Trong khi đó, ngày đêm Cúc mong Tuấn Anh về, để cùng nhau chia sẻ những gánh nặng của cuộc đời mà cô đã gồng gặt sức khi mang nó trên vai . Lẽ ra anh phải hỏi han cô, phải chờ nghe ở cô một câu giải thích . Đằng này anh bất chấp tất cả, chỉ cần bản thân hả cơn giận mà thôi . Cô đâu phải là nơi để anh trút giận . Cô là người yêu của anh, là bông cúc nhỏ nhoi mà anh phải nâng niu, gìn giữ .

Bạch Cúc mệt mỏi nhắm mắt . Mi mắt cô trĩu nặng bởi càng lúc càng mệt mỏi và căng thẳng . Bỗng nhiên Cúc ao ước : "Giá như mình có thể ngủ luôn, ngủ mãi mãi mà không phải tỉnh dậy nữa" .

Nhưng không, Cúc còn em gái Bạch Vân, còn ba má đang trông chờ, hy vọng, chỉ có Cúc mới đủ sức đem lại cho g/d niềm hạnh phúc ngày nào .

Bất giác, Cúc cảm thấy mạnh mẽ khác thường . Cô tự nhủ : Mình hãy gạt bỏ tất cả để lo cho g/d .

Giấc ngủ đến với Cúc nhanh và thanh thản đến không ngờ . Trong giấc mơ, cô thấy mình và Bạch Vân nắm tay nhau chạy trên bến sông mát rượi . Tiếng cười khanh khách của Vân theo sóng nước lan xa, vang dội mãi trong giấc ngủ của Bạch Vân .

Mưa Bóng Mây

Tập 2

Reng ... Reng ... Reng ...

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Hồng Ngọc giật mình . Cô uể oải với tay cầm ống nghe .

– Alô . Hồng Ngọc đây .

– Hồng Ngọc đó ư ? Tuấn Anh định tới Ngọc chơi, có phiền không ?

– Ô, sao lại phiền . Tối nay, Ngọc cũng chẳng có việc gì làm cả . TA ới nhà Ngọc, hay tụi mình hẹn gặp ở chỗ nào ?

– Tuấn Anh chờ Ngọc ở quán "Tiếng Tơ Đồng" nghen . Còn nhớ quán đó không ?

– Nhớ chứ . Nửa giờ sau Ngọc có mặt nhé .

– Ừ, bye .

– Bye .

Ngọc buông máy thần người nghĩ ngợi . Sao tiếng của Tuấn Anh nghe buồn thế nhỉ ? Khác hẳn giọng điệu sôi nổi, trẻ trung thường ngày . Có cảm giác Tuấn Anh muốn gặp cô để vơi đi nỗi đau nào đó .

Chọn cho mình bộ váy áo bằng thun bóng màu huyết dụ, Hồng Ngọc trang điểm nhẹ nhàng rồi khoác xắc tay, lên xe Spacy màu cánh gián tới chỗ hẹn .

Khung cảnh bên trong quán "Tiếng Tơ Đồng" trang nhã và lịch lãm, Hồng Ngọc ngơ ngác kiếm tìm . Tuấn Anh kia rồi, gương mặt hằn lên một nỗi đau khó nói thành lời . Anh đang khuấy nhẹ ly chanh Rum và chậm chạp nhấp từng ngụm nhỏ .

– Xin chào .

– Ô, Ngọc tới rồi ư ?

– Kêu Ngọc đột ngột như thế này, chắc là có chuyện gì nghiêm trọng ?

Tuấn Anh nhếch mép cười :

– Chẳng có chuyện quan trọng nào đâu . Muốn cùng Ngọc ôn lại kỷ niệm tuổi học trò thôi mà .

– Chà ! Mơ mộng quá ha . Mà khung cảnh quán này cũng lãng mạn đó chứ, phù hợp với những cuộc chuyện trò .

Chi bông cúc trắng nhỏ xinh cắm trên bình hoa đặt giữa bàn, Tuấn Anh hỏi :

– Ngọc thấy bông cúc trắng này thế nào ?

– Đẹp mộc mạc và hiền dịu .

– Lúc đầu, Tuấn Anh cũng tưởng thế, nhưng tội mình đã lầm rồi đây .

Nói rồi, Tuấn Anh nhắc ly rượu lên uống ừng ực một hơi hết nửa ly . Anh hỏi :

– Ngọc uống gì ? Một ly sữa dâu nhé .

– Ừ, nhưng mà nè, Ngọc tới đây không phải là để xem Tuấn Anh uống rượu dâu nhé .

– Kia, Ngọc ! Đêm nay Tuấn Anh muốn vui một chút thôi mà .

– Tuấn Anh hãy trở lại trạng thái bình thường đi . Như thế, Hồng Ngọc sẽ cảm thấy gần gũi hơn .

Tuấn Anh cười lớn :

– Thế bây giờ Ngọc thấy Tuấn Anh không bình thường à ? Thần kinh có vấn đề rồi sao ?

Ngọc bật cười :

– Dó, như vậy có tốt hơn không . Cứ ử rữ như hồi nãy, chán chết .

– Bao giờ Ngọc lại bay ?

– Ba ngày nữa, Ngọc bay đi Pháp . Mấy ngày nay, Ngọc nằm nhà ngủ vùi . Nếu Tuấn Anh không rủ đi chơi, bà ngày nghỉ này chắc buồn tẻ lắm .

– Tội nghiệp Ngọc chưa kìa . Tuấn Anh đang thực tập dưới tỉnh, chứ không thì tối nào cũng rủ Ngọc đi chơi .

– Bao giờ Tuấn Anh xuống tỉnh lại ?

– Một tuần nữa, Tuấn Anh đi .

– Ngày mai, mình đi chơi xa nhé .

– Đi đâu ?

– Vũng Tàu chẳng hạn .

– Được rồi, Ngọc không ngại chứ ?

– Ngại gì cơ ?

– Lỡ người ta tưởng mình là ...

– Tuấn Anh sợ à ?

– Đâu có .

– Thế sao phòng xa thế . Ngọc không lo thì thôi, việc gì Tuấn Anh phải lo .

Tuấn Anh cười, nụ cười của anh quen thuộc đến nao lòng . Ngọc cũng không biết từ khi nào, cô đã thầm nghĩ đến Tuấn Anh nhiều hơn . Đó không phải đơn thuần chỉ là tình bạn, mà là tình cảm nhẹ nhàng mà xao xuyến đến tận đáy lòng . Có biết bao chàng trai vây quanh cô tiếp viên hàng không xinh đẹp, thông minh Hồng Ngọc, nhưng chẳng ai thay thế được vị trí to lớn của

anh chàng lém lỉnh Tuấn Anh, người bạn "thanh mai trúc mã" của cô .

Tuấn Anh đang vui vẻ chuyện trò, đột nhiên nhúu mày kinh ngạc . Theo cái nhìn của anh, Ngọc bắt gặp một cô gái khá xinh đẹp đi bên cạnh một người đàn ông và một đứa trẻ . Cô gái kia tuy không sang trọng bằng Hồng Ngọc, nhưng đậm thắm, dịu dàng . Ngang qua bàn Ngọc, cô gái chột sững lại .

Tuấn Anh đứng lên, vẻ mặt gương gạo, sượng sùng :

- Chào Bạch Cúc . Giới thiệu với em đây là Hồng Ngọc bạn anh . Còn đây là Bạch Cúc, sinh viên Sư phạm, Ngọc à .

Ngọc đứng lên gật đầu chào . Bạch Cúc xin phép đi về bàn mình, ở đó người đàn ông và cô gái nhỏ đang chờ .

Tuấn Anh đột ngột đứng dậy :

- Mình về thôi, Hồng Ngọc .
- Ở kia, sao lại về ?
- Tuấn Anh thích đi dạo ngoài trời hơn . Ở trong này ngột ngạt quá .

Nói rồi, anh nắm tay Ngọc kéo ra ngoài . Ngọc đành lú lú bước theo sau .

Ngang qua bàn cô tên Bạch Cúc, Ngọc thấy Tuấn Anh đưa tay ôm eo lưng mình . Cô hơi ngạc nhiên, rồi như chột hiểu .

Chạy xe rà rà bên nhau, Ngọc khẽ hỏi :

- Tuấn Anh yêu cô gái ấy, phải không ?
- Cô gái nào ?

Tuấn Anh vờ vĩnh . Ngọc xì một tiếng thật dài :

- Xì ! Lại còn làm bộ nữa . Cô gái tên Bạch Cúc ấy .
- Đâu có . Ngọc khéo tưởng tượng rồi . Bạch Cúc chỉ là bạn thôi mà .

Ngọc cười buồn :

- Tuấn Anh đừng làm bộ nữa . Mắt ngọc và linh tính phụ nữ không làm đâu . Giữa hai người dường như có chuyện gì phải không ? Đừng bảo là tại Ngọc đó nhé .

Tuấn Anh cho xe chạy chậm chậm và dừng lại nơi bờ sông Sài Gòn . Bến Bạch Đằng vào buổi tối vẫn ồn ào và náo nhiệt . Ngọc đứng cạnh bên Tuấn Anh, cô cảm nhận sâu sắc nỗi buồn trong anh .

- Nếu Tuấn Anh vẫn coi Ngọc là bạn thì có thể kể cho Ngọc nghe những vương mắc của mình .

Tuấn Anh thở dài :

- Ngọc quá thông minh và nhạy cảm . Đúng là Bạch Cúc và Tuấn Anh không phải chỉ là những người bạn bình thường .

Tuấn Anh nhỏ nhẹ kể cho Ngọc nghe toàn bộ câu chuyện của mình với Cúc . Mỗi lời Tuấn Anh kể, là một vốc muối xát vào lòng Ngọc . Ngọc không thể ngờ, khi biết Tuấn Anh có người yêu, lòng cô lại đau đến thế . Cố nén nỗi đau vào sâu trong lòng mình, Ngọc an ủi anh :

- Có thể đó chỉ là một sự hiểu lầm thôi . Tuấn Anh hãy đi tìm Bạch Cúc đi,

hai người cần phải giải thích cho nhau hiểu . Như vậy, sẽ không còn gì phải ân hận .

Tuấn Anh lắc đầu :

– Cần chi một lời giải thích hả Hồng Ngọc . Chúng có rành rành, chứ có phải Tuấn Anh tưởng tượng nên đâu .

– Thì vẫn biết vậy, nhưng đôi khi tình ngay lý gian, khi ấy đâu có thể dựa vào chứng cứ được .

– Ngọc có biết gì về Bạch Cúc đâu, mà cứ ra sức bênh cho cô ấy ?

– Ngọc không bênh ai cả . Chỉ muốn giúp Tuấn Anh tránh được một sai lầm thôi .

– Không . Lần gặp tối nay là giọt nước làm tràn ly nước, tất cả đã đổ vỡ hết rồi, Ngọc đừng cố gắng khuyên làm gì nữa . Tuấn Anh cảm thấy chuyện của mình với Bạch Cúc đã chấm dứt rồi .

Ngọc bối rối nhìn Tuấn Anh . Cô không biết phải nói gì với anh đây . Muốn được ôm anh vào lòng và vuốt ve an ủi . Nhưng Ngọc làm gì có được cái quyền đơn giản ấy .

– Đừng buồn nữa Tuấn Anh . Nếu muốn chấm hết thì hãy quên tất cả đi .

Xếp hết những kỷ niệm cũ vào một góc kín trong tâm hồn là xong .

– Nhưng mà Ngọc à, Tuấn Anh cảm thấy khủng khiếp như đang ở dưới địa ngục ấy .

– Tuấn Anh không biết à ? Tận cùng của địa ngục là thiên đàng đấy . Không qua địa ngục thì làm sao lên được thiên đàng .

Trong bóng tối, tiếng cười của Tuấn Anh vang lên nghe đục đục, khàn khàn :

– Lên thiên đàng mà khổ thế thì Tuấn Anh thà ở mãi dưới trần gian còn hơn .

– Đàn ông con trai mà nhát như vậy sao ? Đừng than thở, phải mạnh mẽ lên chứ . Ngọc xin tình nguyện làm nơi trút bức giận hờn cho Tuấn Anh . Được chưa nào ?

– Ai lại bắt công như thế . Tuấn Anh không đành lòng làm khổ Ngọc đâu .

– Ngọc cam tâm tình nguyện cơ mà . Được giúp Tuấn Anh, Ngọc vui sướng lắm .

Tuấn Anh cảm động nhìn Ngọc . Cô bối rối trước ánh mắt chăm chăm nhìn của Tuấn Anh . Phía xa chớp sáng lóe lên chằng chịt, không khí ngọt ngào oi nồng .

– Có lẽ trời sắp mưa rồi .

– Ngọc sợ ướt hả ?

– Ủ, Ngọc sợ cảm lạnh lắm . Mình về thôi .

– Ngày mai đi Vũng Tàu nghe .

– Ủ, 7g, Tuấn Anh tới đón Ngọc nhé .

– Sao trễ thế ? Sớm hơn một chút đi, để còn kịp xuống biển ngắm bình minh chứ .

– Ôi, ai mà lãng mạn quá vậy cả ? Từ SG xuống Vũng Tàu là để ngắm bình minh sao ? Thôi được rồi, nhất trí . Ngủ ngon để lấy sức cho ngày mai nhé . Ngọc vẫy tay rồi biến mất sau cánh cổng, trong lòng cô rộn lên một niềm vui . Ngày mai, cô và Tuấn Anh sẽ có một ngày tuyệt vời, chỉ có hai người với sóng nước Vũng Tàu .

o0o

Chiếc du thuyền băng băng lao trên sóng nước Vũng Tàu . Giữa biển trời mênh mông, xanh biếc một màu, trên chiếc du thuyền, gương mặt của Tuấn Anh và Hồng Ngọc tràn đầy thích thú . Họ cười vang giữa tiếng gió và tiếng sóng âm ào .

Sau tràng cười ngặt nghẽo, Hồng Ngọc hét lên :

– Chậm chậm một chút đi, Tuấn Anh .

– Ngọc sợ à ? Tiếp viên hàng không gì mà dở ẹc .

Tuấn Anh cũng gào lên để át đi tiếng sóng . Nụ cười trên gương mặt anh lấp lóa dưới ánh nắng chiều . Ngọc vừa thở vừa bảo :

– Ngọc không sợ, nhưng muốn thuyền chạy chậm lại để có thể thoải mái chuyện trò .

– Châm lại sẽ bị sóng lật thuyền đấy . Đã lên du thuyền rồi là chẳng khác nào leo lên lưng cọp đâu . Chỉ có một cách duy nhất, nhắm mắt lại và lao vút đi thôi .

Chiếc du thuyền lại vút đi . Ngọc hét lên một cách thú vị . Tuấn Anh tí mắt cười :

– Lêu lêu, sợ hả ? Nếu sợ thì về Đầm Sen mà bơi thuyền con vịt . "Thuyền em thuyền con vịt, nó bơi, bơi, bơi ..." . Còn thuyền của Tuấn Anh là "thuyền anh là phi thuyền, nó bay, bay, bay ..." .

Tiếng hát nghịch ngợm của Tuấn Anh khiến Hồng Ngọc cứ rĩ ra cười .

Trong chiếc áo tắm hai mảnh màu đỏ, trông cô rực rỡ và quyến rũ vô cùng .

Tuấn Anh nhìn sững Hồng Ngọc một hồi lâu . Ngọc nói to :

– Ê, lái thuyền đi chứ . Nhìn gì mà ghê thế, không được ăn gian đấy .

Tuấn Anh tùm tùm cười :

– Mình cứ tưởng đang cùng nàng tiên cá bay lên trời chứ .

Ngọc đáp đầy ngụ ý :

– Ngọc không phải là nàng tiên cá, nhưng nếu Tuấn Anh muốn, Ngọc có thể đi theo đến cùng trời cuối đất, đừng nói là chỉ có lên trời .

Tuấn Anh rút cổ le lưỡi pha trò :

– Liều thế cơ à ? Lỡ Tuấn Anh đánh rơi nửa chừng thì sao ?

– Thì Ngọc cứ giữ chặt lấy chứ sợ gì .

Ngọc hất mặt cong môi đáp lại . Tuấn Anh phá lên cười . Trong chiếc quần

tắm màu xanh rêu, cơ thể Tuấn Anh hiện lên rắn chắc và mạnh mẽ như một pho tượng .

Cả hai vào bờ khi những tia nắng cuối cùng đã rót xuống biển khơi . Họ nằm dài trên bãi cát, mệt mỏi mà khoan khoái .

– Tuấn Anh này !

– Ngọc nói gì ?

– Chưa bao giờ Ngọc cảm thấy mình được thư giãn như thế này .

– Nghề tiếp viên của Ngọc cũng căng thẳng lắm sao ?

– Căng thẳng lắm chứ . Ở ngoài nhìn vào thì thấy rất nhẹ nhàng, quý phái, vào nghề rồi mới biết . Phải đối phó với biết bao tình huống, nhiều lúc muốn phát điên lên mà vẫn phải mỉm cười . Ngọc nghĩ, nếu mỗi chuyến bay, gặp phải mấy hành khách khó tính thì Ngọc đến bị "stress" mất thôi .

Tuấn Anh đùa :

– Tuấn Anh thuộc "tuýp" hành khách nào đây ?

Ngọc cũng trêu lại :

– Thuộc loại hành khách ngang như cua ấy .

Tuấn Anh vùng dậy :

– A, dám bảo Tuấn Anh là cua à ?

Ngọc vùng lên, định chạy, nhưng không kịp, hai bàn tay mạnh mẽ của Tuấn Anh đã nắm chặt lấy hai vai cô, ấn xuống . Ngọc vừa khanh khách cười vừa nói :

– Thôi, cho Ngọc xin . Tuấn Anh không phải là cua đâu ... mà là ...

– Là gì ?

– Là ghẹ .

Ngọc cúi thấp mình và nhanh chân thoát khỏi tay Tuấn Anh . Cô chạy ào trên bãi cát rồi mệt mỏi vấp ngã sòng soài . Tuấn Anh hốt hoảng chạy tới :

– Hồng Ngọc ! Có sao không ?

– Ui da ! Ngọc đau chân quá .

– Chết rồi, Ngọc thử co chân lại xem có được không ?

– Ái ! Ngọc cô không được . Đau quá Tuấn Anh ơi .

Tuấn Anh tái mặt :

– Có lẽ Ngọc bị trật chân rồi . Ai bảo chạy cơ chứ ?

Ngọc phụng phịu :

– Tại Tuấn Anh rượt Ngọc chứ bộ .

– Tuấn Anh chỉ rượt giỡn mà thôi .

– Nhưng mà Ngọc sợ thiệt .

Tuấn Anh cúi xuống bên Ngọc . Trái tim N chột rợn lên . Chưa bao giờ cô thấy Tuấn Anh gần gũi với mình đến thế .

– Để Tuấn Anh bế Ngọc về khách sạn nghen .

Hồng Ngọc lắc đầu :

– Không chịu đâu .

– Sao lại không chịu ?

– Mặc cỡ lắm .

– Trời ơi, đau vậy mà mặc cỡ nỗi gì . Nào, vòng tay ôm cổ Tuấn Anh đi, lẹ lên, kéo chân sung vù lên hết đẹp bây giờ .

Tuấn Anh bế xốc Hồng Ngọc lên . Ngọc vòng đôi tay mềm mại, trắng lên chiếc gáy mạnh mẽ của Tuấn Anh . Hơi thở anh nồng ấm bên cô, gần gũi và thân thiết . Ngọc hé mắt nhìn và sung sướng đến nghẹt thở khi bắt gặp nỗi lo lắng trên gương mặt Tuấn Anh . Thấy N cứ đắm đắm nhìn mình, Tuấn Anh xấu hổ đánh trống lảng :

– Ngó mảnh mai như vậy mà nặng quá trời .

– Mỗi ray rồi hả ? Ai bảo làm người ta ngã .

– Còn cong môi lên cái nữa là người ta ném xuống đấy . Người đâu mà ác quá trời . Người ta đã bế trên tay rồi mà còn hồng thông cảm .

– Ném đi, cùng lắm là đau thôi chứ chết sao được .

– Ném nha .

– Ừ .

Ngọc thách thức . Tuấn Anh cúi xuống, thay vì ném anh nhẹ nhàng đặt N xuống bãi cát . Lỡ đà, Tuấn Anh lạng choạng rồi ngã nhào lên người N . Cả hai đỏ mặt vì xấu hổ . N nhồm dậy, ngồi xích ra ngoài . Điều bộ của cô, không có vẻ gì là đau đớn cả . Tuấn Anh ngạc nhiên :

– Chân Ngọc hết đau rồi sao ?

– Ừ .

Ngọc cố nén cười, Tuấn Anh la àm lên :

– Xạo ghen ! Lừa người ta phải không ?

N khúc khích cười . Tuấn Anh hậm hực :

– Thấy người ta thiệt thà nên bắt nạt phải không ? Vậy mà làm người ta hết hồn . Nặng muốn gãy tay đây nè .

Ngọc cúi đầu nói một câu mà Tuấn Anh không ngờ :

– Ngọc muốn được Tuấn Anh bế mà .

Tuấn Anh bối rối khỏa lấp :

– Lại đùa nữa rồi .

N lắc đầu, tiếng cô nhẹ như gió thoảng :

– Ngọc không đùa đâu . Chẳng biết từ bao giờ, Ngọc bắt đầu nhận thấy tình cảm của mình đối với Tuấn Anh đổi khác, không còn nhẹ nhõm vô tư như ngày trước nữa . Nghĩ đến Tuấn Anh, N không nghĩ đến những trò đùa nghịch, mà thường xuất hiện những ước mơ viễn vông . Thiếu Tuấn Anh, Ngọc buồn lờ ngơ quá đổi . Nhiều lúc cố gắng gạt hình ảnh Tuấn Anh ra khỏi tâm trí, nhưng càng cố quên thì càng nhớ thêm, thậm chí ngay cả giấc mơ, Tuấn Anh cũng hiện về .

Tuấn Anh bàng hoàng trước những lời tỏ bày chân thành, tha thiết của Hồng Ngọc. Bấy lâu nay, anh cũng lơ mờ hiểu được nỗi lòng của Hồng Ngọc, nhưng thực tình, anh không ngờ tình cảm mà cô dành cho mình lại sâu đến thế.

Tiếng Ngọc vẫn đều đều, âm vang như sóng biển bên tai :

– Dẫu biết rằng những điều vừa nói ra chẳng có ý nghĩa gì với Tuấn Anh, dẫu biết trong trái tim Tuấn Anh đã in đậm một bóng hình khác, nhưng dù sao, bộc bạch được những vướng víu trong lòng mình, Ngọc cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Bỗng nhiên Tuấn Anh cảm thấy xúc động dạt dào, bàn tay anh nắm tay Ngọc từ lúc nào. Bàn tay ấm mềm, ngoan ngoãn làm sao, nếu Tuấn Anh buông ra, anh cảm thấy có lỗi vô cùng.

Ngoài kia, biển đang gào thét. Biển chẳng chịu bằng lòng với giới hạn nên những con sóng cứ cố vượt sâu vào đất liền, để rồi kiệt sức, sóng buông tay nuôi tiếc. Tuấn Anh như nghe thấy tiếng bọt biển đang vỡ ra. Nghĩ tới Bạch Cúc, lòng Tuấn Anh dậy lên một nỗi đau. Anh đâu phải là con sóng kiên trì vượt muôn trùng cách trở để chỉ được một lần vỗ bờ âu yếm. Con sóng anh phải chẳng đã vỡ tung tóe dưới chân mỏm đá nhỏ nhoi ngoài khơi xa. Mỏm đá ấy chính là Bạch Cúc. Tất cả đã tan vỡ hết rồi.

Cúi xuống bên Ngọc, Tuấn Anh thủ thỉ :

– Không phải đâu, Ngọc ơi. Những gì Ngọc vừa nói, với Tuấn Anh rất có ý nghĩa. Trái tim Tuấn Anh sắp vỡ tung rồi đây nè.

Ngọc ngược nhìn Tuấn Anh đầu ngơ vực :

– Tuấn Anh không đùa đấy chứ ?

– Tuấn Anh nói thật lòng mà.

– Còn Bạch Cúc thì sao ?

Tuấn Anh nhếch môi :

– Cô ấy đã thuộc về quá khứ rồi.

– Nghĩa là Tuấn Anh đã lựa chọn ?

– Phải. Thà đau một lần còn hơn là âm ỉ suốt đời. Ngọc có thể giúp Tuấn Anh xoa dịu vết thương lòng mà Cúc đã gây ra không ?

Ánh mắt Ngọc nhìn Tuấn Anh tràn đầy yêu thương :

– Trước đây, Ngọc luôn làm theo sở thích của mình. Còn bây giờ, N lại muốn làm tất cả mọi điều vì Tuấn Anh. Ngọc cảm thấy vui khi Tuấn Anh hạnh phúc.

– Ngọc ơi ! Sao Ngọc lại phải khổ vì Tuấn Anh như thế ?

– Đây không phải là khổ. Đây là sự tự nguyện.

– Ôi, cô tiếp viên hàng không ngốc nghếch của tôi ơi. Dẫu là tự nguyện thì cũng phải đòi quyền lợi chứ.

Ngọc run run nói :

– Quyền lợi của Ngọc là được ở mãi mãi bên Tuấn Anh . Chỉ sợ như Tuấn Anh đã nói, sẽ vứt bỏ Ngọc trên đường đi mà thôi .

Không kềm được lòng mình, Tuấn Anh ôm choàng lấy Hồng Ngọc . Vừa vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, anh vừa thủ thỉ :

– Tuấn Anh sẽ không bao giờ rời xa Ngọc cả . Ngọc có tin không ?

– Ngọc không biết .

– Sao lại không biết ?

– Vì câu hỏi ấy chỉ có thời gian mới trả lời được thôi .

Tuấn Anh buồn buồn :

– Vậy là Ngọc vẫn còn ngờ vực Tuấn Anh rồi . Buồn quá !

Hồng Ngọc động lòng trước vẻ mặt ủ rũ của Tuấn Anh, cô vội nói :

– Thôi, đừng làm bột thơm nào nữa, Ngọc tin rồi .

– Hãy chứng tỏ rằng Ngọc tin Tuấn Anh đi .

– Thì đó, Ngọc vừa mới nói đó thôi .

– Không, nói thì ai mà chẳng làm được . Tuấn Anh cần bằng chứng cơ .

Ngọc ngơ ngác :

– Bằng chứng à ? Chẳng lẽ lại phải làm cam kết ?

Tuấn Anh tùm tùm :

– Có một cách cam kết chẳng cần giấy bút .

– Cách gì ?

– Nhắm mắt lại, Tuấn Anh bày cho .

Hồng Ngọc thơ ngây khép chặt hai hàng mi . Một nụ hôn nóng bỏng đậu trên môi . Ngọc cuống quýt xô Tuấn Anh ra :

– Ăn gian quá ! Ngọc bắt đền Tuấn Anh đây .

Tuấn Anh cười giòn giã :

– Tuấn Anh bày cách rồi đó . Bây giờ, Ngọc chứng tỏ bằng hành động là Ngọc tin Tuấn Anh đi .

Như vậy:

– Không chịu đâu . Người đâu mà trơ trẽn quá vậy .

Tuấn Anh vẫn giả lơ, anh nhắm mắt, ngửa mặt chờ đợi . Trong bóng chiều nhập nhoạng, gương mặt Tuấn Anh rần rở và thu hút vô cùng . Ngọc cảm thấy có một sức hút vô hình, cô từ từ tiến lại . Trong tiếng sóng dạt dào, Tuấn Anh và Ngọc trao cho nhau những nụ hôn . Nụ hôn của họ vừa ngọt ngào, vừa có vị mặn chát của nước biển .

Nâng khuôn mặt nóng hổi của Ngọc trên tay, Tuấn Anh hỏi :

– Ngọc vẫn chưa nói lời yêu với Tuấn Anh phải không ?

– Có hai từ mà đàn bà không bao giờ nói . Đó là từ "hận" và từ "yêu".

– Ngọc sợ Tuấn Anh không chịu nổi trọng lượng ngàn cân trong lời yêu từ Ngọc à ?

Ngọc bấu môi :

- Tình yêu không chỉ ngàn cân .
 - Dầu vạn cân, Tuấn Anh cũng chẳng giật mình đâu . Ngọc nói đi .
- Ngọc tinh nghịch :
- Lỡ không cân nào thì sao ?
 - Trời ơi, tình yêu mà không có một ký lô nào ư ?
 - Tình yêu là vô giá, làm sao có thể cân được . Có thể mà cũng không hiểu, ngốc ời là ngốc .

Tuấn Anh cười xòa . Hồng Ngọc dễ thương làm sao, cô mang đến cho anh sự bình yên thư thái, khác hẳn với cảm giác bất an mỗi khi Tuấn Anh ở cạnh Bạch Cúc . Tuấn Anh thở phào . Có lẽ chuyện của anh và Hồng Ngọc là do duyên trời . Vậy thì anh còn chần chừ gì nữa mà không dang tay đón nhận .

o0o

Nam Kha thu xếp đồng tài liệu đang nằm ngổn ngang trên bàn rồi tổng tất cả vào ngăn tủ . Anh cầm samsonite chuẩn bị rời phòng làm việc, chợt cánh cửa phòng bật mở . Anh nhú mảy ngẩng lên, vừa định nói người mới vào sao không gõ cửa thì "con người đường đột" ấy đã lên tiếng :

- Chào giám đốc . Sếp định đi đâu mà vội thế ?
- Em về nước khi nào mà không gọi điện báo cho anh biết ?
- Từ sân bay, em tới thẳng công ty anh . Mà sao em thấy anh có vẻ không hào hứng ?
- Trúc Quỳnh lại khéo tưởng tượng rồi .

Cô gái có tên Trúc Quỳnh ngoẹo đầu nhìn Nam Kha, cười . Hàm răng đều đặn, trắng bóng mang lại vẻ đẹp tươi tắn cho gương mặt trái xoan trắng hồng của cô . Trong chiếc quần thun ôm màu đen và chiếc áo somi may chèn màu hồng, trông cô mảnh mai và gợi cảm . Nam Kha cười :

- Siêu người mẫu đi chuyển này thành công chứ ?
- Em xin anh bỏ giùm chữ "siêu" đi . Người mẫu hạng ba như em chỉ đi theo ăn ké người khác thôi, chứ thành công nổi gì .
- Lại khiêm tốn rồi .

Trúc Quỳnh rút từ trong giỏ ra một gói nhỏ được bao giấy rất đẹp . Đặt gói giấy lên bàn, cô nói :

- Quà từ Italia của anh đây . Mà nè, sao em thấy anh có vẻ ồm ồm đi đấy . Làm việc vừa thôi, kẻo thành người có dáng tre Việt Nam bây giờ .

Nam Kha phì cười :

- Em khéo lo . Anh mà thành tre VN thì xin em cho anh theo làm người mẫu, biết đâu lại phát lên và trở thành nổi tiếng thì sao .

Trúc Quỳnh trề môi :

- Đừng mĩa mai em nữa . "Móc quần áo di động" như tụi em thì làm sao sánh được với doanh nhân các anh .

Kha cười lớn :

– Hình như anh với Quỳnh sinh ra dưới hai ngôi sao xung khắc, vì thế cứ gây nhau hoài, không gặp thì thôi, gặp là có chuyện . Nói theo ngôn ngữ thời trang thì anh với em khắc hẳn nhau như quần với áo .

– Nhưng lại rất cần nhau, vì hợp lại sẽ thành một bộ trang phục .

– Đúng là khi người mẫu đã định nghĩa về quần áo thì chẳng ai cãi được .

Trúc Quỳnh nhún vai :

– Lần sau đừng gây chiến nữa nghe . Em sẽ phản công quyết liệt lắm đấy .

Bây giờ, mình đi ăn tối nghe Nam Kha .

Nam Kha lúng tu ng, vẻ có lỗi :

– Trúc Quỳnh ơi ! Để đến bữa khác, được không ?

– Sao, hôm nay anh bận ư ? Có việc của công ty sao ?

– Không, nhưng thực sự là anh rất bận .

– Ngoài chuyện công ty là "bất khả kháng", còn lại có chuyện gì khiến anh từ chối lời mời của em đây ?

– Anh có một người bạn . Ngày mai, em gái của cô ấy mổ ghép tủy .

– Ngày mai mới mổ cơ mà . Cô ấy là cô nào vậy anh ? Em có biết không ?

– Đó là em của cô giáo dạy con gái anh . Ngày mai mới mổ, nhưng tối nay phải chuẩn bị trước vài việc, anh đã hẹn với cô rồi .

Trúc Quỳnh tròn mắt :

– Em của cô giáo con mình, và ngày mai mới bắt đầu mổ, thế mà anh đành đoạn từ chối em . Em biết lý giải chuyện này ra sao đây ?

Nam Kha năn nỉ :

– Trúc Quỳnh thông cảm cho anh đi . Anh không thể sai hẹn được .

Quỳnh vùng vằng, khoắc xắc tay lên vai :

– Thôi được . Để em ra về cho anh vừa lòng . Anh làm em tò mò muốn biết cô gái ấy là ai rồi đấy .

Cánh cửa phòng khép lại cái rầm sau lưng Trúc Quỳnh . Nam Kha mỉm cười lắc đầu . Mặc dù giữa anh và Quỳnh chỉ là bạn bè, nhưng cô ấy vẫn tự cho mình một chút quyền hạn với anh . Nhưng với Nam Kha thì ... Ôi dào ! Đàn bà khó tin lắm, ai cũng thế mà thôi .

Nam Kha tới bệnh viện lúc Bạch Cúc đang bón từng muỗng sữa cho em .

Nhìn Bạch Vân xơ xác, tiều tụy, Nam Kha chạnh lòng thương cảm . Cúc giải thích :

– Bác sĩ bảo trước khi mổ, không được ăn cháo hoặc cơm, thế mà Bạch Vân cứ đòi ăn cơm sườn . Em nói mãi mới chịu nghe .

Nam Kha động viên :

– Bạch Vân phải chịu khó nghe . Ngày mai mổ xong, em sẽ ăn cơm đã đòi luôn .

Bạch Vân nhếch môi cười buồn :

– Biết có còn được ăn cơm nữa không .

Cúc rầy em :

– Chỉ nói vớ vẩn thôi . Thường ngày mạnh mẽ lắm cơ mà . Ai bảo là em không còn được ăn cơm nữa ? Không ăn cơm thì ăn gì đây . Em còn nói như vậy nữa, chị sẽ giận đấy .

Nam Kha xúc động trước những lời mắng mỏ đầy yêu thương của Bạch Cúc . Cô gái này, lúc thì nhí nhảnh như một thiếu nữ, lúc lại chín chắn, sâu sắc như một bà già . Nét nổi bật ở cô là tấm lòng luôn nghĩ về người khác . Hèn chi con bé Hồng Nhung mê Cúc như điều đồ .

– Má Cúc đâu rồi ?

– Má ra ngoài gọi điện về cho ba rồi .

– Sao Cúc không nói bác chờ . Anh có điện thoại đây nè, khỏi phải ra ngoài mất công .

– Thôi anh ạ . Gia đình em làm phiền anh nhiều quá rồi .

Nam Kha nhú mày, tỏ vẻ không bằng lòng :

– Sao Cúc lại nói vậy ? Bạn bè giúp nhau chỉ mấy lúc như thế này thôi, bình thường nào có ai cần đến .

Bạch Cúc cười :

– Anh Kha tốt ghê . Thế mà, nhỏ Thảo bạn em cứ kêu lên là anh Kha lạnh lẽo như sỏi đá .

Kha cũng cười :

– Cái mặt tôi làm hại tôi rồi . Lỗi là bởi ngày xưa bà ngoại tôi cho tôi bú nhầm bình . Thay vì cho bú sữa, bà lại cho tôi nguyên một bình nước đá .

Bạch Cúc phá lên cười khanh khách . Cô hỏi nhỏ :

– Chứ không phải bộ mặt ấy là do cánh cửa trái tim đóng chặt rồi sao ? Dạ Thảo nói bản lề trái tim anh bị gỉ sét rồi .

– Nè, có thiệt là Dạ Thảo nói không đó ? Sao từ nãy giờ tôi toàn nghe cô nói không à .

– Anh trai ơi, anh nhạy cảm quá đấy . Sao anh nữ không tin lời em gái . Nhỏ Thảo còn nói với em rằng, nếu nó chưa có người yêu thì sẽ tỏ tình ngay với anh .

– Trời ơi, trái tim tôi muốn đứng lại vì sung sướng đây nè . Giá như đừng có chữ "nếu" ấy thì có phải tốt cho tôi lắm không .

– Thôi, chuyện đó để tính sau . Em xin hứa với anh trai là sẽ không để anh bơ vơ một mình đâu, bạn bè em đông lắm. Bây giờ, mình đi gặp bác sĩ, anh nhé .

Nam Kha gật đầu . Anh dẫn Cúc tới gặp từng người sẽ có mặt trong ca mổ ngày mai . Mọi việc được giải quyết chóng vánh, nhẹ nhàng . Lúc trở về phòng Vân nằm, Cúc trầm trồ, thán phục :

– Anh Kha giỏi thật đấy . Không có anh, em chẳng biết xoay xở ra sao .

– Ô, cái cô này ! Từ tối đến giờ, tôi thấy cô khen tôi hơi nhiều đấy . Báo

trước để cô biết, tôi sợ đi tàu bay giấy lắm nghen .

Cúc cau mày :

– Em khen thiệt tình, mà anh lại bảo là em nịnh . Chán ghê !

– Tôi sợ cô cường điệu ưu điểm của tôi lên ấy mà . Cô ăn gì chưa ? Đi ăn với tôi nghe . Dạ dày của tôi đang biểu tình đây .

– Ấy chết, anh chưa ăn gì sao ? Vậy mà em vô ý quá . Để em gọi má vào ngồi với Bạch Vân, rồi em dẫn anh ra ngoài kia ăn phở bình dân, không biết giám đốc có nuốt nổi không .

– Phở mà không ăn nổi thì còn ăn được gì nữa . Thế cô tưởng giám đốc tui tôi ăn gì ?

Bạch Cúc nhoẻn miệng cười và chạy vọt ra ngoài . Nam Kha tủm tỉm nhìn theo, anh cảm thấy lòng mình thật ấm áp .

oOo

Chiều tháng năm mưa lất phất bay . Ký túc xá buồn bã núp mình dưới hàng cây, lắng nghe từng giọt mưa rơi hờn tủi . Qua cô cửa sổ nhỏ của tầng ba, Tuấn Anh lặng lẽ đứng nhìn đường phố . Chốc chốc, một đôi tình nhân che chung áo mưa đi qua hời hả vội vã . Họ vui vẻ, hạnh phúc bên nhau như đôi chim câu . Tuấn Anh thầm nghĩ mình và Bạch Cúc chưa một lần tình tứ như thế .

Chiều mưa buồn khiến Tuấn Anh nhớ Cúc da diết, nỗi nhớ làm nhói đau trái tim . Cúc ơi, phải chăng chuyện chúng mình chỉ có thế . Anh đã mất em ngay khi anh vừa được em yêu . Tất cả chóng vánh như một giấc mơ . Sao em nở lặng thinh với anh, mà chẳng một lời giải thích ? Lẽ nào em mau chóng trượt dài trên con dốc đưa đời, hay là anh đã hiểu sai về em ?

– Tuấn Anh ơi, có người đẹp tới tìm kia .

Tuấn Anh giật mình nhìn ra cửa và ngạc nhiên khi bắt gặp Dạ Thảo . Chẳng cần đợi Tuấn Anh cất lời mời, Dạ Thảo xăm xăm bước tới . Cô hăm hăm quát vào mặt anh :

– Anh là một người đàn ông tồi !

– Sao Dạ Thảo nặng lời thế ?

– Sao với trắng cái gì . Anh định làm tan nát trái tim Bạch Cúc, phải không ?

– Thảo hiểu lầm rồi . Tôi đâu phải loại người "có quán tình phụ cây đa" như ai .

– Anh nói vậy là ám chỉ ai đó ? Bạch Cúc thánh thiện như thế mà anh nở cư xử với nó như với hạng con gái tầm thường sao ? Anh làm tôi nóng mặt quá đấy .

Đặt ca nước xuống bàn, Tuấn Anh cười cười :

– Dạ Thảo uống nước đi cho mau hạ nhiệt, nóng như thế, không khéo lại đốt cháy phòng tôi bây giờ .

Thảo trừng mắt :

– Giờ này mà anh còn đùa được à ?

– Thế Thảo bảo tôi phải làm gì ? Khóc lóc, than thở ư ? Có đáng không ?

– Anh nói vậy nghĩa là sao ? Bạch Cúc không đáng để anh nuối tiếc ư ?

Tuấn Anh cười khẩy :

– Tôi không có một người yêu ham tiền đến bán rẻ nhân cách như thế .

Dạ Thảo hét lên :

– Ddồ ngu ! Anh đúng là hồ đồ quá thể .

– Dạ Thảo ! Cô không có quyền xúc phạm tôi đâu nhé .

– Không có quyền ư ? Nhân danh Bạch Cúc, tôi có quyền nói với anh như vậy đây .

– Bạch Cúc, Bạch Cúc . Tôi chán nghe cái tên ấy lắm rồi . Chính cái con người mà cô đang ca ngợi ấy đã làm tổn thương tâm hồn tôi đây này . Cô có hiểu không ?

Dạ Thảo lắc đầu :

– Xuân ngọc ! Hiểu lầm đúng là điều ngọc ghê nhất trên đời . Anh đã hiểu lầm Bạch Cúc, Tuấn Anh ạ .

– Hừ ! Hiểu lầm ư ? Tiếc rằng những gì tôi nhìn thấy lại quá rõ ràng, nên những lời biện hộ của cô chả có ý nghĩa gì hết.

– Anh đúng là quá ích kỷ, tất cả mọi lời phán xét đều xuất phát từ quyền lợi của chính mình, nên anh trở thành thiên cận, hẹp hòi . Tại sao anh không nghe cô ấy giải thích ? Tại sao anh không thử thìm hiểu để rõ mọi vấn đề ?

– Cô ấy không giải thích và tôi cũng chẳng cần phải tìm hiểu . Trăm nghe không bằng một thấy . Hơn nữa, tôi đã trông thấy cô ấy với người đàn ông kia những hai lần .

Dạ Thảo hạ giọng :

– Sự hiểu lầm đã quá lớn rồi . Dẫu không muốn, anh cũng phải nghe nói đây, tin hay không tùy anh . Người đàn ông mà anh nhìn thấy là Nam Kha, anh ấy đã ứng trước số tiền lương dạy cả năm của Cúc cho cô ấy để cô ấy lo chi trả ca mổ ghép tủy cho em gái .

– Ghép tủy ư ?

– Phải . Bạch Vân bị ung thư máu, mà nhà Cúc rất nghèo . Còn lần thứ hai, ở trong quán "Tiếng tơ hồng", Bạch Cúc đi ăn cùng cha con Nam Kha nhân dịp sinh nhật của bé Hồng Nhung . Tất cả chỉ có thế . Cúc chẳng có lỗi gì và Nam Kha là một người đàn ông nhân hậu cao thượng .

Tuấn Anh bàng hoàng kinh ngạc . Nhưng đồng thời cũng cảm thấy ghen tị với Nam Kha, trước những lời ưu ái của Dạ Thảo .

– Tôi đến đây với thiện ý nói lại tình yêu cho hai kẻ mù quáng, nhưng có lẽ tôi đã làm . Mọi cố gắng có ý nghĩa gì khi lòng anh đã nguội lạnh . Tội nghiệp Bạch Cúc ! Nó đã gửi trái tim mình nhầm chỗ rồi .

Dạ Thảo dậm chân quay đi, Tuấn Anh vụt gọi giật giọng :

- Khoan đã .
 - Anh còn gì để nói nữa đây ?
 - Những lời cô nói là sự thật, phải không ?
 - Nói dối không phải là năng khiếu của tôi .
 - Bạch Vân nằm ở bệnh viện nào ?
 - Chợ Rẫy . Anh định tới ư ?
 - Tôi muốn gặp Cúc và thăm em gái cô ấy .
 - Sẽ chẳng có ích gì đâu, nếu cuộc viếng thăm chỉ gương gạo . Bạch Cúc chân thành lắm, nó không chịu nổi mọi thứ tình cảm giả dối đâu .
- Tuấn Anh chẳng nói chẳng rằng, cầm xâu chìa khóa rồi nắm tay Thảo kéo ra cửa . Thảo cố giật tay ra khỏi bàn tay cứng như gọng kìm của TA :
- Thả tôi ra . Anh làm gì thế này ?
 - Cô phải dẫn tôi tới bệnh viện . Tôi cần gặp Cúc, không thể chậm thêm một giây nào nữa .

Dạ Thảo lau bầu :

- Chẳng lẽ ai yêu nhau cũng khủng hoảng điên điên như mấy người sao ?
- Tuấn Anh và Dạ Thảo đến bệnh viện lúc 4g chiều . Dẫn Tuấn Anh đi vòng qua những dãy hành lang, Thảo nói :
- Ca mổ đã xong lúc 3g, không biết Bạch Vân đã tỉnh chưa . Nếu Vân tỉnh thì ca ghép tửy hoàn toàn thắng lợi . Suốt mấy tuần nay, Bạch Cúc ăn không ngon, ngủ không yên . Bạch Vân mà khỏi thì đúng là trời có mắt, chưa thấy ai yêu em như con nhỏ ấy . Vậy mà anh còn giận dỗi, hiểu lầm, làm cho nó đã buồn càng buồn hơn .

Tuấn Anh nín thinh . Anh ghen ngào ngất tới phút giây gặp Bạch Cúc . Đã hơn hai tuần rồi, anh chưa gặp cô, nỗi nhớ vì thế đông đầy . Tuấn Anh hiểu rằng Bạch Cúc là tất cả trong anh, chẳng ai có thể thay thế người con gái dịu hiền, có nụ cười tươi và giọng dịu hiền, đầm ấm . Anh sẽ quỳ xuống xin Cúc tha thứ và mong cô hãy mở rộng vòng tay yêu thương mà đón nhận anh . Nhưng con` Hồng Ngọc ? Lòng Tuấn Anh thất lại một niềm lo lắng, ân hận . Anh không muốn làm khổ Ngọc, nhưng kỳ thật, anh chỉ thương cô chứ không hề rung động, bồi hồi . Rồi anh sẽ xin lỗi Hồng Ngọc . Cô ấy vốn độ lượng, có thể sẽ bỏ qua những lời yêu thương của anh, lúc anh đang tuyệt vọng, u buồn .

Vừa đi, Tuấn Anh vừa tự xỉ vả mình . Chỉ vì thói ghen tuông vớ vẩn mà trong một thời gian ngắn, anh đã làm tổn thương đến hai cô gái xinh đẹp và tốt bụng . Liệu cả hai người đẹp ấy có tha thứ cho anh không ?

- Đến nơi rồi, anh còn định đi đâu nữa vậy ?

Đang miên man nghĩ ngợi, Tuấn Anh bỗng giật mình, vì cái kéo tay và giọng nói chua như giấm của Dạ Thảo . Để trấn an mình, Tuấn Anh nói với Thảo :

– Sau đợt này, tôi sẽ đền ơn cô hai tạ đường .

Thảo tròn mắt :

– Chi "dzây" ?

– Thì để cô pha vào cho giọng nói bớt chua chứ chi .

Dạ Thảo tức tối hăm he :

– Anh coi chừng đó nghen, tôi đang nắm trong tay quyền sinh sát anh đó .

Chi cần một lời của tôi thôi thì kể như là anh tiêu luôn .

Tuấn Anh vờ sợ hãi :

– Tôi thực lòng muốn giúp cô thôi mà . Làm ơn mà mắc oán ư ?

– Thôi đi, mới hồi nãy thăm nã, vậy mà bây giờ khua môi múa mép rồi .

Đề dành lát nữa "đấu lý" với Bạch Cúc ấy .

Tuấn Anh so vai, le lưỡi, như muốn bảo : "Dạ Thảo dữ dằn quá" .

Thảo xoay nắm đấm cửa và mở rộng . Tuấn Anh nhìn vào và cảm thấy đất dưới chân mình sụp lở . Bạch Cúc đang ở trong vòng tay mạnh mẽ của Nam Kha, đầu cô gục vào vai anh . Còn bàn tay Nam Kha thì đang vuốt ve mái tóc dài óng ả của Cúc . Gương mặt của cả hai người đều rạng rỡ hạnh phúc . Tuấn Anh quay ngoắt đi, anh lao như điên ra khỏi bệnh viện . Và cũng chẳng biết bằng cách nào anh đã lấy xe và về đến ký túc xá . Trước khi về phòng, anh ghé quầy điện thoại ở tầng trệt gọi cho Hồng Ngọc . Anh sợ căn phòng trống trải ở ký túc xá, bốn thằng bạn cùng phòng đã đi thực tế và vẫn chưa về .

Vào đến phòng, Tuấn Anh nằm vật ra giường . Hình ảnh Bạch Cúc và người đàn ông có tên Nam Kha, tay trong tay âu yếm cứ nhảy múa trước mắt Tuấn Anh . Mới vài giây trước đó, anh còn ảo mộng nghĩ đến phút giây Bạch Cúc ở trong vòng tay mình . Thật là mơ hồ, hão huyền quá đổi . Bây giờ thì anh mới sáng mắt ra . Cũng may mà số phận đã sớm cho anh vỡ mộng, không thì chẳng biết anh sẽ còn bị lừa dối đến bao lâu ?

Tội nghiệp Hồng Ngọc ! Cô ấy đã hết lòng vì anh, giờ thì chẳng có lý do gì để anh từ chối, quay lưng trước t/y mãnh liệt của cô . Đã bảo là duyên trời rồi cơ mà . Hãy đến với Ngọc để tìm cho mình sự thanh thản đi, Tuấn Anh, rồi thời gian sẽ làm cho mối tình đến sau trở nên thiết tha, cháy bỏng . Bạch Cúc chỉ còn là quá khứ mà thôi . Đóa cúc trắng mọc trên đầm lầy đẹp thì có đẹp, nhưng không thể nào hái được .

o0o

Sau giây phút sung sướng đến nghẹt thở, Bạch Cúc mới kịp nhận ra mình đang gục đầu, áp mặt vào vai Nam Kha . Cô bẽn lẽn lùi ra, mặt đỏ tung bừng .

– Ôi, em xin lỗi . Vì vui quá nên em sơ ý .

Nam Kha độ lượng mỉm cười :

– Bác sĩ đã nói rồi . Bạch Vân tuy hoàn toàn nhưng vẫn cần bồi bổ nhiều,

nhệm vụ đó là của em đây . Mà này, anh thấy Cúc cũng sút đi nhiều lắm, kiểu này mà qua cầu Sài Gòn thì gió thổi bay mất thôi .

Bạch Cúc nhìn Nam Kha với ánh mắt biết ơn .

– Má con em biết ơn anh nhiều lắm. Gia đình em biết lấy gì để đền ơn anh đây ?

– Cái cô này, sao cứ khách sáo mãi thế ? Mấy ngày nay cô nghỉ, Hồng Nhung trông cô lắm đấy .

– Bắt đầu từ ngày mai, em sẽ đến dạy bình thường mà .

– Nói vậy thôi, cô cứ nghỉ để chăm sóc Bạch Vân đi . Hồng Nhung đã nghỉ hè rồi . Tôi muốn cho cháu nghỉ ngơi nửa tháng . Bây giờ muộn rồi, tôi phải về công ty một lát . Nhớ ăn uống và nghỉ ngơi đi nhé .

– Dạ, anh Nam Kha về ghen . Em cảm ơn anh nhiều lắm .

Nam Kha đi rồi, Cúc mới quay lại giường em gái . Bạch Vân mở to đôi mắt đen nhìn chị, nụ cười nhọt nhọt trên gương mặt xanh xao . Nắm tay em, Cúc nói :

– Em thấy chị nói có đúng không . Em sẽ khỏi mà . Ông trời đâu nỡ bắt chị em mình xa nhau .

– Chị ơi, em yêu chị lắm .

– Chị biết rồi, ngốc ạ . Bây giờ còn đòi bỏ chị mà đi nữa không ?

Bạch Vân lắc đầu . Cúc vuốt mái tóc lơ thơ, xơ xác của Vân và nói dịu dàng :

– Bác sĩ bảo chỉ ít tháng nữa thôi là tóc em sẽ lại óng ả mượt mà như ngày xưa . Bây giờ em nghỉ đi . Chị ra ngoài mua cháo về cho em ăn ghen .

Bạch Cúc chưa kịp đi thì Dạ Thảo chạy bổ vào . Thấy Vân đã tỉnh, cô nhào tới :

– Ô, em gái xinh đẹp đã tỉnh rồi ư ?

Bạch Vân cười :

– Em quậy quá nên đã xuống đến cổng âm phủ rồi, mà còn bị Diêm Vương sai người vác gậy đuổi lên trần gian lại đó chi..

Thảo cười :

– Không phải đâu . Tại Diêm Vương thấy em gái đẹp quá, nên không nỡ bắt em từ giã cõi trần . Em thấy trong người thế nào ?

– Nhẹ bỗng chị ạ . Cứ như là vừa cất được một gánh nặng lớn ra khỏi người .

– Ừ, thế thì yên tâm rồi . Em ngủ đi cho mau lại sức . Chị phải hỏi tội con nhỏ Cúc này một lát .

Nghe bạn nói thế, Cúc phì cười :

– Sao mà "thăng đường" mọi lúc mọi nơi thế hả ? Người tử tế như tao thì có tội gì đâu ?

Dạ Thảo kéo Cúc ra một góc phòng . Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của bạn,

Cúc cố nén cười . Cô hỏi :

- Bộ sao hỏa sắp đụng phải trái đất sao ?
- Còn nguy hiểm gấp vạn lần sao hỏa đụng trái đất ấy chứ . Tuấn Anh vừa có cú va chạm tóe lửa đấy .

Bạch Cúc hốt hoảng :

- Tuấn Anh bị tông xe ư ?
- Tông xe cái con khỉ ! Anh ấy vừa bắt gặp mày và Nam Kha tay trong tay .
- Trời ơi, thôi chết rồi .
- Tất nhiên là chết rồi . Đến tao đây mà còn muốn chết đứng như Từ Hải nữa là . Mà sao mày và ông Kha tăng tốc nhanh thế ?

Bạch Cúc trợn mắt :

- Tăng tốc cái gì ?
- Thì tăng tốc trên con đường từ tình cảm cô giáo và phụ huynh đến t/y ấy .

Cúc giậm chân kêu trời :

- Yêu iếc cái gì ! Mấy người hiểu lầm tôi rồi . Tao với Nam Kha có gì mờ ám đâu .

- Nhưng sao hai người lại ôm nhau tình tứ thế ?

- Trời ạ, lúc đó, vì quá vui mừng khi thấy Bạch Vân tỉnh lại nên tao đã ôm choàng lấy Nam Kha . Lúc ấy, bất kể là ai đang đứng cạnh thì tao cũng ôm lấy mà quay một vòng . Chỉ có vậy thôi, chứ tình tứ cái gì .

- Thiệt vậy chứ ?

- Có Bạch Vân làm chứng, không tin, mày cứ điều tra .

- Biết làm sao bây giờ ? Tuấn Anh hiểu lầm bỏ đi rồi . Còn mày nữa, ôm nhau lúc nào không ôm, lại nhè trúng lúc Tuấn Anh tới . Bây giờ thì tình ngay lý gian, làm sao để cho anh ta hiểu đây ? Vậy là phí công tôi cả một buổi chiều đi thương thuyết . Lần này, tôi hết cách rồi, mặc kệ người đấy .

Bạch Cúc năn nỉ :

- Mày đừng cạy tào ráo máng như vậy chứ . Từ trước đến nay, tao vẫn tôn mày là quân sư ái tình cơ mà . Hãy cố tìm giúp tao một giải pháp đi .

Dạ Thảo rên rỉ :

- Trời ơi, sao số tôi lại khổ thế này . Có một con bạn thì quá kiêu hãnh, còn ông bồ của cô ta lại ngang như cua, biết tìm cách nào để hàn gắn họ bây giờ . Chắc tôi đến tử tử mất thôi .

- Dạ Thảo ! Tao biết mày sẽ nghĩ ra một cách giúp tao . Mày nổi tiếng là thông minh đột xuất trong việc "gỡ rối" mà .

- Dừng có nịnh . Tao sẽ giúp mày, nhưng với một điều kiện .

- Một điều kiện, chứ mười điều kiện thì tao cũng cam lòng . Nói đi .

- Tao nói gì thì mày phải làm theo nhé .

- Tất nhiên rồi .

- Mày hãy tới ký túc xá gặp Tuấn Anh và làm hòa đi .

– Vào chốn hang hùm ấy ư ? Mày đi với tao nhé ?

Dạ Thảo lắc đầu :

– Tao phải ở lại chăm sóc Bạch Vân . Mày đi đi, có khó khăn gì thì trở tài hùng biện ra, mày trả lời ứng xử hay thế cơ mà . Phòng của Tuấn Anh đi vắng hết rồi, hoàn cảnh rất thuận lợi để hai người "tờ ... âm .. tâm .. huyền ... tình" đây .

Thảo nháy mắt lém lỉnh . Bạch Cúc đỏ mặt, mắng bạn :

– Đồ quỷ ! Chỉ được cái méo mó là giỏi . Mày chăm sóc Bạch Vân giùm tao nhen, tao đi "dàn xếp nội bộ" đây .

Bạch Cúc rời bệnh viện, đến thẳng ký túc xá Bách Khoa trên chiếc Chaly cũ kỹ của Dạ Thảo, lòng cô bồi hồi âu lo . Không hiểu khi đối mặt với nhau, cô và Tuấn Anh sẽ phản ứng như thế nào ?

Bỏ lại cả những lời trêu ghẹo sau lưng mình, Cúc bước nhanh lên cầu thang . Phòng 302 đây rồi . Cúc nghe trái tim mình nhảy loạn xạ . Cô sẽ nói lời đầu tiên với Tuấn Anh như thế nào đây ? Bàn tay cô chần chừ trên cánh cửa, nửa muốn gõ nửa lại ngại ngùng . Bất ngờ, tiếng Tuấn Anh vang lên khiến Cúc tròn mắt lắng nghe .

– Anh yêu em . Anh thật là ngu ngốc khi làm cho em buồn .

Tuấn Anh đang nói với Cúc sao ? Chẳng lẽ anh biết cô đã đến . Niềm xúc động làm trái tim Cúc nghẹn ngào, cô xoay nhẹ nắm cửa . Một cảnh tượng mà đến nằm mơ Cúc cũng không thể gặp đang hiện ra trước mắt cô . Tuấn Anh và một cô gái khá đẹp đang ôm siết lấy nhau, họ không hề biết đến sự có mặt của Bạch Cúc .

– Tuấn Anh !

– Hồng Ngọc muốn nói gì ?

– Lần đầu tiên được nghe những tiếng "anh, em" ngọt ngào từ Tuấn Anh, Ngọc cứ ngỡ là mình đang mơ .

– Không phải mơ đâu, đó là thực đấy .

– Nhưng làm sao biết được .

– Đây nè .

Tuấn Anh cúi xuống và ngấu nghiến hôn Hồng Ngọc . Bạch Cúc thấy như có trăm ngàn con đom đóm trước mặt . Cô cố rút chân ra khỏi cửa phòng rồi chậm chậm lê bước . Bao nhiêu mộng tưởng đẹp đẽ giờ đã tiêu tan, Cúc thấy mình choáng váng như vừa bị một cú tát trời giáng .

Thế là hết, giờ thì chẳng có lẽ gì để biện hộ nữa . Những tưởng tình yêu đẹp như huyền thoại, ngờ đâu chưa kịp nếm mật ngọt đã nhập phải vị đắng cay .

Chóng vánh quá . Một cuộc tình đã chấm dứt rồi ư ?

T/y đến với Cúc vào một ngày biển đẹp ở Long Hải, rồi t/y từ giã cô, vỗ cánh bay đi trong một hoàng hôn mưa bụi Sài Gòn . 19 tuổi, Bạch Cúc mới dám yêu và cũng 19 tuổi, Cúc hiểu được thất tình đau đớn như thế nào .

Hình ảnh Tuấn Anh và người con gái có tên Hồng Ngọc say đắm bên nhau cứ nhảy múa trong tâm trí Bạch Cúc .

Nỗi buồn đau đưa Cúc đến một quán cà phê . Nhìn những hạt mưa bay trắng xóa bầu trời, Cúc cảm thấy cô đơn đến tuyệt vọng . Cúc nhớ Tuấn Anh biết bao và thèm có anh ngồi bên cạnh lúc này . Nhưng mùa mai thay, anh đang cùng chia sẻ bao hạnh phúc ngọt ngào với một cô gái khác . Nhớ có lần Tuấn Anh hỏi Cúc thích trời mưa hay nắng, cô đã mỉm cười mà bảo với anh rằng mình thích trời mưa . Khi ấy, anh và cô tay trong tay, cùng nhau chia hơi ấm . Mưa sẽ giúp người ta nhìn nhau đẹp hơn, lấp lánh hơn . Tuấn Anh đã cười phá lên và nói Cúc lãng mạn quá . Bây giờ thì Cúc hiểu, mình không chỉ lãng mạn mà còn quá viễn vông . Một cái gì đó xộc lên sóng mũi cay xè . Cúc cắn chặt môi và cảm thấy một giọt nước vỡ đôi trong khóe mắt . Phải cố gắng lắm, cô mới không òa khóc giữa chốn đông người .

Thật may, chủ quán đã thay bằng nhạc thăm nã cũ bằng một băng nhạc Trịnh Công Sơn . Bài hát "Tôi ơi, đừng tuyệt vọng" vang lên, lời ca như một lời an ủi, vỗ về, làm tan đi một phần nào sự dằn vặt của ký ức .

Từng giọt cà phê đen đặc quánh nhỏ xuống buồn tênh . Cúc nhấp ngụm cà phê không đường mà cảm thấy đắng chát đầu môi, cuộc tình tan vỡ cũng đắng chát như thế . Bạch Cúc nhìn trời và thầm thì van vỉ : "Mưa ơi, hãy trút mạnh hơn và cuốn tất cả trôi đi".

o0o

Đoàn tàu từ từ tăng tốc độ rồi âm âm lao đi . Bạch Cúc đứng thần thờ trên sân ga và ngẩn ngơ nhìn theo, cho đến lúc con tàu mất hút giữa phố xá nhiều nhà cao tầng .

– Sao nghỉ hè rồi mà Cúc không theo mẹ và Vân về quê nghỉ ít ngày ?

Cúc gượng gạo mỉm cười và cố đáp lại lời Nam Kha một cách vui vẻ :

– Em phải ở lại để "dạy trừ nợ" chứ .

Nam Kha tỏ ý không hài lòng :

– Đó là chuyện lâu dài . Anh có đòi nợ ngay đâu mà Cúc lo thế . Em biến anh thành chủ nợ lúc nào vậy hả ?

Bạch Cúc trở lại thái độ nghiêm túc :

– Em nói đùa cho vui vậy thôi . Em không về quê là cảm thấy chưa cần thiết . Vừa mới ở với má và Vân gần 2 tháng trời còn gì .

– Nhanh vậy đó hả ? Mới đó mà đã gần 2 tháng rồi ư ?

– Dạ . Giăng lầy Bạch Vân từ tay tử thần, công ấy là của anh đó, Nam Kha ạ .

.

– Em lại nói quá lên rồi . Cứ làm như anh là một vị "cứu nhân độ thế" không bằng .

– Trong mắt g/d em, anh là một bậc "cứu nhân" chứ còn gì nữa .

– Trời ạ ! Em làm anh xấu hổ quá đây .

Nam Kha nói rồi cười phá lên . Bạch Cúc vẫn cười, nhưng dường như vẫn không giấu hết được nỗi buồn . Nhìn cô, Nam Kha thắc mắc :

– Bạch Vân đã hoàn toàn bình phục, chuyện g/d thế là xong, sao em còn buồn thế ?

Bạch Cúc lắc đầu chối :

– Em đang vui, chứ có buồn đâu ...

– Nụ cười méo xệch và đôi mắt như thu hết nỗi buồn của thiên hạ đã tố cáo em rồi, chối sao được .

– Tại em buồn vì xa em và Vân chứ bộ .

– Không phải . Anh thấy em như thế đã lâu rồi . Khi Vân chưa mở thì anh tưởng là vì em lo quá nên mới vậy . Khi Vân bình phục rồi, anh vẫn thấy em buồn, có lúc cảm thấy giác như lòng em đang tan nát .

Bạch Cúc nín thinh và thầm phục sự tinh tế của Nam Kha . Lát sau, cô quay sang anh đề nghị :

– Anh Kha này ! Mình ghé vào đâu uống nước đi . Đã lâu lắm rồi, em không có được cảm giác nghỉ ngơi, thư giãn hoàn toàn .

– Nhất trí thôi . Anh sẽ đưa em tới một nơi "không đẹp không ăn tiền" nhé .

– Sang trọng như thế có phù hợp với một cô gái quê mùa như em không ?

– Em quê mùa à ? Nếu không nói ra thì anh không biết đấy .

– Cái anh này !

Cúc bật cười và đập nhẹ vào tay Kha . Nam Kha mỉm cười mở cửa xe :

– Nào, mời cô gái quê mùa lên xe !

Chiếc xe hơi sang trọng đưa họ tới một quán cà phê sân vườn đẹp đẽ trên đường Điện Biên Phủ . Bước vào trong quán, Bạch Cúc trầm trồ :

– Quả là đẹp tuyệt ! Anh Kha đúng là dân chơi sành điệu đó nha, chẳng có chốn ăn chơi nào mà anh không biết .

– Lại nói móc anh rồi . Anh không quá xấu như em nghĩ đâu . Chẳng qua là vì công việc, phải giao dịch với khách hàng . Mình phải biết nhiều để giới thiệu với khách .

Bạch Cúc chum môi cười không đáp . Nam Kha đá nhẹ vào chân cô :

– Cười gì mà gian thế .

– Ô, cái anh này ! Người ta cười mà cũng không cho nữa ư ? Có tật nên giật mình chứ gì ?

Nam Kha cười xòa :

– Về khoảng tranh cãi thì anh thua em rồi, thua ngay từ lần tranh luận đầu tiên .

– Vậy là anh nói em nhiều chuyện phải không ?

– Oan cho anh quá ! Em uống gì để anh kêu nè ?

Bạch Cúc dẫu môi :

– Em đói bụng lắm . Muốn ăn một chút gì rồi mới uống nước .

– Đói bụng sao không nói ngay từ đầu . Vào đây chỉ toàn bánh ngọt thôi . À, đúng rồi ! Ở ngoài cổng có một tủ bánh mì, để anh chạy ra mua cho .

Bạch Cúc chưa kịp ngăn lại thì Nam Kha đã đứng dậy và đi ra ngoài . Nhìn theo dáng đi vội vã của anh, Cúc thấy lòng mình ảm áp lạ . Cô có cảm giác mình đã có thêm một người anh trai, một anh hai rất chiều em gái .

– Đây, bánh mì của em đây . Rủ người ta đi uống nước mà than đói bụng . Chia ổ bánh mì nóng hổi về phía Cúc, Nam Kha dịu dàng nhìn cô . Bạch Cúc mỉm cười và gặm bánh một cách ngon lành . Thấy Cúc "tân công" ổ bánh mì với tất cả niềm hăng say, Nam Kha tủm tỉm cười và kéo ghế ra xa .

Cúc ngạc nhiên :

– Ủa, sao vậy anh ?

– Anh sợ .

– Sợ gì ?

– Sợ em ăn hết, còn thòm thèm, rồi ăn anh luôn .

– Xí ! Anh thì lúc nào cũng nghĩ xấu cho em hết .

Cúc chồm lên đấm vai Nam Kha thùm thụp . Kha so vai le lưỡi :

– Có cô em gái dữ quá hà .

– Anh ân hận rồi hả ?

– Ừ, ân hận vì đã không kết nghĩa anh em với em sớm hơn . Dì đâu, dẫn em theo thì chẳng còn sợ ai bắt nạt nữa .

– Gớm ! Ai mà dám bắt nạt anh . Nhìn bộ mặt lạnh như tiền của anh cũng đủ ngán rồi .

Nhìn Cúc đăm đăm, Kha nói :

– Dù em cố cười, cố vui vẻ, anh vẫn thấy một nỗi tuyệt vọng, đau đớn trong mắt em . Đừng cố gắng chịu đựng một mình nữa, hãy kể cho anh nghe đi .

Như thế, em sẽ vui đi phần nào .

– Làm sao anh biết em sẽ bớt đau hơn ?

– Biết chứ . Anh đã từng trải qua một nỗi tuyệt vọng như vậy . Đó là nỗi đau về t/y, đúng không ?

Bạch Cúc ngạc nhiên :

– Sao anh biết ?

– Anh lớn hơn đúng một con giáp cơ mà . Có nỗi đau nào trên cuộc đời này mà anh chưa trải qua . Có điều gần đây anh mới hiểu được rằng, đừng gặm nhấm nỗi đau một mình, hãy san sẻ, chia sẻ, như vậy mới tránh được tuyệt vọng, bế tắc ...

Bạch Cúc nhìn chăm chăm vào ly cam vắt trên bàn . Tiếng hát Hồng Nhung từ máy đĩa vang lên :

"Khi anh xe em, bên sông hoa rơi cuốn trôi đi bao ngày tháng .

Em như chim non hoang vu bay theo những khung trời hoa nắng .

Khi anh xe em bên sông hoa rơi xóa tan đi những bờ bến .

Cuộc tình giờ còn một mình em lãng quên"

– Bạch Cúc ! Em không sao chứ ?

– Em cô đơn lắm, Nam Kha ơi ! Bạch Vân đã khỏi rồi, em chẳng còn bận rộn nữa . Những nỗi mất mát ủa về hiện hữu, em chỉ muốn nhắm mắt và ngủ một giấc thật dài thôi, để đến lúc tỉnh dậy, quá khứ sẽ tan đi theo mây khói .

– Em càng chạy trốn nỗi đau, nỗi đau càng đặc quánh lại . Chỉ có một cách thoát khỏi nó là bước qua nó thôi .

– Nhưng làm sao em có được sự mạnh mẽ như anh ? Em chỉ là một cô gái yếu đuối .

– Sự mạnh mẽ chẳng phân biệt trai hay gái . Khi mẹ của Hồng Nhung bỏ đi, anh còn tuyệt vọng hơn em . Lúc ấy, với anh, cuộc đời mới vô nghĩa làm sao .

– Nhưng anh còn bé Hồng Nhung, con gái là động lực để anh đứng dậy .

– Em thì có khác gì . Em còn cha mẹ, còn Bạch Vân, còn bao lý do để mà vươn dậy . Tình yêu là thiêng liêng, nhưng không phải là tất cả . Nếu đã không hiểu nhau thì có nói lại cũng chẳng thể thông cảm được cho nhau ...

Bạch Cúc lặng yên ngồi nghe Kha nói, cô thấy anh có lý vô cùng . Cô và Tuấn Anh yêu nhau đã được bao lâu đâu, mà liên tục có những hiểu lầm .

Tuấn Anh ghen với thầy Huy, hiểu lầm quan hệ giữa Cúc và Nam Kha, mau chóng ôm vào lòng một người con gái khác . Một con người như thế, có đáng để cho Bạch Cúc tuyệt vọng không ?

Tiếng Nam Kha vẫn âm ập bên tai :

– Phải thật lâu, sau ngày mẹ Hồng Nhung đi, anh mới hiểu được rằng, mình đừng nên cố gắng níu kéo một cái gì, khi nó đã thật sự vượt trôi đi . Hãy để t/y chết, một khi nó đã không còn đủ sức để sống thêm, như một chiếc lá đã đến độ phai tàn . Em hãy bớt buồn đi, Cúc ạ .

– Cảm ơn anh .

– Lại cảm ơn nữa rồi, sao em cứ khách sáo mãi thế . Cô bạn Dạ Thảo của em về quê đến chừng nào lên ?

– Em cũng không biết nữa . Nó bảo về một tháng, nhưng có khi mới 10 ngày đã mò lên rồi . Con nhỏ đó có bao giờ ngồi yên một chỗ đâu anh .

– Em và cô ấy là hai thái cực . Kẽ nóng - người lạnh, kẻ ồn ào - người trầm tĩnh, nhưng ... cả hai đều dữ y như nhau .

– Á, anh nói xấu tụi em ghen . Khi nào Dạ Thảo lên, em méc nó cho coi .

– Ấy đừng, cô ấy mà nổi cơn thịnh nộ thì tàn đời anh còn gì .

Cúc mỉm cười đứng dậy :

– Mình về thôi anh .

Họ ra đến xe thì đã thấy một cô gái trẻ với thân hình bốc lửa đang chờ sẵn .

Nam Kha ngạc nhiên :

– Trúc Quỳnh ! Sao em lại ở đây ?

– Em tình cờ ngang qua, thấy xe của anh nên đứng chờ . Tưởng anh đang tiếp khách hàng, ại ngờ ...

Trúc Quỳnh nhún vai và nhìn Bạch Cúc soi mói từ đầu đến chân . Cúc cảm thấy khó chịu trước cái nhìn đó . Sau lời giới thiệu của Nam Kha, Quỳnh nhếch môi cười :

– Thì ra đây là cô giáo Bạch Cúc . Em tưởng anh Kha chỉ thích mấy cô này nở, eo thắt thôi chứ .

Bạch Cúc đỏ mặt trước những lời sỗ sàng của cô gái nọ . Nam Kha nghiêm giọng :

– Trúc Quỳnh, em đừng đùa không đúng lúc như thế . Bây giờ anh có việc phải đi . Chào em .

Nam Kha mở cửa xe, đẩy Cúc lên băng ghế . Trúc Quỳnh gọi với theo :

– Anh Kha ! Tối nay, em muốn gặp anh .

Bạch Cúc ngồi yên trên ghế mà thấy ngao ngán trong lòng . Cô không thể tưởng tượng được rằng, cuộc đời lại có những người con gái trơ trẽn đến thế .

oOo

Tám giờ tối, trời mưa lâm râm . Ký túc xá đêm thứ bảy trống trơn, chưa vào năm học mới nên căn phòng đã vắng lại càng trống vắng . Dạ Thảo vừa mới ở quê lên, đã đi phân phát đặc sản miền Tây cho mấy phòng bên cạnh . Con nhỏ nhiều chuyện ấy mà ra khỏi phòng thì phải cả tiếng đồng hồ mới quay về . Bạch Cúc leo lên giường, cuộn mình trong tấm đắp mỏng, khoan khoái tận hưởng cảm giác nghỉ ngơi . Cô để mặc cho ý nghĩ của mình lang thang, bay bổng . Rồi chục lần như một, ý nghĩ ấy lại dừng chân ở một người con trai có cái tên Tuấn Anh . Kể từ ngày cô nhìn thấy anh với Hồng Ngọc đến nay, cô và anh chưa gặp nhau, nghe đâu anh đã về quê nghỉ hè . Mỗi quan hệ kết nghĩa giữa phòng anh với phòng cô cũng lạt dần . Cúc thấy mình và Tuấn Anh như 2 đường thẳng cắt nhau . Chỉ gặp nhau ở một điểm rồi mãi mãi xa nhau, mãi mãi chẳng thể nào gặp được nhau nữa .

Thời gian trôi đi, rồi mọi chuyện sẽ chìm vào dĩ vãng . Cô và Tuấn Anh mỗi người sẽ có một con đường riêng . Nhưng sẽ chẳng bao giờ Tuấn Anh hiểu được rằng cô không hề có lỗi, mà người gây ra sự tan vỡ này chính là anh . Anh đã quá vội vàng khi cho rằng cô tồi tệ, và cũng quá vội vàng khi tìm đến với một tình yêu mới . Dù có tự an ủi rằng anh sai, cô đúng thì nỗi đau cũng không vì thế mà vơi đi . Nó vẫn hiện hữu, khi thì gào thét, khi thì âm ỉ trong trái tim 19 của cô .

– Xin lỗi, cho hỏi ...

Cúc giật mình, ngẩng cổ nhìn ra . Một cô gái đang đứng trước cửa phòng, đưa đôi mắt sắc sảo扫 khắp các giường . Cúc nhú mày khi nhận ra gương mặt cô gái rất quen . Chưa kịp nhớ mình đã gặp cô ta ở đâu thì cô gái

ấy đã nhận ra Cúc .

– A, người mà tôi cần tìm đây rồi .

Trúc Quỳnh, cô gái ấy chính là Trúc Quỳnh . Cúc ngồi dậy và gật đầu chào :

– Chào chị . Xin lỗi, chị gặp tôi có việc gì ?

Chẳng cần đợi Bạch Cúc mời vào, Quỳnh đã nghênh ngang bước vào giữa phòng. Trong tư thế hai tay chống nạnh, cô ta nói :

– Tôi với cô có việc gì để nói với nhau đây, ngoài việc có liên quan đến Nam Kha .

– Chị nói vậy là nghĩa gì, tôi chưa hiểu ?

– Cô đừng giả bộ nai tơ, quê mùa nữa . Tôi ghét nhất là thứ con gái nhà quê như cô đây . Cô muốn bám theo ai thì mặc xác cô, cô muốn dựa vào đàn ông giàu có để đổi đời, tôi cũng chẳng thêm quan tâm . Nhưng xin cô chừa Nam Kha ra . Anh ấy là của tôi .

– Chị lầm rồi . Giữa tôi với Nam Kha chẳng có cái chuyện như chị đang nghĩ đâu .

– Vậy thì cô hãy giải thích cho tôi đi . Tại sao anh ấy lại lo cho cô nhiều đến thế . Rồi cuộc hẹn hò giữa hai người ở quanh quán cà phê bữa trước là sao đây ? Cô nói không có là gì à ? Thế tại sao từ ngày có cô, anh ấy lơ là hẳn với tôi . Trước đây, Nam Kha luôn chiều chuộng tôi . Còn giờ đây, anh ấy sẵn sàng vì cô mà làm tôi phật lòng . Dó, cô hãy trả lời tôi đi . Như thế là vì sao cơ chứ ?

Trước thái độ hung hăng của Trúc Quỳnh, Bạch Cúc bức bối và khó chịu vô cùng . Cô lạnh lùng hỏi :

– Đó là chuyện của chị và Nam Kha, chẳng liên quan gì đến tôi cả . Chị hãy quay về mà hỏi Nam Kha ấy, tại sao lại hỏi tôi ?

Trúc Quỳnh tức giận lồng lên :

– Nếu không có cô thì anh ấy đâu có lạnh nhạt với tôi . Tôi cấm cô, từ giờ trở đi không được bám lấy Nam Kha nữa .

– Chị là vợ của anh ấy sao ? Nam Kha đã ly dị vợ, tôi là gái chưa chồng, nếu chúng tôi có quan hệ bạn bè thì đâu cần phải xin phép ai, và cũng chẳng có gì là vi phạm pháp luật cả . Chỉ có tôi hoặc Nam Kha mới có quyền tiếp duy trì tình cảm, hay là kết thúc mà thôi .

– Á, à ! Cô đúng là gái đã già mồm . Tôi thách cô đây . Nếu cô còn tiếp tục đi lại với Nam Kha thì đừng trách là tôi không báo trước .

Bạch Cúc giận sôi người, cô gằn giọng nói :

– Thật đáng tiếc, khi Nam Kha có một người bạn như chị . Nếu biết chị đã nói ra những lời như vừa rồi, chắc là anh ấy xấu hổ lắm . Còn bây giờ, xin chị ra khỏi phòng tôi . Tôi không có thời gian để tiếp một kẻ hồ đồ như chị . Chị đi ra đi .

Trúc Quỳnh hét lên âm ỉ :

– Cô mới là kẻ hồ đồ thì có . Cô tưởng Nam Kha sẽ yêu cô và cưới cô làm vợ ư ? Mơ hồ quá đấy . Tôi báo để cho cô biết nhé . Dối với Nam Kha, đàn bà chỉ là một thứ trò chơi thôi . Cô cũng chẳng hơn gì, chỉ có điều về quê mùa của cô đem đến cho anh ấy cảm giác lạ miệng, rồi cô sẽ phải hối hận khi bị anh ta vứt ra khỏi cửa . Đừng vội tí tưng lên mặt, cô bé nhà quê ạ .

– Chị rút đi !

Bạch Cúc giận dữ chỉ tay ra cửa . Trúc Quỳnh vẫn đứng giữa phòng sa sả nói tiếp :

– Kể ra cô cũng cao kể đó . Đóng vai cô giáo dạy kèm để mua chuộc Hồng Nhung chứ gì . Cô biết Nam Kha rất yêu con phải không ? Cô định dùng con gái anh ấy để làm bàn đạp ư ? Khá đấy, quả là người có học vấn ghê gớm hơn . Thử xem cô sẽ giữ được Nam Kha trong bao lâu .

– Tôi đã nói là chị hãy rút đi cơ mà . Chị mà không ra khỏi phòng, tôi sẽ la ầm lên cho mà xem .

Trúc Quỳnh nhơn nhơn cười :

– Cô cứ la lên đi, la to vào cho mọi người kéo đến . Tôi sẽ vạch mặt cô giữa đám bạn bè, để họ biết được thực chất cô là người như thế nào ? La đi, la to lên đi !

Bạch Cúc đã la lên thật . Sau tiếng la thất thanh của cô, mọi người vội vã ủa sang . Dạ Thảo cũng chạy chân không trở về, cô hốt hải hỏi bạn :

– Chuyện gì thế, Bạch Cúc ?

Cúc chưa kịp trả lời thì Trúc Quỳnh đã lên tiếng :

– Xin thưa với tất cả mọi người . Tôi là Trúc Quỳnh, người mẫu thời trang, bạn gái của giám đốc Nam Kha . Hôm nay, tôi tới đây là để nói cho cô Bạch Cúc biết rằng Nam Kha đã có chủ . Cô ấy đừng dụ dỗ, tán tỉnh anh ấy nữa, chỉ vậy thôi . Tôi về .

Trước khi quay đi, Trúc Quỳnh còn nói thêm một câu với Bạch Cúc :

– Gối rơm theo phận gối rơm, đừng trèo cao kéo có ngày ngã đau đấy .

Trúc Quỳnh đã đi rồi mà ai nấy còn ngơ ngác . Lát sau, mọi người tản về hết, chỉ còn Dạ Thảo và Bạch Cúc đang ứa nước mắt vì tức giận . Thảo tức tối :

– Sau trên đời này lại có một người trơ trẽn, vô duyên đến thế . Lần sau mà còn mò đến nữa, tao sẽ cào mặt ra cho mà xem .

Cúc đang uất ức mà cũng phải phì cười khi nghe Thảo nói vậy . Thảo mắng ầm lên :

– Mày không tức hay sao mà còn nhăn răng ra cười . Ông Nam Kha mà tới đây, tao cũng làm cho một trận luôn . Tại sao ông để cho bạn bè tới đây xỉ vả mày .

– Trời ơi, tao van mày . Nam Kha không biết gì về chuyện này đâu .

– Đương nhiên là ông không biết rồi, nhưng nội chuyện có một người bạn như thế cũng đáng bị mắng chứ . Lần sau, có chuyện gì thì kêu tao liền

nghen .

Bạch Cúc tủm tỉm cười :

– Tao phải trả cho mày bao nhiêu một tháng ?

– Trả gì ?

– Tiền lương vệ sĩ ấy .

– Con quỷ ! Vẫn còn đùa được cơ à ? Tao tưởng mày sẽ nằm bẹp vì tức chứ .

Bạch Cúc phẩy tay :

– Loại người như thế không đáng ghi vào bộ nhớ . Tức làm chi cho thêm mệt, thêm già .

Dạ Thảo vỗ tay :

– Hay ! Nghĩ được như vậy là hay quá rồi còn gì . Cả Tuấn Anh cũng gạt ra khỏi bộ nhớ đi ghen . Từ hôm nay trở đi, đừng buồn, đừng khóc nữa nha .

Bạch Cúc gật đầu :

– Ủ, từ giờ trở đi, tao xếp hết bọn đàn ông vào góc tối, dính đến họ chỉ thêm mệt mà thôi . Trước mắt tao, chỉ có một con đường thênh thang rộng mở, đó là học và học . Cửa sổ trái tim tao khép chặt lại rồi .

Dạ Thảo ranh mãnh hỏi :

– Cửa sổ khép lại, nhưng cửa chính thì mở ra, có đúng không ?

Bạch Cúc đăm bạn :

– Quỷ sứ ! Hãy chống mắt lên mà xem, mày sẽ thấy con bạn của mày tuân thủ lời thề nghiêm túc như thế nào .

Dạ Thảo hỏi Cúc :

– Thế mày không định gặp Tuấn Anh, nói rõ mọi chuyện sao ?

– Chuyện đã rõ như ban ngày, cần gì phải nói nữa .

– Nhưng lỡ ... Tuấn Anh vẫn còn yêu mày ?

Bạch Cúc thở dài :

– Thôi, dẹp chuyện ấy đi . Tao và Tuấn Anh yêu nhau chưa được bao lâu, mà chẳng mấy khi vui vẻ, chắc bởi tại không có duyên với nhau . Biết đâu, cái cô Hồng Ngọc nào đó sẽ đem lại cho anh ấy niềm vui và sự thanh thản . Đằng nào cũng tan vỡ hết rồi, cố hàn gắn, chấp vá mà làm gì .

Dạ Thảo gật đầu :

– Mày nói cũng phải . Yêu nhau là phải hiểu và cảm thông cho nhau . Tuấn Anh ích kỷ quá, sự ích kỷ sẽ giết chết t/y đấy, chia tay nhau sớm có khi lại tốt hơn . Tao chỉ lo mày không vượt qua được thôi .

– Tao buồn lắm, nhưng tao sẽ cố . Cái ngày mà tao rớt từ trên võng xuống ấy, tao đâu có nghĩ sẽ có một nỗi đau nhức nhối như thế này . Nếu biết trước thì ... thà đừng dính dáng, thế là xong .

– Đời người học được nhiều thứ, nhưng có ai học được chữ ngờ . Nếu ai cũng biết trước tương lai của mình thì cuộc đời làm gì có khổ đau và nước

mắt .

– Ái chà, triết lý ghê chưa .

Dạ Thảo khúc khích cười, cô nói :

– Tao mới học được một bài về hay lắm, khi nào mày buồn, tao sẽ đọc cho nghe .

– Vậy thì đọc đi, tao đang buồn đây .

– Nghe nhé ...

Ve vè vè vè

Cái vè Cách Cách

Tính hay thóc mách :

La Dung ma ma

Người rất vị tha :

Là Hoàng A Mã

Sống rất hòa nhã :

Là Ngũ A Ca

Người hay la cà:

Hoàn Châu cách cách

Người hay đọc sách :

Rõ thật Tử Vi

Võ thuật tinh vi :

Nhĩ Khang họ Phước

Người hay ghen tức :

Hoàng hậu nương nương

Người đầy mùi hương :

Hàm Hương công chúa

Tính rất nghiêm khắc :

Thái hậu Cát Tường

Người giàu tình thương :

Tịnh Nhi cách cách

Những người bạn hiếm:

Liễu Hồng, Liễu Thanh

Người hay động lòng :

Là cô Kim Tỏa ...

Bạch Cúc ôm bụng ngật nghèo . Cô hỏi bạn trong tiếng cười đứt quãng :

– Người nào đặt ra bài vè này chắc phải mê Hoàn Châu cách cách lắm . Để tao học thuộc, hôm nào đi dạy, đọc cho Hồng Nhung nghe . Con bé mê Tiểu Yên Tử hơn mê ăn nữa đó .

– Mày nhắc đến Hồng Nhung, tao mới nhớ . Đừng thân thiết quá với Nam Kha ghen . Con người ấy cũng chẳng đơn giản đâu, dính vào thêm khổ .

– Mày nói gì lạ thế . Tao với Nam Kha chỉ là bạn bè bình thường theo đúng

nghĩa của nó . Vả lại, tao đã nói với mày rồi . Trái tim tao đã cài chốt an toàn, nó sẽ vô hiệu hóa bọn đàn ông . Yên trí đi .

Hai cô gái ôm nhau, khúc khích cười . Ngoài trời, cơn mưa dường như đã tạnh . Lần đầu tiên, suốt mấy tháng nay, Bạch Cúc mới tìm lại được cho mình cảm giác nhẹ nhõm, thanh thản trước khi ngủ .

o0o

Vừa vào đến văn phòng, Nam Kha đã thấy Trúc Quỳnh ngồi chờ sẵn . Anh nhướn mày ngạc nhiên:

– Hôm nay rảnh rồi hay sao, mà đến gặp anh sớm thế này ?

– Không tìm anh giờ này thì làm sao gặp anh được . Suốt một thời gian dài, anh luôn tránh mặt em .

Trúc Quỳnh dẫn dắt nói . Nam Kha mỉm cười :

– Em lại tưởng tượng rồi . Anh có tránh mặt em đâu, chẳng qua là vì dạo này anh bận quá .

– Anh bận bịu với cái cô Bạch Cúc bữa trước, phải không ?

– Anh đã nói với em nhiều lần rồi mà . Anh và Bạch Cúc có chuyện gì đâu .

Trúc Quỳnh bĩu môi :

– Em chỉ hỏi cho vui vậy thôi . Chứ lòng anh thế nào thì em thuộc lắm rồi .

Anh đâu thích thứ con gái nhà quê như thế, phải không ? Cái thứ mới từ luống cày chui lên thì làm sao phù hợp với anh .

Nam Kha tỏ vẻ không hài lòng :

– Trúc Quỳnh ! Em nói gì lạ thế . Bạch Cúc có lỗi gì, khi cô ấy sinh ra và lớn lên ở nông thôn . Giá trị của một con người là ở chính bản thân họ, chứ đâu phải ở nguồn gốc xuất thân . Chưa bao giờ anh có ý nghĩ sẽ chơi hoặc là không chơi với ai đó, vì họ sinh ra ở thành thị hay nông thôn . Em quen anh đã lâu mà chưa hiểu nhiều về anh, Quỳnh ạ .

– Đúng là anh bị cái cô Bạch Cúc đó hợp hồn rồi .

Nam Kha lắc đầu cười :

– Em đã biết rồi đấy, lòng anh đã chai sạn, kể từ cái ngày mẹ Hồng Nhung bỏ đi . Chẳng ai có thể làm cho lòng anh chao đảo, cả em cũng thế thôi . Tụi mình đã từng thảo luận với nhau rồi . Chơi thì chơi chứ không can thiệp vào đời tư của nhau, đúng không ? Anh mong em nhớ lại và đừng làm cho anh khó xử nữa . Khi nào anh rảnh rồi, tụi mình sẽ đi nhảy, đi ăn uống, trò chuyện . Khi nào anh bận, em cũng đừng hờn giận, trách móc . Việc anh kết bạn với ai cũng xin em đừng khó chịu . Bởi thực sự giữa chúng ta mới chỉ dừng lại ở mức độ bạn bè .

Những lời thẳng thắn và lạnh lùng của Nam Kha làm cho Trúc Quỳnh xấu hổ, cúi gằm mặt xuống . Thật lâu sau đó, cô mới ngẩng lên, ghen ngào :

– Nam Kha ! Không lẽ tụi mình mãi mãi chỉ là bạn thôi sao ?

– Con người ta không thể đoán trước được điều gì. Chỉ biết rằng hiện tại tụi

mình là bạn bè, và vì thế, em đừng đi quá giới hạn của một tình bạn . Tính anh, em đã biết rồi, anh không thích bị gây rắc rối bởi ba chuyện tình cảm vớ vẩn .

– Nhưng .. em yêu anh, anh Kha à . Em không thể chịu được khi thấy anh hờ hững .

Nói đến đây, Trúc Quỳnh ào khóc . Nam Kha bối rối không biết xử trí ra sao ? Anh rót một ly nước lọc và đến bên Quỳnh . Nhe.nhàng vén mái tóc bết nước mắt của cô, anh nói :

– Bình tĩnh lại đi, Trúc Quỳnh . Em hãy uống một chút nước vào . Anh rất cảm ơn tình cảm của mà em dành cho anh . Nhưng Quỳnh ơi ! Lòng người không thể ép buộc được . Anh đã nói với em ngay từ đầu rằng đừng trông chờ ở anh một tình cảm gì ngoài tình bạn . Em đã hứa với anh là sẽ chỉ coi anh như anh trai rồi cơ mà . Sao bây giờ lại làm khó cho anh ?

Trúc Quỳnh ngẩng lên, nước mắt đầm đìa :

– Em cũng muốn như thế lắm chứ . Nhưng mà tại anh, tại anh quá tuyệt vời, nên em đã yêu lúc nào chẳng rõ . Lẽ nào việc em yêu anh cũng có tội hay sao ?

– Em không có lỗi . Lỗi là bởi tình cảm của em đã đặt nhầm chỗ rồi . Bao nhiêu người đàn ông khác em không yêu, lại yêu đúng kẻ què quặt tâm hồn như anh . Đã từ lâu lắm rồi, trong vốn tiếng Việt của anh không còn từ "Yêu" nữa .

Bất ngờ, Trúc Quỳnh ôm choàng lấy Kha, sôi nổi nói :

– Em sẽ giúp anh tìm lại chữ "Yêu" đã mất . Em sẽ xoa dịu nỗi mất mát quá lớn trong lòng anh, rồi anh sẽ lại thấy tình yêu sao quá đổi ngọt ngào . Hãy bằng lòng yêu em đi, Nam Kha . Em chấp nhận anh chỉ yêu em trên danh nghĩa . Em tin rằng, rồi thời gian sẽ đem về cho em nguyên vẹn trái tim anh . Bằng lòng đi, Nam Kha nhé !

Nhe.nhàng nhưng dứt khoát, Nam Kha gỡ tay Trúc Quỳnh và đẩy cô ra xa mình . Anh nói :

– Em đừng làm thế Trúc Quỳnh . Mọi cố gắng đều có kết quả, trừ cố gắng trong tình yêu . Anh không thể ép lòng mình được, mong em hiểu cho anh .

– Có phải vì Bạch Cúc mà anh hất hủi em không ? So với cô ta, em thua kém điều gì chứ ? Hay là cô ấy mang đến cho anh một cảm giác mới lạ ? Hương vị quê mùa hấp dẫn hơn hương vị thị thành sao ? Hay cô ta đã cho anh ăn phải bùa mê thuốc lú ? Em thật sự không hiểu cái con bé nhà quê ấy hấp dẫn anh ở điểm gì .

– Trúc Quỳnh ! Em đang xúc phạm đến anh đó . Nếu không nể tình cảm giữa tụi mình bấy lâu nay thì anh đã đuổi em ra khỏi phòng rồi . Đừng đánh mất tình bạn đẹp đẽ trong anh, Quỳnh ạ .

– Dù anh có nói hay đến thế nào thì em vẫn thừa hiểu rằng Bạch Cúc chính

là nguyên nhân dẫn đến sự rạn nứt giữa chúng ta . Vậy thì điều em đã làm chẳng có gì sai cả .

– Em nói vậy nghĩa là sao ? Em đã làm cái gì ?

– Em đã đến ký túc xá và cảnh cáo cô ta rồi . Em cấm cô ấy không được quyến rũ anh nữa, nếu lơ mơ thì đừng trách em .

Nam Kha không thể tin được vào những điều mình vừa nghe . Anh cũng không hiểu vì động cơ gì mà cô ta lại làm như vậy . Một mỗi, Nam Kha chìa tay về phía cửa :

– Trúc Quỳnh, em hãy ra ngay khỏi phòng anh đi . Và khi nào anh chưa chấp nhận thì em đừng xuất hiện trong cuộc đời anh nữa . Em đi ngay đi, kéo anh không kèm được cơn nóng giận đâu .

Nhìn ánh mắt nảy lửa và thái độ giận dữ của Nam Kha, Trúc Quỳnh chột hột hận . Cô vội nói :

– Nam Kha, em xin lỗi anh . Em biết là mình đã quá đáng . Em sẽ không lặp lại việc tương tự nữa ... Đừng giận em, Nam Kha .

– Em đừng nói thêm một lời nào nữa, mà hãy ra khỏi phòng anh đi . Anh không có một người bạn đã xem thường anh như vậy đâu .

– Hãy tha lỗi cho em .

– Đâu phải cứ xúc phạm người khác rồi xin lỗi một câu thế là xong .

– Chỉ vì em quá yêu anh thôi mà .

Nam Kha tức giận :

– Đừng nhân danh t/y để làm những việc khó coi nữa . Và lại, t/y không phải là một quả bóng và tôi cũng không phải là một cầu môn để cô muốn sút vào hồi nào là sút . Cô đi đi . Tôi chán đàn bà các cô quá rồi .

Trúc Quỳnh xấu hổ khoác túi xách ra về, Nam Kha hằm hằm quay mặt đi nơi khác . Anh không thể hiểu nổi Trúc Quỳnh là người như thế nào nữa . Không biết cô ta còn có lòng tự trọng nữa hay không ? Hay là cô ta chỉ nghĩ t/y cũng giống như thời trang, hễ ai thích hợp thì lấy ra dùng .

Reng ... reng .. reng .

– Alô . Nam Kha nghe đây .

– Ô, Nam Kha đó hả ? Mình là Hùng đây . Tối nay tới quán cà phê "Mây Chiều" chứ ?

– Hùng đó hả ? Chắc là tôi phải xin lỗi ông rồi . Tối nay, g/d tôi có việc . Ông rủ ai đi vậy ?

– Sao dạo này ông ngoan thế ? Lần nào rủ ông, ông cũng từ chối với đủ lý do . Định "tu" thành phật hả ? Nè, cũng có ông thầy tu lén xoi thịt cày cấy, đại gì mà ép xác mình . Đi, đi với tôi cho vui .

– Tôi không đi được thiệt mà . Để dịp khác ghen . Bye .

Cúp máy xong, Nam Kha thở phào . bấy lâu nay, anh không còn cùng với mấy người bạn lui tới mấy chỗ ăn chơi nữa . Chẳng hiểu sao từ ngày gặp

Cúc, Kha mất đi cái cảm giác khoái trá khi tới những nơi ấy . Anh bỗng sợ lối sống buông thả, dùng tiền để đùa cợt mua vui . Anh đi về nghiêm túc, đúng giờ khiến má anh cũng phải kinh ngạc . Sao bao năm "mình không còn là mình", Nam Kha đã bắt đầu quay trở về với người đàn ông mẫu mực ngày nào . Và anh cũng cảm thấy cuộc sống của mình có ý nghĩa hơn, bớt dần vất vả hơn .

Con gái anh đã bắt đầu nhận thức được những sự việc xung quanh . Nó sẽ nghĩ sao, khi tới nào ba nó cũng trở về trong bộ dạng say khướt, với hơi thở nồng nặc mùi rượu bia ? Con gái Kha đã mất mẹ, vì thế, anh phải sống sao để nó còn có chỗ mà trông vào chớ . Để sau này, khi đã lớn khôn, mỗi lần nhắc đến ba, con bé sẽ tự hào hãnh diện . Đạo này, Hồng Nhung vui tươi, cởi mở hơn . Nó trở về đúng với sự hồn nhiên của đứa trẻ, không còn vẻ ủ rũ, co lại như hồi nào . Công ấy phần lớn là ở Bạch Cúc, nhưng cũng không thể phủ nhận là còn bởi sự "nên người" của Nam Kha .

Nghĩ tới Bạch Cúc, đột nhiên Kha nhớ tới lời Trúc Quỳnh khi nãy . Cô ta đã nói gì nhỉ ? À, phải rồi ! Cô ấy bảo là đã mắng Cúc một trận giữa ký túc xá . Thôi chết, Bạch Cúc tự trọng và nhạy cảm . Không hiểu Cúc có hiểu sai về anh không ? Nam Kha vội cầm điện thoại lên và bấm số .

– Alo . Cho tôi gặp Bạch Cúc, phòng 243 ... nói với cô ấy, 5 phút tôi gọi lại, xin cảm ơn .

Đúng 5 phút sau, Nam Kha gọi lại . Vì ở ký túc xá nên sinh viên phải nhờ điện thoại của ban quản lý, 5 phút đủ để Cúc ra khỏi phòng và xuống tầng trệt chờ người điện thoại lại .

– Alo . Làm ơn cho tôi gặp Bạch Cúc .

– Alo . Ai đó ? Dạ Thảo đây .

– Ủa, Thảo đó hả ? Anh là Nam Kha . Bạch Cúc đâu rồi ?

– Chào người đàn ông có khuôn mặt lạnh nhất thế giới . Xin báo để anh biết, cô nương Bạch Cúc đã vào bệnh viện đăng ký tạm trú rồi .

– Thảo cứ đùa mãi . Anh muốn gặp Cúc một chút thôi mà .

– Ồ, em nói thiệt chớ bộ . Cúc nhập viện rồi .

– Em nói gì lạ thế . Tôi qua, cô ấy còn đi dạy cho bé Hồng Nhung cơ mà .

– Đó là nó ráng đấy . Sốt nhẹ ba ngày rồi . Đêm qua, thấy người nó nóng như lửa đốt, nên sáng nay em chở đi bệnh viện thì bác sĩ bảo là sốt xuất huyết . Mới làm thủ tục nhập viện xong, em về phòng để lấy thêm cho nó ít đồ .

– Cúc bệnh thiệt ư ? Sao em không nói ngay từ đầu ?

– Trời đất, em chẳng nói liền là gì .

– Nhưng nghe giọng em anh tưởng là đùa .

– Chả lẽ em lại khóc .

– Ôi, Dạ Thảo dữ như chần lửa ấy . Anh không dám "đổi thoại" nữa đâu .

Làm ơn cho anh biết Bạch Cúc đang nằm ở đâu đi .

– Phòng 201, khoa lây nhiễm, bệnh viện Nguyễn Trãi . Nếu anh có vào thì nhằm lúc không có em đây, kéo lại chuyển từ "đôi thoại" sang "đôi đầu" thì nguy to .

– Được rồi, cảm ơn em nhé . Anh cúp máy nghe .

Nam Kha ghi lại số phòng nơi Cúc đang nằm, rồi mở sổ công tác ra, gọi điện thoại chỉ đạo công việc . Anh muốn mọi việc giải quyết đâu vào đấy, để trưa nay anh ghé bệnh viện thăm "cô giáo của con anh" . Nam Kha tủm tỉm cười khi nghĩ đến mấy từ mà mình vừa gọi .

oOo

Bạch Cúc ngồi trên giường bệnh, thơ thần đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ .

Mới có một tuần nằm viện, mà cô cảm thấy dài như một năm . Thật là xui xẻo, Cúc không chỉ bị sốt xuất huyết mà cô còn bị biến chứng sang phổi . Có lẽ đó là hậu quả của những chấn động quá lớn về thể xác cũng như về tinh thần . Chiều thứ bảy, bệnh viện vắng hoe . Lần đầu tiên, Cúc mới thăm thía nỗi cô đơn của người bệnh . Cây điệp vàng ngoài sân đang trút lá và hoa, dưới gốc cây, hoa và lá trải thảm vàng êm dịu .

– Chà ! Lãng mạn quá ta . Chiều thứ 7 có một người ngồi nhìn hoa rơi và đếm là vàng . Tính làm thơ hả ?

Bạch Cúc quay mặt về nơi cửa lớn . Nam Kha đang đứng đó, toét miệng tươi cười . Bạch Cúc nhủ thầm, anh cười đẹp thế kia mà sao lâu nay tiết kiệm nụ cười thế . Dạ Thảo còn bảo rằng, anh bị "bệnh không cười được bẩm sinh" . Con nhỏ thiệt ác mồm, ác miệng .

– Em chào anh Nam Kha . Chẳng có việc gì làm nên ngấm đất trời, mây gió một chút vậy thôi . Thơ thần nổi gì .

– Em khỏe chưa ? Sao anh thấy em còn xanh thế ?

– Em khỏe rồi . Cứ như người vừa bơi xong một chặng đường dài . Ngày mai, em phải xin ra viện thôi, ở trong này buồn quá .

Nam Kha lắc đầu :

– Ấy ! Chưa ra viện được đâu . Bác sĩ bảo còn phải theo dõi thêm .

– Ôi dào, bác sĩ mà, nhìn vào đâu mà chẳng thấy bệnh nhân . Bệnh của em, em biết chứ, đã khỏe hoàn toàn rồi .

Nam Kha trù mếu đẩy "cà mèn" về phía Cúc :

– Khỏe rồi thì ăn hết chỗ cháo này đi . Cháo sườn đó, bà Hai nhà anh nấu ngon lắm đấy .

Bạch Cúc ngại ngùng :

– Phiền anh quá ! Suốt cả tuần nay, anh đã mất bao nhiêu thời gian vì em rồi .

– Có mỗi một cô gái mà không lo thì còn biết lo cho ai đây . Ăn đi cho nóng, đừng khách sáo nữa, cô nương ạ .

Trong khi Bạch Cúc múc từng muỗng cháo ăn ngon lành thì Nam Kha đưa mắt nhìn quanh :

– Dạ Thảo đâu rồi ?

– Nó đi học thêm ngoại ngữ ở hội Việt Mỹ, tám giờ mới quay lại . Có gì không anh ?

Nam Kha làm bộ sợ sệt :

– Nếu có thì trốn chứ sao . Dạ Thảo mà "ra đòn" thì anh đỡ sao nổi .

Bạch Cúc cười ngặt nghẽo . Cô la lên :

– Anh đừng đùa nữa . Em sắp sặc rồi đây nè . Anh với Dạ Thảo cứ như mặt trời với mặt trăng ấy, gặp nhau là gây .

– Tại Thảo gây trước chứ bộ .

– Còn anh thì cũng có vừa gì đâu, cứ khiêu khích nó hoài .

– Oan cho anh quá . Anh thề là nguyên nhân của cuộc tranh cãi đều bắt đầu từ Dạ Thảo . Làm như không cãi nhau là cô ta ăn không ngon, ngủ không yên .

– Cái gì ? Anh đang nói xấu tôi đó, có phải không ?

Một tiếng thét "long trời lở đất" khiến cả Kha và Cúc đều giật mình . Dạ Thảo "sùng sững" xuất hiện, như vừa từ dưới đất chui lên . Nam Kha rên rỉ :

– Hôm nay tôi bị sao "quả tạ" chiếu rồi . Nói lên sau lưng người ta, ai ngờ người ta nghe được .

– Theo lời anh thì tôi là "âm binh quỷ sứ", phải không ?

Dạ Thảo chống nạnh hỏi Nam Kha . Kha đáp :

– Đâu có . Đó là do cô tự nói đấy nhè . Tôi chỉ dám bảo là cô giống hệt sư tử Hà Đông thôi ...

– Trời đất ! Sư tử Hà Đông với âm binh quỷ sứ thì đâu có khác nhau bao nhiêu . Tôi thấy mình cũng hiền, mà sao cứ bị người ta gán ghép cho những cái tên dữ dằn thế nhỉ ?

– Đúng rồi, người ta dữ dằn nên giết người bằng dao súng, còn cô hiền nên giết người không dao .

Dạ Thảo mím môi nhào tới đâm thùm thụp vào lưng Nam Kha . Bạch Cúc đẩy "cà mèn" sang một bên, ôm bụng cười . lát sau, cô nói :

– Hai kẻ hiếu chiến ơi ! Bây giờ "đàm phán hòa bình" đi, còn nếu như muốn gây chiến thì sang vùng Vịnh nhè . Nơi đây là bệnh viện, chỉ dành cho những người yếu ớt, hiền lành thôi .

Sau những lời của Bạch Cúc, cả ba nhìn nhau rồi phá lên cười . Cúc có cảm giác Kha trẻ ra đến mấy tuổi . Dạ Thảo chỉ im lặng được vài giây, cô quay sang hỏi Kha :

– Anh Kha đã biết chuyện gì chưa ?

– Chuyện gì ? Lại "châm ngòi chiến sự" nữa hả ?

– Không . Lần này em nói chuyện nghiêm túc đấy .

– Chà ! Có cần anh đứng dậy làm lễ chào cò trước không ?

– Đã bảo là không đùa mà . Bạch Cúc làm chứng nhé . Lần này là Nam Kha gây hấn trước chứ không phải tao .

Cúc gật gù . Thảo nói :

– Hôm nay, Bạch Cúc khỏe rồi em mới nói . Bữa trước, cô bạn Trúc Quỳnh nào đó của anh thiệt vô duyên hết sức, cô ta nói tận ký túc xá làm âm ỉ, giống hệt như "đánh ghen" vậy . Nhờ anh nói hộ với cô ta rằng, nếu còn lặp lại những chuyện tương tự thì đừng trách em là đã không báo trước nhé .

Bạch Cúc vội nói :

– Kia Thảo, anh Kha đã biết rồi mà .

Nam Kha gật đầu :

– Anh đã xin lỗi Bạch Cúc và rất lấy làm tiếc . Anh cũng không hiểu vì sao Quỳnh lại làm như vậy ? Giữa tụi anh, chỉ là bạn bè mà thôi .

– Đó là anh nghĩ vậy, chứ Trúc Quỳnh lại nghĩ khác . Hay là anh có những biểu hiện gì đó khiến cô ta ngộ nhận ?

Dạ Thảo nhướn mày hỏi . Nam Kha lắc đầu :

– Anh đã nói ngay từ đầu rằng với anh, tình yêu chẳng có ý nghĩa gì nữa cả, cho nên chỉ coi nhau như bạn bè, đi chơi cho vui thôi, còn chuyện riêng tư xin đừng xâm phạm . Cô ấy đã vi phạm lời hứa, cô ấy phải chấp nhận mất một tình bạn .

Nghe Kha nói với vẻ cương quyết, dứt khoát, Bạch Cúc vội làm hòa :

– Anh đừng làm thế với Trúc Quỳnh, tội nghiệp cô ấy . Chẳng qua, cũng chỉ vì cô ấy quá yêu anh mà thôi . Có thể vì em mà tha thứ cho Quỳnh được không ?

– Chuyện của anh và Quỳnh chẳng liên quan gì đến em cả . Anh không muốn kết bạn với những người quá tùy tiện khi nói về anh . Trúc Quỳnh đã xúc phạm anh, anh không thể tha thứ .

– Người ta nên vị tha một chút, như thế cuộc đời này sẽ tốt hơn .

– Vị tha là cần thiết, nhưng không phải bạ đâu cũng mở rộng tình cảm độ lượng ấy . Nếu sau này Trúc Quỳnh cứ lén đi "đánh ghen" thiếu căn cứ như vậy thì anh biết tính sao ? Mà thôi, mình qua chuyện khác đi, người bệnh không nên trò chuyện căng thẳng như thế này .

Dạ Thảo hào hứng :

– Đúng rồi đấy . Bây giờ, Thảo sẽ dành cho hai người một sự bất ngờ ghen . Cả hai nhắm mắt lại đi .

– Gì thế này ?

Cúc lẩm bẩm . Thảo bảo :

– Thì cứ nhắm mắt đi mà ! Làm gì mà nôn dữ vậy ?

Cúc và Kha đành phải nhắm mắt, Thảo cúi làm một cái gì đó thật lâu .

Khi nghe bạn nói "Mở mắt ra đi !", Cúc vội vã mở choàng hai mắt . Trời ơi ! Cô có hoa mắt không ? Căn phòng đã được đóng kín . Trước mặt ba người là

một lọ hoa cúc trắng và một ổ bánh kem với hai ngọn nến lung linh . Hàng chữ "Happy birthday" màu đỏ thắm chạy dài nổi bật trên nền trắng của chiếc bánh kem cùng con số 19 . Cúc chợt nhớ ra, hôm nay là ngày sinh của mình . Trong khi Bạch Cúc đang bàng hoàng xúc động thì Nam Kha thắc mắc :

– Sinh nhật ai đây ? Cúc hay Thảo ?

– Anh Kha chậm hiểu quá . Thường ngày anh thông minh lắm cơ mà . Nhìn những bông cúc kia mà anh không biết sinh nhật ai ư ?

– Bạch Cúc à ? Sao không nói với anh sớm hơn ?

Nam Kha nhìn Cúc trách móc, Cúc bảo :

– Em còn không nhớ nữa là ...

Dạ Thảo vỗ hai bàn tay vào nhau :

– Nào, mọi người hãy quây quần lại đây, ai nhớ có quan trọng gì đâu, miễn là ta không quên một ngày trọng đại như thế này .

Ba mái đầu chụm lại . Bạch Cúc cảm thấy mình bỗng bênh trong niềm hạnh phúc bạn bè . Bài hát "Mừng sinh nhật" vang lên trầm trầm, tha thiết :

"Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, happy birthday

Happy birthday to you"

Quay sang Thảo, hai mắt Bạch Cúc sáng long lanh :

– Cám ơn mày, Thảo ạ . Mày là một cô bạn chu đáo nhất trên đời . Cúc thật hạnh phúc khi có những người bạn tốt như Nam Kha, như Thảo .

Dạ Thảo khoát tay :

– Chẳng cần mày ca ngợi, tao cũng biết mình tuyệt vời như thế nào rồi . Còn có thêm hai món quà nữa cho mày đây, thư của Bạch Vân và thầy Huy . Bên trong dày và cứng như thế này chắc là thiệp sinh nhật rồi .

Nam Kha nhìn Thảo và Cúc, buồn buồn nói :

– Chỉ có anh là không có một món quà nào hết .

Cúc vội đặt hai lá thư xuống gối và nói :

– "Cà- mèn" cháo sườn của anh mang đến là món quà đầy ý nghĩa cho một người bệnh như em đây ! Nào, mình cắt bánh đi ! Đây là sinh nhật đáng nhớ nhất trong cuộc đời em từ trước đến giờ đây

Buổi tối trôi qua trong niềm sung sướng dạt dào . Khi Nam Kha về rồi, Cúc để mặc cho Thảo dọn dẹp, cô lấy thư ra đọc .

– Thư Huy nói gì vậy ? Lại tỏ tình nữa hả ?

Thảo leo lên giường, nằm xuống cạnh Cúc và hỏi, Cúc lắc đầu :

– Huy chúc mừng sinh nhật và báo tin chuẩn bị cưới vợ . Nàng là một cô giáo Anh văn, người Huế, mảnh mai và dịu dàng như Cúc ...

– Ôi, tiếc quá . Thế là thêm một người đàn ông tử tế có vợ rồi . Mày có buồn không ?

Cúc gục gặc trong cổ :

- Không phải buồn mà cũng chẳng thấy vui . Hơi hụt hẫng một tí xiu .
- Mà hụt hẫng vì Huy yêu mà tha thiết thế mà lại có vợ chứ gì ? Thôi đi cô, phải thực tế một chút chứ . Đàn ông không có đàn bà thì buồn tẻ cuộc đời lắm. Mà không yêu người ta thì cũng phải để họ tìm kiếm một người con gái khác chứ . Bạch Vân thế nào rồi ?
- Đã đi học lại, học giỏi lắm .
- Con nhỏ khá thật . Đây ý chí và nghị lực .

Bạch Cúc cười :

- Tao cũng khá vậy .
- Nhưng trong t/y thì đỡ ẹc . Ái, ái ! Sao mà nhéo tao đau thế ?
- Còn mà thì làm gì mà hét to thế hả ? Miệng to như cái loa mở hết công suất vậy .

Hai cô gái khúc khích cười đùa . Căn phòng không còn ai, nên họ không cần giữ gìn lời ăn tiếng nói . Bạch Cúc có cảm giác, một ngày mới đẹp đẽ hơn đến với mình .

o0o

Hai năm sau .

Bạch Cúc bây giờ đã là một sinh viên năm thứ tư với bao lo toan, bận rộn . Càng ngày, Cúc càng xinh đẹp, nhưng cũng càng ngày, cô càng lạnh lùng với đàn ông . Bao nhiêu người đeo đuổi, nhưng cô chưa hề xem bọn con trai ra gram nào, cửa sổ trái tim cô vẫn im ỉm đóng . Dạ Thảo bảo : "Bây giờ thì đến lượt bản lề cửa sổ tim mày bị sét rồi" . Cúc cười khi dễ :

- Hay ho gì đâu cái trò loi chơi như ... khi ấy .

Mục tiêu của Cúc là học và chỉ học . Tưởng rằng, trái tim Cúc bây giờ bình thản lắm rồi, ngờ đâu chiều nay nó lại dậy lên một nỗi đau . Cúc vừa nhận được thư của Tuấn Anh và thiệp mời đám cưới của anh với Ngọc . Nhìn chăm chăm vào tấm thiệp hồng thơm tho, lịch sự . Cúc mỉm cười chua chát . "Xin gửi đến em tấm thiệp hồng này, mong em hãy nhận lấy với sự thanh thản và đừng vương bận điều gì .

Năm tháng cũ đã qua, những rung động ban đầu cũng đã chìm vào một góc đời . Bây giờ, mỗi người một cuộc sống với những tất bật và âu lo .

Thời gian có thể làm chúng ta quên đi nhiều thứ, nhưng ... "cái thuở ban đầu" ấy, cứ lảng đàng quanh tôi, để rồi một ngày bất chợt như vừa sống lại . Hơn hai năm qua, không biết em còn nhớ ? Trên bãi biển Long Hải ngày ấy, gió ngập cả bầu trời nơi em ngồi đợi . Buổi chiều, nắng vàng, sóng biển và tiếng rì rào của gió, những hạt cát vàng lấp lánh dưới chân em, những con dã tràng hiền lành ngơ ngác, em ngồi lặng lẽ bên tôi . Bao giờ em cũng vậy, hiền hoà như một dòng sông, mong manh như hoa lá .

Thời gian qua đi với bao phiền muộn từ cuộc đời mang lại, nhưng trong nỗi

nhớ của tôi, lúc nào cũng sáng rực hình bóng em, khoảng trời đầy gió và bước chân em đi về . Nơi em đến có cỏ non, hoa dại, nắng chiều và hương thơm của tuổi đời vừa lớn . Tôi đã về lại nơi xưa, tất cả nào có thay đổi gì . Nắng vẫn lóa thừa trên cát, cây lá vẫn xanh, biển vẫn vàng rực, dù chẳng còn dáng em ngồi . Tôi hiểu mình đã mất những gì và con lại những gì ..."
Cúc đọc mà nước mắt ứa ra, ngập tràn bờ mi tự bao giờ . Trái tim Cúc nghẹn ngào, thổn thức, bao nhớ thương buồn tủi chất chứa, dồn nén, bây giờ mới vỡ oà ra, ký ức hiện lên nhức nhối nơi sâu thẳm trong tâm hồn . Gương mặt đẹp và nụ cười tươi rói, tiếng đàn chập chùng và giọng hát mê hồn ... đã từ lâu không còn là của Cúc nữa .

– Cúc ơi, mày ngồi đây mà tao kiếm này giờ . Lên tập lẹ đi, tập xong còn về nữa chứ .

Tiếng Dạ hão vang lên đã cắt ngang dòng ký ức của Bạch Cúc . Cô ngỡ ngàng nhận ra rằng, mình đang ngồi trên băng đá trước hội trường đại học Sư phạm . Trong kia, bạn bè đang chờ cô vào tập cho chương trình "SV 2000" .

– Ủa ! Mày làm sao vậy ? Khóc ư ? Có chuyện gì thế ?

Bạch Cúc đứng lên lí nhí nói :

– Không có gì đâu . Mình vào tập đi .

– Diệu bộ thảm nào thế kia mà bảo không có gì à ? Thiệp hồng của ai vậy ? Dưa tao coi nào .

Dạ Thảo giật phăng tấm thiệp trên tay Cúc rồi liếc nhanh tên của chú rể, cô dâu . Đọc xong, Thảo chạy vụt đi . Bạch Cúc đứng lại mà chẳng hiểu chuyện gì . Lát sau, Thảo trở ra :

– Xong rồi . Mọi người về hết rồi .

– Ồ, sao lại về ?

– Để bữa sau tập cũng được . Tâm trạng mày như thế chỉ khiến mọi người khó xử thêm .

Bạch Cúc chối :

– Tao có sao đâu, chỉ la hơi bất ngờ một chút thôi mà . Hai năm rồi còn gì .

– Người ta chỉ có thể quên đi một t/y bằng việc bắt đầu một t/y mới . Mày cứ "sô-lô" một mình như thế, nghĩa là con chưa quên được Tuấn Anh . Tao biết tổng hết rồi .

Bạch Cúc cúi đầu, thú nhận :

– Tao cũng chẳng hiểu được vì sao ? Nước mắt đã thôi không còn rơi nữa, đau thương đã chôn vùi dưới lớp bụi thời gian dày đặc, tháng năm đã cuốn hết một thời vàng son . Thế mà từ sâu thẳm lòng mình, ngọn lửa t/y vẫn còn còn cào cháy .

Dạ Thảo nắm tay bạn vỗ về :

– Hãy quên đi, Cúc ạ . Mày và Tuấn Anh như hai đường thẳng, chỉ gặp nhau

một điểm nào đó trong đời mà thôi .

– Thì vẫn biết là thế . Những giọt nước mắt cuối cùng khóc cho tình đầu đã rơi . Nhưng không hiểu sao, ngay cả lúc thả hồn mình trôi theo những bóng hình phù du, tao lại thấy bóng hình Tuấn Anh hiện ra, lung linh và huyền ảo hơn tất cả những gì tao đang có .

– Mà phải yêu đi thôi, Cúc ạ . Chỉ có t/y mới xoa dịu vết thương do tình yêu gây ra . Bão táp cuộc đời không quật ngã được mày, sóng gió t/y không thể quật vào tim mày những cơn đau buốt giá, nhưng nó đã làm lòng mày băng giá, thờ ơ . Đó mới là điều thật đáng sợ .

Bạch Cúc vẫn thẫn thức nói tiếp, không để ý tới những lời của Thảo .

– Hình như Tuấn Anh vẫn yêu tao . Thảo ơi ! Có phải lúc đã đánh mất hết tất cả, người ta mới âm thầm hối tiếc cho một thời quá khứ êm ả đã ngủ vùi trong dĩ vãng ?

– Thôi đi, Tuấn Anh không đáng để mày lãng phí nhiều thời gian như thế đâu . Anh ta yêu mày, sao khi biết được sự thật giữa mày với Nam Kha rồi lại không quay về ?

– Khi ấy Tuấn Anh đã yêu Ngọc, anh ấy không nỡ làm cho chị ấy đau khổ .

– Mày đừng bênh vực anh ta nữa . Anh ta không nỡ làm cho Ngọc buồn đau, còn để cho mày nát cả một cõi lòng thì nỡ à ? Mà sao anh ta yêu tiếp lệ thế, có phải vì tình cảm dành cho mày quá nhọt nhọt không . Dừng vì những lời giả dối của Tuấn Anh mà tự làm khổ mình nữa . Có bao nhiêu chàng trai sẵn sàng dâng cho mày cả trái tim vàng kia kia .

Bạch Cúc cười buồn :

– Một trái tim vàng cơ à ? Ai mà xin thế ?

– Thiếu gì ! Nam Kha là ứng cử viên số một đấy .

– Ê, đừng nói bậy . Nam Kha chỉ xem tao như em gái mà thôi .

Dạ Thảo cười phá lên :

– Không dám đâu . Chỉ có cô mới không nhận ra thôi . Nam Kha yêu cô muốn vỡ tim rồi đó . Cô càng thân thiện, anh ấy càng yêu muốn điên lên .

Bạch Cúc giãy nảy :

– Mày đừng nói lung tung nữa . Nam Kha hoàn toàn không có ý tán tỉnh tao đâu .

Dạ Thảo gật đầu :

– Điều đó thì mày đúng . Chính Nam Kha cũng tưởng lầm rằng anh ấy chỉ coi mày như em gái . Người trong cuộc mù quáng hết cả rồi, chỉ có tao ở ngoài là còn tỉnh táo và sáng suốt hơn . Mày và Nam Kha đều bị một nhát dao của t/y cắm phập vào tim nên lúc nào cũng sợ hãi, né tránh t/y, giống như người bị bỏng một lần, hễ thấy lửa là sợ . Tao nói cho mày biết nhé, mấy người đó khi đã yêu lại rồi còn cháy bỏng hơn ai ấy chứ .

Bạch Cúc đang buồn mà cũng phải bật cười :

– Mớ lý thuyết ấy học được ở đâu mà đem ra áp dụng lung tung thế hả ?

– Sao lại là lung tung . Tao nói hoàn toàn có cơ sở đấy chứ . Năm nay mày đã 21 tuổi rồi, không yêu đi thì phí đời quá .

Bạch Cúc khoát tay :

– Thôi, đừng đùa nữa . Hỏi "sư phụ" một câu này . Đám cưới Tuấn Anh, tao có nên đi không ?

– Dì chứ sợ gì ? Mặc đồ đẹp vào, cho anh ta đứt tiết ruột luôn, rủ cả Nam Kha đi cùng .

– Vớ vẩn . Nam Kha thì có dính dáng gì vào đây . Tao và mày đi nhé . Minh tặng quà gì nhỉ ?

– Một món quà gì đó để anh ta mỗi khi nhìn thấy lại nhức nhối con tim .

– Thôi đi cô . Người đâu mà ác quá vậy, để cho họ được yên đi . Là m thế, mình cũng có vui sướng gì đâu .

– Sao lại không vui sướng . Lòng tự ái được vuốt ve, phỉnh nịnh, bấy nhiêu thôi cũng đủ trả được mối thù .

– Thôi đi . Thù hận mà làm gì, cuộc đời này đã quá nhiều thù hận lắm rồi .

– Mày cứ độ lượng, vị tha như thế rồi sẽ khổ suốt đời . Gặp tao ấy à, cũng mở lòng từ bi, nhưng mà là "từ bi đại bác", kẻ nào gieo gió thì phải gặp bão . Tội nghiệp cái xấu là thỏa hiệp với kẻ thù đó . Hiểu không ?

Cúc phì cười :

– Không hiểu . Từ nãy đến giờ mày toàn nói những điều cao siêu, ngôn ngữ cứ sáng choang choang, tao chả hiểu gì cả .

– Không hiểu cũng cố mà hiểu . Giờ thì đứng lên đi về nè . Tối nay, tao còn phải đi học Anh văn nữa . Sắp thi rồi, ngán quá .

– Không thi không biết mùi sinh viên mà . Phải chịu khổ thì mới "công thành danh toại" chứ .

– "Công thành thân mệt" thì có . Cuối tuần này phải về các trường thực tập Sư phạm rồi . Chẳng biết môn của mày có những "màn cười ra nước mắt" không, chứ môn Văn của tao thì ... chuyện dài nhiều tập . Mày nghe học trò tả con gà thế này, mày có chịu nổi không nhé . "Nhà em có nuôi một con gà . Buổi sáng khi thức dậy, nó nhảy lên từ dưới đất lên nóc chuồng, rồi lại nhảy lên đồng củi . Nó vỗ cánh và gáy ầm ỹ . Tức mình, em ném nó què chân ..." . Sợ chưa ? Nạn nhân của truyện tranh : "Đdắm, đá, hự, bự" đấy .

Bạch Cúc lăn ra cười . Cô quên luôn cả nỗi buồn vẫn trĩu nặng này giờ . Phải công nhận Dạ Thảo nói chuyện rất có duyên, cô giáo văn tương lai có khác . Ở cạnh Thảo, Cúc thấy cuộc đời thư thái, nhẹ nhõm lên nhiều .

o0o

Nam Kha về nước, sau một tháng đi công tác ở nước ngoài . Sau khi nghỉ ngơi, tắm rửa và trò chuyện với con gái, Kha lái xe đến ký túc xá tìm Cúc . Tối nay thứ bảy, Cúc không đến dạy Hồng Nhung .

Chẳng biết tự bao giờ, Nam Kha đã quen với công việc có Cúc trong cuộc đời của mình . Anh thêm được nghe cô nói, thêm được thấy cô cười . Cô đã trở nên quen thuộc và cần thiết với anh như khí trời vậy .

Vừa vào đến phòng Cúc, Nam Kha bị vây chặt bởi những âm thanh "Hifi" với tần số cao :

- Anh Kha ơi ! Cả tháng nay, tụi em thêm bánh xèo A Phủ muốn chết luôn .
- Còn em thì nhớ kem Bạch Đằng quá thể .
- Mình đi cháo vịt Thanh Đa chứ, anh Kha .

Nam Kha cứ đứng ngây người và cười hiền lành . Anh biết chỉ cần mở lời là lập tức những loa phát thanh kia sẽ "nã pháo" lại liền . May quá, Dạ Thảo từ ngoài đi vào giải vây cho Kha :

- Chúng mày có im đi không . Anh Nam Kha có phải là nhà phân phối thực phẩm đâu . Hãy xem tao nói đây nè . Anh Kha ơi ! Có phải cái giỏ mà anh đang xách trên tay là quà từ nước ngoài về cho phòng em không ? Nếu phải thì anh đưa đây, em phân phát cho .

Cả phòng phá lên cười . Dạ Thảo ôm giỏ bánh trái đi quanh phòng, miệng la lớn :

- Bánh ngoại, bánh ngoại đây . Mạ dzô, mạ dzô !

Dừng lại trước mặt Nam Kha, Thảo hỏi :

- Anh thấy em có năng khiếu tiếp thị không ?

Kha làm ra vẻ thành thật :

- Em mà tiếp thị dầu gội đầu thì không ai địch nổi .
- Ủa ! Sao vậy ?
- Thì hết hợp với kiến thức môn văn mà em đã học suốt 4 năm sẽ tuyệt hay chứ sao .
- Ví dụ ?

– Này nhé ! Kha xách giỏ dầu gội đầu đi tiếp thị, em chỉ cần nói : Chị Tấm ơi ! Dầu chị lắm ... Chị hãy dùng dầu gội đầu .. X.Y.Z nào đó, tùy em ráp vô . Vậy là người ta sẽ ào ào nhào vô mua ngay .

Dạ Thảo cười khanh khách . Thấy Kha nhìn quanh, cô nói :

- Bạch Cúc ở phòng trong, sắp ra rồi . Anh cứ ngồi xuống đi, làm gì mà nôn nóng dữ vậy ? Mới xa nhau có một tháng thôi mà .
- Anh có nôn nóng gì đâu . Các em ăn bánh đi .

Thương "béo", cô bạn tròn như hạt mít lên tiếng :

- Ăn đi các bạn, đây là quà của U33 mua cho U21 đó .

Nam Kha cười phá lên trước cái nói rất "bóng đá" của Thương . Anh hỏi :

- Thương là fan của bóng đá à ?
- Còn hơn thế ấy chứ . Em là tín đồ trung thành của môn bóng đá mà . U60 nhà em (cha mẹ) thường bảo, mày mà là con trai thì bóng đá quốc gia có thêm một tuyển thủ rồi ...

– Thế cơ à ? Hách nhỉ !

Lát sau, Bạch Cúc từ phòng tắm bước ra . Nhìn thấy Kha, cô hơi chững lại . Trong bộ đồ lửng mặc ở nhà, Bạch Cúc trẻ trung, đẹp như một cô thôn nữ . Nam Kha sững sờ ngắm Cúc không chớp mắt . Trong lòng anh dâng lên một cảm xúc rất lạ lùng, xưa nay chưa từng có, tình cảm ấy dường như là bối rối ngượng ngùng .

Ngồi lại trò chuyện với cả phòng một lát, Nam Kha đứng lên mời Cúc và Thảo đi chơi, Thảo từ chối vì cô có hẹn .

– Năm cuối cùng, bài vở nhiều không em ?

Kha hỏi Cúc qua tiếng nhạc đặt đều từ chiếc máy cassette trong xe .

– Dạ bài vở thì không nhiều, nhưng phải mất nhiều thời gian cho đề tài tốt nghiệp .

– Em có khỏe không ?

– Dạ, em khỏe .

– Ủ, phải giữ gìn sức khỏe, Cúc ạ . Sức khỏe là vàng mà .

Nói đến đây, Nam Kha chợt im lặng . Anh nhận thấy sự khách sáo, tế nhị trong câu chuyện của anh với Cúc . Dường như cả hai đều thấy ngượng ngịu, mất tự nhiên, không còn thân mật, gần gũi như ngày nào .

– Mình uống cà phê Cúc nhé .

– Tùy anh .

Họ dừng xe và bước vào quán Napoli gần hồ con rùa . Kha gọi hai tách cà phê sữa nóng, một cho mình và một cho Cúc . Kha cười nói :

– Người ta bảo rằng hạnh phúc cũng giống như tách cà phê sữa này . Chỉ có khuấy trộn vị đắng của cà phê với vị ngọt của sữa, ta mới có vị cà phê hạnh phúc .

Bạch Cúc cười khúc khích :

– Vậy thì có biết bao người đang uống hạnh phúc vào lòng, liệu họ có hạnh phúc được không ?

Nhìn sâu vào mắt Cúc, Nam Kha nói trong sự dò hỏi :

– Hạnh phúc hay không thì anh không biết . Nhưng anh cảm thấy trong lòng em, cơn giông bão đã tan .

– Bão đã tan từ lâu rồi, nhưng hậu quả của nó thì không biết bao giờ mới hết .

– Em đừng cố công dựng lại đồng đồ nát nữa, hãy trút bỏ hết đi và làm lại từ đầu .

Cúc nhìn Kha khẽ hỏi :

– Anh đang nói với em, hay đang nói với chính mình vậy ? Sao anh không làm lại từ đầu đi .

– Anh đang bắt tay xây những viên gạch đầu tiên đấy chứ . Khó lắm, nhưng mà sẽ cố gắng .

Bạch Cúc gật gù :

– Có lẽ anh nói đúng . Ta phải coi việc bị phụ tình như một cơn mưa nhỏ, để tâm hồn còn được một chỗ trống dành riêng cho hy vọng . Tất cả những đau yêu ngày xưa dồn hết vào ngăn kéo nào đó trong tâm hồn và khoá chặt lại .

– Như thế vẫn chưa đủ . Bởi vì kỷ niệm có bao giờ để cho lòng ta bình lặng đâu ? Nó cứ là chiếc bóng, nếu ta không biết cách xua đi . Ta phải lao vào công việc, như kiếm tìm một điều gì xa lạ . Xa lạ mà vẫn cảm thấy người ngoại .

Bạch Cúc lại khúc khích cười :

– Anh nói vậy, hóa ra ai thất tình cũng đều có cơ hội để thành tỷ phú cả à ?

Nam Kha đùa vui :

– Chứ sao . Chỉ sợ người ta không biết tận dụng cơ hội thôi .

Bạch Cúc cúi đầu, buồn buồn nói :

– Nhưng đâu có ai trên đời này lại mong chờ những cơ hội như thế, phải không anh ?

– Tất nhiên rồi . Nhưng cũng có mấy ai trên đời này hạnh phúc mãi mãi với một tình đầu đâu .

Nam Kha đáp rồi nhìn Cúc đắm đắm . Dưới ánh đèn hồng nhạt, gương mặt cô xinh tươi, quyến rũ lạ lùng . Có một bàn tay vô hình vừa cầm tim Kha bóp mạnh . Gần 10 năm rồi, anh mới có được cái cảm giác xao xuyến bồi hồi . Từ sau ngày mẹ của Hồng Nhung bỏ đi, Kha nhìn đàn bà bằng nửa con mắt . Đã có không ít những cô gái trẻ đi qua cuộc đời anh, nhưng chẳng một ai làm cho anh xúc động . Chỉ có Bạch Cúc, cô chiếm lĩnh hồn anh từ từ, để rồi ngự trị trái tim anh lúc nào không hay . Tuy nhiên, Kha không còn đủ tự tin để kiểm tra mức độ yêu thương trong trái tim mình . Anh chưa dám khẳng định là mình đã yêu Cúc và liệu Cúc có chấp nhận mình hay không ?

Thấy Kha cứ nhìn mình mãi, Cúc đỏ mặt, thẹn thùng nói sang chuyện khác :

– Bạch Vân mới viết thư vào, nó gửi lời thăm anh đây .

– Thế à ! Vân khỏe mạnh và xinh đẹp trở lại rồi chứ ?

– Nó bảo : "Càng ngày em càng đẹp hơn, ăn đứt chị Cúc rồi" . Anh thấy nó có "hồng hách" không ? Nhưng được cái cô nàng học rất giỏi, nghe đâu đang bồi dưỡng để chuẩn bị đi thi học sinh giỏi môn toán toàn quốc . Ngày ở phổ thông, em học toán chỉ dạng khá thôi . Thế mà Bạch Vân bây giờ là một "cây" toán của trường . Hai chị em mà hai tính cách khác hẳn nhau . Mong bác sĩ của Vân chắc sẽ đạt được dễ dàng . À ! Nó còn nói thế này nữa chứ : "Em sẽ cố gắng để được sang Pháp học Y khoa" . Dóc ỏi là dóc .

– Bạch Vân không nói dóc đâu . Cô ấy có khả năng làm được điều đó, "có chí thì nên" mà . Vân không những có chí mà còn có khả năng, cô bé sẽ làm được tất cả những gì cô ấy muốn .

Nam Kha đáp lời Cúc và chăm chú nhìn cô . Cúc nói về em gái với tất

cảm niềm say mê, hãnh diện . Đôi mắt cô sáng rực, khuôn miệng tươi rói, chiếc răng khênh lấp lánh .

– Sao anh Kha nhìn em dữ thế ?

– Chưa bao giờ anh thấy Cúc vui như thế này .

– Người ta bảo một ly nước bé nhỏ tuy chẳng đáng kể, nhưng nếu ta cầm mãi trên tay ta cũng phải khụy xuống vì mỏi . Một nỗi buồn cũng vậy, cứ đeo đẳng mãi trong tim thì ta đến ngã gục mất thôi . Vì thế, ta hãy quẳng mối lo đi mà vui sống, đời người có là bao .

Nam Kha mỉm cười :

– Triết lý của em đã lạc quan lên rất nhiều rồi đấy . Anh xin chúc mừng em .

– Còn anh thì sao ? Nghe bảo cái cô Trúc Quỳnh người mẫu chịu anh hết thảy đã đi lấy chồng rồi, có phải không ?

– Anh có lỗi gì đâu . Cô ấy lấy chồng hay không, có liên quan gì đến anh .

– Em thấy cô ấy cũng lạnh lợi xinh đẹp sao anh còn chê ?

– Anh đâu dám chê ai, có điều tình yêu không phải là món đồ trang sức, để rồi thấy đẹp thấy bóng bẩy là lấy đeo vào .

– Anh Kha khó tính ghê .

– Bạch Cúc nói thật hay chỉ đùa cho vui .

– Em cũng không biết nữa .

– Đó là câu trả lời hay nhất trong tháng đấy .

Cúc tủm tỉm cười . Nam Kha rút từ trong túi áo ra một chiếc vòng cẩm thạch rất đẹp, anh nói :

– Đây là món quà của riêng em ...

– Một món quà đắt tiền như thế này, em không dám nhận đâu .

Bạch Cúc nhìn chiếc vòng và lắc đầu quầy quậy . Nam Kha cười và bảo :

– Chiếc vòng này anh mua có một "đô" thôi mà . Giá trị của nó chính là anh mang từ Ý về . Em đừng ngại hãy nhận đi cho anh vui .

– Em không tin, chiếc vòng này đâu có thể rẻ như thế .

– Tiếc quá ! Anh lại không nói với bà chủ ghi biên nhận đem về để cho em tin . Lần sau, mua cho Bạch Cúc cái gì, rút kinh nghiệm lần này, phải có giấy biên nhận . Em hãy cầm lấy món quà này đi, kéo giơ mãi thế này, tay anh què quía .

Bạch Cúc đành phải cầm lấy chiếc vòng, cô chụm những đầu ngón tay lại rồi đẩy chiếc vòng vào cổ tay . Màu xanh ngọc của vòng cẩm thạch nổi bật trên cổ tay tròn trịa, trắng trẻo của Bạch Cúc . Đột nhiên Kha ước ao giá như anh được cổ tay kia vuốt ve, nâng niu nhẹ nhàng . Nhưng Bạch Cúc trong sáng quá, thánh thiện quá . Từ trước đến nay, cô vẫn xem anh, như một người anh đáng kính . Kha sợ sẽ làm sụp đổ ở cô một thần tượng . Và lại, xung quanh Cúc có biết bao anh chàng "đẹp trai học giỏi con nhà giàu" tự nguyện trồng cây si . Một người đàn ông đã từng ly dị vợ như anh, đâu phải là đối tượng

để cho Cúc lựa chọn . Cô ấy chỉ xem Kha như là người anh tinh thần mà thôi . Ôi chao! Biết thế này thì trước kia Kha đừng nhận là "anh Hai" của Cúc nữa Tiếng gọi "anh Hai" nhẹ nhàng, thân thiết thế mà cao và vững chắc như một bức tường thành, làm sao Nam Kha có thể băng mình qua được đây ?

o0o

Ngắm đi ngắm lại gương mặt mình trong gương, Bạch Cúc gật đầu hài lòng . Chiếc mũi cao thon dài các, làn môi tươi tắn óng mượt, đôi mắt long lanh như hai vì sao . Hôm nay, cô sẽ cùng Dạ Thảo đi dự đám cưới của Tuấn Anh . Cô không muốn trong mắt của người đàn ông đã một thời là của cô, cô hiện lên ủ rũ buồn bã . Liếc nhìn lên bàn, thấy đồng hồ đã chỉ 6g chiều, Cúc nhúm mày lẩm bẩm :

– Sao giờ này mà Dạ Thảo vẫn chưa về ? Con nhỏ này kỳ quá . Đã hẹn rồi, vậy mà ... Thôi, mình đi thay đồ trước đây .

Khoác lên mình chiếc đầm trắng thanh thoát, Bạch Cúc xỏ giày và sốt ruột chờ Thảo . Tiếng gõ cửa vang lên, Cúc đứng giữa phòng nói lớn :

– Đừng làm bộ nữa, vào đi . Làm người ta chờ muốn khủng luôn đây nè .

Cánh cửa hé mở, Cúc tròn xoe mắt khi nhìn thấy Nam Kha . Cô áp úng :

– Ủa ! Anh Nam Kha mà em tưởng Thảo chứ . Mà sao anh lại lên phòng em vào giờ này ? Còn mặc đồ Vest thật sang trọng nữa chứ .

Đến lượt Kha tròn mắt nhìn Cúc :

– Ô, thế không phải là em nhắn anh tới ư ?

– Đâu có, tối nay em phải đi dự đám cưới mà . Thảo hẹn sẽ đi cùng em .

Nam Kha phá cười :

– Vậy là chúng ta rơi vào bẫy của Thảo rồi . Hồi chiều, Thảo gọi điện cho anh, bảo đúng 6g có mặt tại phòng chờ em đi đâu đó . Cô ấy còn dặn đi dặn lại rằng, em hạ lệnh cho anh mặc đồ sang trọng như đi dự tiệc . Từ công ty về, anh vội vã đến đây ngay .

Bạch Cúc dờ khóc dờ cười :

– Con nhỏ Thảo đúng là "trẻ không tha, già không thương" . Thôi, em xin lỗi . Anh về đi .

– Thế còn Cúc thì sao ?

– Em đi một mình cũng được .

– Ai lại thế . Để anh đưa em đi . Tối nay, anh cũng đang buồn vì thất nghiệp đây . Bạch Cúc dừng ngay ...

Cúc cảm thấy khó xử vô cùng . Cô không thể một mình đến đám cưới của Tuấn Anh . Nhưng nếu đi cùng Nam Kha thì rất ngại thiên hạ hiểu lầm .

Hình như hiểu được nỗi băn khoăn trong lòng Cúc, Nam Kha nói :

– Nếu em ngại thì cứ giới thiệu anh là anh trai, có quan trọng gì đâu . Thôi, mình đi đi . Em không muốn mình là người khách đến muộn nhất chứ .

– Nhưng anh có biết là em đi dự đám cưới của ai không ?

– Điều đó, anh chẳng bận tâm . Dẫu người đó là người yêu cũ của em thì cũng tốt thôi . Nào, ta đi nhé .

Nam Kha ôm hộ hộ quả cưới cho Cúc rồi nhanh nhẹn bước xuống cầu thang . Cúc thấy Nam Kha hoạt bát và lịch lãm vô cùng . Máy cô nữ sinh trong ký túc xá, ai cũng ngoái lại nhìn theo Nam Kha, khi họ đối mặt với anh . Cúc bồi hồi theo sau mà cảm thấy thẹn thùng quá đỗi .

Mở rộng cửa xe, Nam Kha tươi tắn mời :

– Người đẹp lên xe đi . Hôm nay, trông em giống hệt một con thiên nga xinh đẹp . Màu trắng thật hợp với em . Thế này thì lộng lẫy hơn mất cô dâu mất rồi .

– Anh nói quá lời làm em ngượng quá . Cô dâu hôm nay là tiếp viên hàng không, nên xinh đẹp hơn em nhiều . Dứng cạnh cô ấy, em chỉ là con vịt xấu xí, thô kệch thôi .

Nam Kha vừa đóng cửa xe, vừa lầm bầm :

– Chỉ có ai mất một phần 10 mới nói em xấu xí, thô kệch . Em đi tới đâu, phụ nữ sẽ ghen với em tới đó .

Bạch Cúc trề môi :

– Người nói dối có ai đánh thuê đâu, vì thế, anh cứ tăng bốc em thoải mái đi .

– Sao em cứ hạ thấp mình thế nhỉ . Đầu phải lúc nào nhún nhường cũng là khiếm tốn đâu . Anh cấm em lặp lại những lời hạ mình như thế đó .

Cúc le lưỡi liếc Kha :

– Chà ! Dữ quá hén . Ông anh tôi hôm nay thua ở đâu, nên nhè vào em gái để gỡ đây mà . Đừng nhíu mày như thế, không hợp với bộ đồ anh đang mặc đâu .

Nam Kha phì cười . Anh đang lái xe, chứ không thì Bạch Cúc đã phải nhận một cái kí đầu rồi .

Họ có mặt ở khách sạn Kim Đô khi khách khứa đã đông . Nơi tiền sảnh, cô dâu và chú rể trong trang phục trắng đang tươi cười đón khách . Cúc nghe tim mình nhảy lộp bộp trong lồng ngực . Cô cố nén bình tĩnh, sóng đôi cùng Nam Kha bước vào .

Nhìn` thấy Bạch Cúc, Tuấn Anh hơi chững lại, nụ cười trên môi anh trở nên gượng gạo . Cúc nghe trái tim mình nhói đau . Tay trong tay, hạnh phúc bên cô dâu trong ngày cưới . Mĩa mai thay, cô dâu đang đứng sát bên Tuấn Anh kia không phải là Bạch Cúc . Cố gắng lắm, Cúc mới không để nước mắt tuôn rơi . Cô ngẩng cao đầu, duyên dáng chìa tay về phía Tuấn Anh :

– Chúc anh hạnh phúc .

Bồi hồi đón nhận bàn tay của Cúc, TA quay sang Hồng Ngọc, giả lả :

– Em à ! Đây là Bạch Cúc, bạn anh . Cô ấy tới để chúc mừng hạnh phúc của tụi mình đây .

Ngọc hướng về Cúc, tươi cười :

– Chào Bạch Cúc . Hình như có lần mình đã nghe Tuấn Anh nói về bạn .
Lần ấy lâu lắm rồi, anh nhỉ ?

Tuấn Anh chưa kịp trả lời thì Bạch Cúc đã cướp lời :

– Dạ, không phải đâu chị . Em mới biết Tuấn Anh hai tháng thôi . Chắc là chị nhầm với một Bạch Cúc khác đây .

TA cũng vội đáp :

– Phải đây . Em có nhầm không, chứ trước kia anh có biết ai tên là Bạch Cúc đâu .

Rồi nhìn Cúc, Tuấn Anh nói:

– Bạn dẫn anh ấy vào trong kia đi . Tội mình cảm ơn hai người lắm.

Bạn ư ? Tiếng gọi ấy nghe sao thân thiết đến lạnh lòng . Cúc là bạn của Tuấn Anh từ bao giờ thế nhỉ ? Cúc muốn mình tan biến đi, cả Tuấn Anh và cô dâu đang cười hạnh phúc kia cũng tan biến đi . Nhưng đồng thời những mảnh vỡ của mối tình đầu trong Cúc như có dịp nát ra thành những hạt bụi, nhẹ nhàng bay, như tình cảm của Tuấn Anh với Cúc vậy, cũng nhẹ nhàng bay . Cúc cảm thấy buồn đau nhói nhói, nhưng cũng đồng thời cảm thấy nhẹ lòng . Hai trạng thái cảm xúc trái ngược cùng dậy lên trong tâm hồn Cúc . Cô đi theo Nam Kha mà cảm giác như đang bị mộng du .

Rồi Cúc cũng chẳng hiểu Nam Kha đã dẫn mình ra khỏi đám cưới như thế nào . Chỉ đến khi thoát khỏi không khí ồn ã, náo nhiệt của khách sạn, Cúc mới choàng tỉnh . Cô hỏi Kha :

– Bây giờ rồi anh ?

– Em uống nước đi . Một tiếng đồng hồ mà như một thế kỷ, đúng không ?

– Sao anh lại nói thế ?

– Anh thấy em căng thẳng quá, có cảm tưởng không dẫn em ra khỏi đám cưới ấy ngay thì em té xỉu mất .

– Anh thì ... chỉ được cái phóng đại lên thôi .

– Thật đấy chứ . Buổi tối hôm nay, anh là chỗ dựa tinh thần của em đấy .

– Thì anh là ông anh tinh thần của em mà lại .

Nhìn Cúc, Nam Kha dịu dàng nói :

– Đừng như thế nữa, Cúc ạ . Hơn hai năm rồi còn gì . Em hãy để cho quá khứ ngủ yên đi, đừng khơi mãi một nỗi đau nữa .

– Ai đó đã nói : "Thời gian có thể làm thay đổi những cảnh vật trên trái đất, nhưng thời gian không thể xóa sạch được dấu vết của mối tình đầu ..."

Nam Kha tiếp lời :

– Nhưng người ta cũng nói : "Một tình yêu lớn lao sẽ xóa đi những cái tương tự như t/y ..." . Chuyện của em với Tuấn Anh chỉ là tương tự một t/y thôi . Em chẳng nên quá bận lòng .

Lắc mạnh đầu như để xóa đi một gánh nặng đè trĩu, Bạch Cúc nhỏ nhẹ :

– Em đã thực sự nhẹ lòng . Anh có tin không ? Đứng trước anh bây giờ là một Bạch Cúc hoàn toàn khác trước . Giờ thì em đã hiểu điều gì là hiện thực, điều gì là ảo vọng . Em sẽ sống thực tế hơn, anh trai ạ .

Bạch Cúc nói và tinh nghịch nhìn sâu vào mắt Kha . Kha la lên :

– Anh không muốn làm anh trai của em nữa đâu ?

– Vì sao chứ ?

– Vì anh muốn ... mà thôi, anh muốn gì thì có quan trọng đâu, Cúc nhỉ ?

Cúc nhìn Kha và bỗng thấy thương anh da diết . Kha cao thượng quá, anh sẵn sàng vì cô mà phải chịu hao mòn sức khỏe . Không phải cô vô tâm đến mức chẳng nhận ra tấm lòng chân thực của anh . Nhưng cô không muốn phá vỡ một tình cảm đã quá đẹp suốt mấy năm qua . Cô đã quen coi Kha là anh trai mất rồi .

– Anh Kha ơi, sao anh không lấy vợ đi ?

– Cúc hỏi anh câu này mấy lần rồi nhỉ ?

– Nhưng có lần nào anh chịu trả lời "thành khẩn" đâu .

– Thế anh hỏi em nè, sao em không có người yêu đi ?

– Anh chưa trả lời em cơ mà .

– Ai trả lời trước mà không được . Điều này cũng có quy định nữa sao ?

Nghe Nam Kha nói, bỗng nhiên Cúc phá lên cười . Cô cười ngặt nghẽo đến mức Kha ngạc nhiên :

– Em cười gì thế ?

– Em cười tui mình nói chuyện toàn là câu hỏi mà chẳng có câu trả lời .

Nam Kha cũng bật cười theo :

– Ừ nhỉ ! Cúc nè !

– Dạ .

– Noel này anh định dẫn Hồng Nhung đi vũng tàu, tính nhờ Cúc cùng đi để "quản lý" Hồng Nhung giùm .

– Anh biến em thành "bảo mẫu" từ khi nào vậy ?

– Hồng Nhung tha thiết mong em đi cùng lắm đấy . Nỡ lòng nào em từ chối con bé ?

Bạch Cúc đáp ứng :

– Nhưng em ngại người ta ..

– Em sống cho em, hay sống vì dư luận đây

– Tất nhiên là cho em rồi . Song mình đâu thể đạp lên dư luận mà sống được anh hả ?

– Anh không bắt em phải đạp lên dư luận . Vóc dáng em mảnh mai thế kia mà đạp ai được, chỉ cần em gật đầu đi với cha con anh thôi .

– Còn nửa tháng nữa cơ mà, từ từ rồi em trả lời được không ?

– Em quyết định đi chơi còn lâu hơn anh quyết định công việc đấy . Dọt đi nước ngoài vừa rồi, có một công ty ở Mỹ mời anh sang làm, họ sẽ lo quốc

tịch cho cả g/d anh . Thế mà em có biết sao không ? Anh chỉ cần suy nghĩ có 5 phút thôi đó .

– Anh quyết định thế nào ?

– Anh bảo anh không thể rời Việt Nam được .

– Vì sao ?

– Vì ở đó có một người con gái anh quý hơn tất cả mọi thứ trên đời .

Bạch Cúc nóng bừng hai má khi thấy Kha nhìn mình đầy ngụ ý . Trái tim cô chợt run lên niềm xao xuyến bồi hồi .

oOo

Biển Vũng Tàu cát mịn màng, phía trên bờ là những chiếc dù, chiếc ô đủ màu sắc . Sớm mai lên, cả vùng biển hiện ra tuyệt đẹp . Sóng gợn lăn tăn, dòng nước ấm áp, được ngâm mình trong dòng nước vài phút là mơ ước không dễ gì có được với một giám đốc của một công ty đang làm ăn phát đạt ở đất Sài Gòn như Nam Kha .

Tuy nhiên vào lúc này đây, với Kha, tắm biển chỉ có một ý nghĩa phụ . Cô gái áo tắm đỏ rực, có vẻ đẹp dịu dàng, đôi mắt long lanh đang vui đùa với con gái của anh trong trăm ngàn con sóng mới là vấn đề chính . Nhìn dáng vẻ trẻ trung, tươi tắn của Bạch Cúc, Nam Kha nhận ra mình đã yêu cô biết bao, cuộc đời anh sẽ ra sao nếu người con gái ấy cứ bỏ anh mà đi mãi .

Trong khi Bạch Cúc và Hồng Nhung đang xây lâu đài trên cát thì Dạ Thảo bước đến cạnh Nam Kha, giọng nói âm vang của cô làm anh giật mình :

– Đang tìm từ mở đầu cho "lời tỏ tình mùa xuân", phải không anh Nam Kha ?

– Cô Dạ Thảo này ! Cô đoán cái gì mà trúng phóc bụng dạ người ta thế hả ? Thảo đắc thắng :

– Tôi còn nhận ra chân sự thật từ lúc hai ông bà còn đang lơ ngơ "hoài niệm cũ" cơ . Phải như nghe lời tôi từ ngày ấy thì bây giờ có thể làm đám cưới được rồi .

– Nhưng cô ấy đâu có yêu tôi .

– Lại nói ra một lời ngốc nghếch nữa rồi . Bạch Cúc không yêu anh thì nó theo anh ra đây làm gì ? Cũng chỉ vì chuyện tình úp mở của hai người, mà tôi phải xa người yêu tôi trong dịp Noel này để ra đây . Hai người mà không sớm kết thúc trò "mèo bắt chuột" này là tôi bỏ mặc đấy .

– Sao Thảo không rủ anh chàng khoa Lý đi cùng ?

– Thôi đi, đừng làm bộ nữa . Tôi mà đi với người ta thì ai "o bế" Hồng Nhung cho anh . Vì bạn bè mà đành chấp nhận hy sinh .

Nam Kha tủm tỉm, nịnh đầm Dạ Thảo:

– Thảo là một tấm gương sáng về tình bạn . Tôi sẽ nhớ mãi "ơn cứu người" của Thảo .

– Khỏi . Tôi chỉ cần anh mau mau khép lại giai đoạn "cầm cự" để chuyển

qua "phản công" đấy . Không thể "hạ gục nhanh tiêu diệt gọn" được à ? Đàn ông mà thiếu bản lĩnh thế ư ? Cứ phải nhào vộ, liều mình như chẳng có chứ . Chiến thắng mà dễ dàng thì đâu có vinh quang . Anh hô "xung phong" đi, Thảo ở ngoài vỗ tay tiếp sức cho .

Đưa mắt nhìn về chỗ Bạch Cúc và Hồng Nhung, Nam Kha trầm giọng :

– Kể cũng lạ thật đấy . Anh là người đàn ông từng trải, vốn nhìn phụ nữ bằng nửa con mắt, thế mà kể từ khi gặp Cúc, lại trở nên ngọng nghịu, vụng về như một anh chàng thộn . Nhưng cũng phải cảm ơn Bạch Cúc, vì cô ấy đã sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của anh, đã mang đến cho anh một sự hồi sinh .

Tâm hồn anh như đồng cỏ tàn tạ, ba tháng mùa đông bỗng đâm chồi nảy lộc khi gió xuân về .

Dạ Thảo lém lỉnh nói :

– Còn em thì cảm ơn Bạch Cúc đã "hâm nóng" gương mặt lạnh như nước đá của anh, nhìn anh bây giờ dễ chịu hơn ngày xưa nhiều . Sao hồi ấy anh đóng "mặt lạnh" tài thế ?

– Ngày ấy anh đang bị hội chứng "ghét đàn bà" mà, hể nhìn thấy phụ nữ là mặt anh và trái tim anh lại bị đóng băng .

– Còn bây giờ thì ngược lại phải hôn ?

– Ừ . Bây giờ mê đàn bà rồi thì đàn bà lại không thích anh nữa . Thế mới chán chứ .

– Cho đáng đời ! Ai bảo trước kia kiêu lắm vào . Trời trả báo đấy .

Mãi nói chuyện, Kha và Thảo không biết Cúc dắt Hồng Nhung chạy đến từ lúc nào .

– Hai người đang nói xấu thầy trò tôi cái gì đấy ?

Nhìn chiếc áo màu đỏ rực, nổi bật trên nền biển xanh của Cúc, Thảo trêu :

– Anh Kha đang bảo mày chính là mặt trời bé con . Anh nói cảm ơn mặt trời đỏ rực đã xua đi bóng tối âm u trong lòng anh ấy, đã làm cho trái tim anh ấy lại dạt dào yêu thương .

Gương mặt Cúc đỏ bừng như màu áo . Cô liếc nhìn Kha, then thùng :

– Mặt trời dù có rực rỡ đến đâu thì cũng tắt trong bóng chiều đỏ xuống . Lúc ấy, lòng anh sẽ lại hoang vu, tăm tối, mặt trời còn ý nghĩa gì đâu . Chẳng thế mà Xuân Quỳnh đã nói :

"Em cũng không mong nó giống mặt trời

Vì sẽ tắt bóng chiều đỏ xuống

Lại mình anh với đêm dài câm lặng

Mà lòng em xa cách với lòng anh"

Dạ Thảo la lên :

– Đó, anh Kha thấy chưa ? Có biết bao tình ý trong mấy lời ngắn ngủi ấy .

Anh có biết Bạch Cúc muốn nói gì với anh không ? Hãy nghe em nói hộ nè :

– "Em trở về đúng nghĩa trái tim em

Là máu thịt đời thường, ai chẳng có
 Cũng ngừng đập, lúc cuộc đời không còn nữa .
 Nhưng biết yêu anh cả khi chết đi rồi" .
 Trong khi Kha và Cúc bối rối nhìn nhau thì Hồng Nhung hồn nhiên reo ầm lên :

– Cô Thảo với cô Cúc đọc thơ hay quá, hay như thơ của ba con sáng tác vậy .

– Ô ! Anh Kha cũng làm thơ ư ?

Kha ngượng ngùng :

– Thơ con cóc thôi mà, làm sao sánh được với thi sĩ Xuân Quỳnh .

Hồng Nhung xanh xệ nói :

– Ba con không làm` thơ về con cóc đâu, ba làm thơ về cô Bạch Cúc đấy .
 Con thấy dưới bài thơ "Em là mùa xuân của anh", ba viết cho "Bông Cúc trắng" điệu dang . Bạch Cúc là Cúc trắng đúng không ba ?

Nam Kha đỏ mặt, la con gái :

– Hồng Nhung ! Đây là chuyện của người lớn cơ mà .

Dạ Thảo ôm Hồng Nhung vào lòng, cười lớn :

– Hồng Nhung coi kìa . Hôm nay có tới ba mặt trời, một ông trên trời và hai ông ở bãi cát này . Cô cháu mình sẽ bị thiêu mất thôi . Nóng như vậy thì làm sao đêm Noel có tuyết rơi được .

Hồng Nhung tóet miệng cười . Bạch Cúc bước tới nắm tay cô bé, lắc lắc :

– Hồng Nhung cứ chọc cô hoài, không sợ cô giáo trù dập à ?

– Con có trêu cô đâu, con chỉ nói sự thật thôi mà .

Thảo tròn mắt nhìn Cúc :

– Ý là cô giáo, nên bắt nạt học trò phải không ?

Quay sang Nhung, Thảo hỏi :

– Nhung có yêu cô giáo "hư" này không ?

Nhung gật đầu :

– Dạ có . Con còn muốn cô Cúc về ở với con cơ .

– Con thích, nhưng ba con không đồng ý thì sao ?

– Hứ ! Cô Thảo này chẳng hiểu ba con rồi . Ba nói là rất muốn cô Cúc ở luôn trong nhà con, nhưng sợ cô Cúc không chịu .

Dạ Thảo xúi :

– Vậy thì con năn nỉ cô Cúc đi .

Nghe Thảo nói thế, bé Nhung trù mến nhìn Cúc :

– Cô Cúc ơi ! Cô về nhà con ở luôn nghe .

Cúc xấu hổ nhìn Thảo, van vỉ :

– Thảo ơi ! Mày làm ơn đừng vẽ đường cho hưu chạy nữa . Tao cảm thấy mặt mình dày lên rồi đây nè .

Thảo ranh mãnh nháy mắt :

– Người ta có quyền tự do ngôn luận . Trời sinh ra cái miệng để nói, mà bảo không được nói nữa là sao ?

Cúc nài nỉ :

– Mày đừng "phun châu nhả ngọc" nữa, Thảo ơi . Tao sợ "châu" và "ngọc" của mày lắm rồi .

– Tôi biết rồi . Bây giờ, cô chỉ thích nghe người ta nói thôi . Khung cảnh lãng mạn như thế này rất thích hợp với những lời tình tứ đấy . Thôi, tôi đi đây

Dạ Thảo làm bộ giận dỗi đứng lên . Bạch Cúc nhanh chân kéo Hồng Nhung chạy mất . Thảo rũ ra cười :

– Tình yêu làm cho con người ta trở nên xấu hổ, thẹn thùng như thế đấy .

Bây giờ thì anh đã đủ tự tin mở lời với nàng chưa ?

Nam Kha cười, hớn hở, nhưng vẫn làm bộ nói :

– Không biết khi anh ngỏ lời thì cô ấy cho anh lên mây xanh hay xuống địa ngục đây ?

Dạ Thảo trề môi :

– Còn làm bộ nữa . Hiểu thấu tâm can người ta rồi mà làm như không hay biết gì . Anh đừng lấy vải thưa che mắt thánh nữa, tôi đi guốc trong bụng anh rồi .

– Thế cơ à ? Vậy thì bà thánh ơi . Tối nay, bà để cho tôi và nàng được tự do nhé .

– Tất nhiên rồi, tôi với Hồng Nhung về khách sạn ngủ trước . Trả cho hai người giấy phút chúa sinh ra đời đó .

– Ôi ! Quả là thánh tốt quá đi thôi .

– Anh đừng nói nịnh . Tối nay mà anh để hồng bột hồng đường thì anh biết tay tôi đó . Bạch Cúc đã sắp bước sang tuổi 22 rồi . Bạn gái tôi có thì thôi . Anh bắt nó héo hắt đợi chờ là tôi "cắm vận" anh cho mà xem .

Nam Kha rên rỉ :

– Cô làm tôi mất bình tĩnh quá, cứ hù dọa liên tục như thế thì người yếu bóng vía như tôi làm sao chịu nổi . Chưa chi mà tôi đã sợ phát khiếp lên rồi đây nè .

– Mặc kệ anh . Đàn ông gì mà ... bực mình quá đi thôi .

Nam Kha mỉm cười . Trong lúc đang vui, anh muốn chọc Dạ Thảo chút thôi . Miệng thì nói lo âu này nọ, nhưng kỳ thực trái tim Kha đang nhảy múa liên hồi . Anh hiểu Bạch Cúc đã yêu anh biết bao . Cô đang lẩn tránh anh, lẩn tránh t/y của chính mình, nhưng trái tim vốn "bất trị" của cô, nó đâu chịu đập theo sự điều khiển của lý trí, vì thế Cúc đã để cho khóe mắt nụ cười nói hết nỗi lòng mình, và Nam Kha đã đón nhận như một sự đồng điệu của tâm hồn . Anh mong giây phút tuyệt diệu ấy đến thật mau, để anh có thể nắm lấy bàn tay mềm mại, thon thả của cô mà đặt lên đó một nụ hôn . Nụ hôn tha thiết

thân thương bấy lâu nay anh hằng khao khát . Ôi, Bạch Cúc ! Anh yêu em biết chừng nào ...

o0o

Hòa theo dòng người, Bạch Cúc sánh bước bên Nam Kha đi về hướng nhà thờ . Kể từ ngày tạm biệt miền Trung quê hương yêu dấu, đây là lần đầu tiên Cúc đón Giáng sinh không phải ở Sài Gòn . Dạ Thảo đã đưa bé Nhung đi chơi đầu đó, sau lời hẹn : "Gặp nhau ở khách sạn" . Bạch Cúc hiểu rằng Thảo muốn để cho cô và Kha được ở riêng bên nhau .

Chưa đến giờ cử hành lễ nửa đêm, Cúc và Kha thong dong quanh khu vực nhà thờ . Đã từng đi chơi riêng với Kha nhiều lần, nhưng chưa bao giờ Cúc cảm thấy hồi hộp như lúc này . Cô cứ chăm chú quan sát cảnh vật, làm như mình sắp làm một bài tập làm văn tả cảnh nhà thờ đêm Noel . Cao cao, thấp chuông giăng kín đèn sao, lung linh dưới bầu trời đêm lạnh lẽo . Có những "ông sao" lớn bằng cái nong, xen lẫn những "vì sao" chỉ nhỏ tí tẹo bằng hạt đậu . Tất cả những "ánh sao" đó tỏa ra muôn màu sắc : vui, buồn, háo hức, quện lẫn vào nhau một cách huyền ảo . Phía góc nhà thờ, có một bức tranh vẽ cảnh tuyết rơi phủ trắng các mái nhà, các đôi thông . Cạnh đó là một ông già Noel cười tươi rói như bộ đồng phục sắc sỡ mà ông đang mặc .

– Cúc này !

Tiếng Kha dịu dàng vang lên :

– Da..

– Anh ước mình là mấy ngôi sao kia .

– Để làm gì ?

– Để được em nhìn ngắm . Từ nãy đến giờ, em ngắm chúng say sưa đến mức quên luôn cả anh .

Bạch Cúc chối :

– Dâu có .

Rồi cô lại tiếp tục ngắm nhìn chính diện nhà thờ . Có cảm giác, ngoài cảnh trí ra cô chẳng còn gì để bận tâm .

Hồi chuông giáo đường vang lên mời gọi . Từng tốp người diện đủ loại trang phục lục tục dẫn nhau vào thánh đường ấm cúng . Kha kéo tay Cúc, thăm bảo hãy cùng anh đi vào . Cúc hơi sợ :

– Anh là một tín đồ ngoan đạo . Còn em chỉ là một kẻ ngoại đạo . Em sợ mình không cảm nhận được cái đức tin vô hình giống như anh có .

– Đừng sợ . Chỉ cần em có tấm lòng ngưỡng mộ, tôn kính thế là được rồi .

Cúc hồi hộp theo Kha vào quỳ gối trong hàng ghế trên cùng . Kha ghé tai cô, thì thầm :

– Hang đá đó . Chúa hài đồng nằm trong máng cỏ đó .

Cúc chẳng hiểu mô tê chi cả, chỉ thấy trong hang đá làm bằng giấy tượng một hài nhi nằm dang hai tay với nụ cười rạng rỡ và thư thái .

Khi tiếng phong cầm cất lên hòa theo tiếng hát thánh ca, Kha lại ghé tai Cúc rủ rủ :

– Em cầu nguyện đi nhé .

Cúc gật đầu . Cô hiểu khái niệm cầu nguyện mà Kha vừa nói có nghĩa là tâm sự hoặc kêu xin điều gì đó với Chúa . Cúc lim dim đôi mắt và chắp tay cầu nguyện, nghiêm trang như một tín đồ chính thống . Suốt buổi lễ, cô ngoan ngoãn làm theo mọi sự điều khiển của Kha .

Tan lễ, Kha rủ Cúc thả bộ xuống biển . Anh nhìn cô trìu mến :

– Em thuần thực như một con chiên ngoan đạo . Hồi này, em cầu nguyện có nhiều không ?

– Em chỉ xin chúa một điều thôi .

– Điều gì ?

– Bí mật, còn anh, anh cầu nguyện điều gì ?

Dừng chân, quay người sang Cúc, Kha tha thiết nói :

– Anh xin Chúa hải đồng đừng bắt chúng mình phân ly ...

Có một cái gì nghẹn lại ngang ngực Cúc, đôi mắt cô sáng rực long lanh . Cô vội vã bước đi, như thể muốn trốn chạy niềm cảm xúc mãnh liệt, choáng ngợp .

– Khoan đã .

Kha kéo tay Cúc, níu cô đứng lại . Cúc ngược nhìn Kha như muốn hỏi . Kha khẽ khàng nói :

– Hãy để anh nhìn ngắm một lát đôi mắt em .

Cúc nghe giọng mình lạc đi :

– Có gì trong đó sao ?

– Ừ . Trong mắt em có ngàn sao lấp lánh đang nhảy múa ...

– Xạo .

– Không tin, em hãy soi vào mắt anh đi . Em sẽ thấy câu trả lời trong mắt anh .

– Em không dám .

– Vì sao ?

– Em sợ mình sẽ chìm ngấm trong sóng mắt anh .

Kha nhẹ nhàng cầm bàn tay Cúc đặt lên ngực trái của mình . Cúc run lên khi cảm nhận được bên trong vòm ngực mạnh mẽ của anh nhịp đập rạo rực của trái tim .

– Em thấy không, nó đang điên lên vì em đấy .

– Nó sẽ như thế với bất cứ cô gái nào ư ?

Cúc nhìn đắm đắm vào mắt Kha và hỏi khẽ . Kha âu yếm nhìn cô, lắc đầu :

– Trái tim anh chỉ thật sự được đập hết mình khi có em mà thôi . Cúc nè !

Giờ thì đến lượt anh sắp chết chìm vì đôi mắt sâu thẳm mênh mông của em rồi đó .

Bạch Cúc rút tay mình ra khỏi bàn tay ấm áp của Nam Kha . Cô bẽn lễn :

– Ddi thôi anh . Người ta nhìn mình kìa .

Họ lại sóng bước bên nhau, gió từ biển thổi lên mang theo hương vị mặn mòi và hơi lạnh . Bạch Cúc so vai, rùng mình .

– Em lạnh phải không ?

– Dạ .

– Để anh biến thành lò sưởi cho em tùy nghi sử dụng nha . Lò sưởi này đặc biệt lắm, nó được chạy bằng năng lượng của các vì sao .

Cúc cúi đầu bước đều . Tưởng cô giận, Kha cuống quýt nịnh :

– Thôi vậy . Anh không là lò sưởi nữa, anh vẫn là anh . Chỉ riêng t/y của anh thôi cũng đủ mang lại hơi ấm cho em rồi, đúng không ?

Hai tiếng "tình yêu" buột ra một cách tự nhiên đến không ngờ . Bạch Cúc chỉ muốn trốn vào đâu đó để trái tim được bình thản trở lại . Cô có cảm giác Nam Kha đã nghe được tiếng thành thịch của trái tim cô .

– Sao bỗng nhiên em lại đi nhanh đến thế ? Em không muốn ở gần bên anh ư ?

– Em sợ .

– Sợ gì ? Sợ anh à ?

– Không . Em sợ anh nghe được nhịp tim em đập mạnh .

– Chẳng lẽ nó đang đập mạnh vì người khác ?

– Không . Nó gõ thành thịch như trống đánh là vì anh đấy .

Nam Kha sung sướng bước nhanh đến bên Cúc và ôm choàng lấy cô .

– Bông cúc trắng bé nhỏ của anh ơi ! Em ngốc nghếch quá đi thôi . Anh kể cho em nghe chuyện này nhé . Ngày xưa, Thượng đế đã sinh ra cho trái đất một con người, con người đó thật hoàn hảo . Nhưng rồi thượng đế lại không muốn sự hoàn hảo đó . Chính vì vậy, thượng đế đã tách con người ra làm hai để cho con người phải tự đi tìm một nửa con người mình đã mất . Bạch Cúc ! Em hiểu không ? Em là một nửa mà anh đã mất, anh sẽ mang đến niềm vui xóa tan mọi buồn đau trong em .

– Nhưng Kha ơi ! Em sợ .

– Lại gì nữa rồi . Có anh đây em đừng sợ gì cả.

– Không phải . Em sợ em sẽ không yêu anh cháy bỏng như anh đã yêu em, vì trái tim em đã một lần rướm máu rồi .

– Anh đọc cho em nghe đoạn thơ này nhé :

"Lại bắt đầu từ trang giấy trắng

Lại ngọn đèn màu mực những câu thơ

Lại nhịp đập bắt đầu tim rạo rức

Trước bao nhiêu náo nức với mong chờ

Như chưa hề có nỗi đau xót

Lòng thanh thản trong tình yêu ngày mới

Một quã khứ ra đi cùng gió thổi

Thời gian trôi đi, ký ức sẽ phai nhòa".

– Có thật không anh ? Tất cả sẽ lại bắt đầu chứ ?

– Tất nhiên rồi . Em vẫn chưa tin anh sao ?

Bạch Cúc dụi mặt vào vòm ngực mệnh môn của Kha, im lặng không nói .

Cô cảm thấy hơi thở của anh mới nồng ấm làm sao . Nhắm mắt lại, Cúc hít sâu vào lòng mình một mùi hương mà từ nay với cô sẽ trở nên thân thuộc .

Nam Kha mỉm cười trêu Cúc :

– Trái tim em có vấn đề rồi . Những lời lẽ âu yếm tha thiết của anh vẫn chẳng làm em "xi nhê" gì ư ? Em không định làm cho lòng anh tan nát đó chứ ?

Cúc khúc khích cười :

– Biết rồi mà còn hỏi nữa . Định ca cải lương cho em nghe hả ? Em không thích suốt suốt đâu .

– Không thích nghe cải lương hả ? Thế thì anh hát nhạc trẻ cho em nghe nhé

"Anh ru em ngủ nhé, em yêu

Cỏ xanh mềm . Hôn môi em

Anh ru em ngủ nhé ..."

(Bài hát "Anh ru em ngủ" của Ngọc Lễ)

Giọng hát Nam Kha ồm ồm, vụng về . Bạch Cúc cố nén cười :

– Anh đừng hát nữa, giọng như ông bô gì ấy .

– A ! Chê anh phải không ? Người ta mà hát hay thì đã làm ca sĩ rồi, em thèm làm giám đốc làm chi cho mệt .

– Thế thì đừng hát nữa, ông giám đốc của em ạ .

– Em nói sao ? Anh là của em ư ? Vậy là bằng lòng yêu anh rồi nhé . Sao không nói sớm, làm người ta ngóng ngóng đợi đợi .

Cúc không nhịn được cười, giờ nắm tay xinh xắn đâm nhẹ vào ngực Kha rồi bỏ chạy . Kha vùng đuổi theo .

Đêm Noel nhằm vào đêm 16 âm lịch . Dưới ánh trăng bàng bạc bóng hai người đuổi nhau in đậm trên bãi cát mịn màng . Khi không còn chạy được nữa, Cúc đứng lại vừa thở vừa cười . Kha ôm choàng lấy cô, vui sướng reo lên :

– Chạy đâu cho thoát anh đây ? Bắt được em rồi nhé, sẽ không bao giờ anh thả em ra nữa đâu .

– Khó thở quá . Thả em ra đi .

– Không .

– Sao lại không ? Lỡ ngộp quá, em chết làm sao .

– Em bị ngạt thì anh sẽ làm hô hấp nhân tạo cho em . Anh đã từng học qua lớp sơ cấp cứu rồi đó .

– Xạo !

– Không tin thì coi anh nè .

Kha nói rồi cúi xuống khuôn mặt thanh tú của Bạch Cúc, anh say mê đặt lên đôi môi cô một nụ hôn dài . Bạch Cúc cảm thấy một dòng chảy mát rượi trong tâm hồn mình, cô mê mải đáp lại nụ hôn đắm đuối ấy .

Thật lâu sau đó, Kha bật cười :

– Dữ không ?

– Anh này !

Cúc xấu hổ phát mạnh vào tay người yêu . Kha vẫn tùm tùm:

– Đã hết ngộp chưa ?

– Xí ! Ngộp hơn thì có .

– Sao kỳ quá hà . Anh đã hô hấp nhân tạo đúng bài thầy giảng mà . Để anh làm lại một lần nữa, coi có đúng không nhé .

Họ lại trao cho nhau những nụ hôn dài nồng cháy . Ngoài kia, sóng vẫn rì rào vỗ bờ, biển vẫn rì rầm một câu chuyện tình chung thủy .

oOo

Vừa bước vào phòng khách của nhà Nam Kha, Cúc giật mình khi thấy Hồng Nhung đang lú lo trò chuyện với một người phụ nữ xinh đẹp . Chỉ cần nhìn nhác qua, ai cũng có thể nhận ra Hồng Nhung giống người phụ nữ ấy như tạc . Trái tim Cúc nhói lên một nỗi lo lắng mơ hồ . Chị ta là mẹ của Hồng Nhung ư ? Người vợ cũ của Nam Kha đó sao ? Chị ta đẹp quá, một vẻ đẹp chín muồi và sang trọng .

Thấy Cúc, Hồng Nhung chạy tới ríu ra ríu rít . Niềm vui đã thấp sáng đôi mắt cô bé và làm cho bé Nhung lú cả lưỡi lại :

– Cô Bạch Cúc ! Má ơi ! Cô Bạch Cúc . Cô Cúc ơi ! Má của con đây nè .

Mặc dù đã đoán biết trước, nhưng Cúc vẫn thật sự choáng váng . Mặc dù không có gương để soi, nhưng cô vẫn cảm thấy mặt mình đang tái xanh .

Người phụ nữ xinh đẹp chìa tay mời Cúc ngồi :

– Chào cô giáo . Tôi có nghe bé Nhung nói chuyện về cô . Tôi là Cẩm Hồng, mẹ của Hồng Nhung . Mời cô giáo ngồi .

Bạch Cúc ngồi xuống mà lòng dạ hoang mang . Không hiểu chị ta có biết gì về mối quan hệ của Cúc với người chồng cũ hay không, mà lại thân nhiên như thế ?

– Tôi về thăm chú từ mừng ba Tết đến giờ . Lâu lắm rồi, mẹ con mới được gặp nhau . Vì thế, cô có thể cho cháu nghỉ học thêm một vài ngày nữa, được không ?

Thì ra chị ấy đã trở về nhà lâu rồi . Vậy mà sáng nay, khi ra đón Cúc ở ga, Nam Kha chẳng nói một lời nào về sự trở về của người vợ cũ . Cô mới ở quê vào, sau ba tuần nghỉ Tết nên có biết gì đâu . Hèn chi, điệu bộ của Nam Kha sáng nay kỳ cục lắm. Một nỗi tủi hờn dâng lên trong lòng, Cúc nén xúc động

đứng lên :

– Vậy thì chị cứ cho Hồng Nhung nghỉ đi . Em về .

– Cô Cúc ơi ! Cô ở đây chơi với má và con đi . Có má về, con vui lắm .

– Ủ, hay là cô ở lại chơi đi . Chắc là anh Nam Kha cũng sắp về rồi đó .

Nghe Hồng Nhung tíu tít mời Cúc, Cẩm Hồng cũng nhiệt tình mời . Cúc thấy tim mình nghẹn lại, bởi một nỗi hờn ghen . Chị ta nói tới Nam Kha nghe mới trù mến làm sao . Cố nén để khỏi bật khóc, Cúc lắc đầu từ chối :

– Em cũng còn một vài việc cần giải quyết, xin phép chị .

– Vậy thì cô về nhé . Thay mặt g/d, xin cảm ơn cô đã giúp cháu Hồng Nhung trong suốt thời gian qua . Năm mới, xin chúc cô hạnh phúc .

Miệng lưỡi người đàn bà dẻo quẹo . So với chị ta, Bạch Cúc chỉ là cô gái ăn nói vụng về . Chị ta thay mặt g/d ư ? Tức là thay mặt Nam Kha chứ gì ?

Thân thiết quá nhỉ ? Chắc là họ đã trở về với nhau . Tình cũ không rũ cũng tới mà .

Cô gắng nhìn thẳng vào mặt người vợ cũ của Nam Kha một lần cuối, Bạch Cúc mỉm cười đáp :

– Cảm ơn chị . Cô về, Hồng Nhung nhé .

– Dạ, cô về ạ .

Hồng Nhung đồng ý dễ dàng, khác hẳn với những lần trước khi Cúc ra về . Điều đó khiến Cúc cảm thấy hụt hẫng, như vừa đánh mất một cái gì quý giá . Rời khỏi nhà Nam Kha, Bạch Cúc đạp xe trong tâm trạng nửa tỉnh nửa mê, con đường trước mắt cô nhòe đi qua hai hàng nước mắt . Cúc không thể tưởng tượng được rằng, đời mình lại có những lúc thê thảm như thế này .

Về đến phòng, Cúc nằm vật ra giường khóc ngất . Cô co lại trong nỗi cô đơn tê tái . Dạ Thảo về quê chưa lên, phòng cũng chưa có ai, chỉ có mình Cúc đối diện với nỗi đau buồn, hy vọng, những dòng nước mắt tuôn rơi sẽ rửa sạch những buồn đau .

Trời đã sập tối từ khi nào . Cúc mệt mỏi thiếp đi . Chợt có một làn hơi ấm quen thuộc ở ngay sát mặt, khiến cô choàng tỉnh . Trước mắt cô Nam Kha đang nhìn cô đắm đắm . Thấy Cúc mở mắt, anh nhoén miệng cười :

– Khiếp ! Em ngủ gì mà say thế ? Anh gõ cửa thật mạnh mà không tỉnh, nên anh phải đẩy cửa vào . Bộ về ngoài đó ham chơi quên ngủ hay sao ? Lỡ có ai vào khiêng em của anh đi mất thì làm sao .

Những lời tha thiết của Kha làm lòng Cúc đau nhói . Cô muốn được ôm choàng lấy anh mà trách, mà hờn, nhưng Nam Kha bây giờ đâu còn là Nam Kha của cô nữa, cô làm gì có quyền ôm anh trong vòng tay .

– Sao nằm ngơ ngác thế bé con ? Chưa nhận ra anh ư ? Ai bảo em ngủ vào giờ này ? Ngày xưa, ông bà mình đâu cho con cháu ngủ lúc chập choạng, họ bảo ngủ giờ đó, mà sẽ bắt hồn đi mất . Còn anh thì lại thấy ngủ giờ này rất mệt . Lần sau, nhớ đừng thiếp đi lúc chiều tối như thế này nữa nhé . Nam

Kha cúi xuống định đặt lên trán người yêu một nụ hôn âu yếm thì lập tức cô xô ra . Anh cười xòa :

– Anh trễ hẹn hơn một giờ nên bị em phạt phải không ? Đừng giận anh tội nghiệp . Nghe anh xưng tội nè . Đón em từ ga về đây, anh trở lại công ty thì có việc đột xuất phải đi Bình Dương gấp . Tưởng xong việc sớm, ai dè đến lúc ra về lại bị mấy ông khách hàng kéo ăn tấn niên lấy hên cho công ty ổng, vậy là trễ hẹn với em . Thôi, anh đã xưng tội rồi, em dậy sửa soạn rồi anh chờ qua nhà, chắc là Hồng Nhung vui lắm .

Nghe những lời nhẹ nhàng như "chẳng có gì" của Kha, Cúc giận vô cùng . Cô lạnh lùng đáp :

– Hồng Nhung chẳng cần em nữa đâu .

– O, sao em lại nói thế ? Em biết là con bé yêu em như mẹ ruột cơ mà .

– Như mẹ ruột, chứ có phải là mẹ ruột đâu . Cả anh nữa, anh cũng hết cần em rồi .

Nam Kha búng nhẹ lên mũi Cúc và nói :

– Giận gì mà dai thế ? Bây giờ anh phải làm sao để em nguôi giận đây ?

Cúc không thể chịu đựng được lâu hơn, trước thái độ vờ vịt của Nam Kha .

Cô ngồi dậy nhìn thẳng vào anh và nói :

– Anh đừng giả vờ nữa, em biết cả rồi .

– Chà, chà ! Chuyện gì mà hệ trọng quá vậy ?

– Tại sao anh không nói với em là chị Cẩm Hồng, mẹ của Hồng Nhung đã trở về ?

Nam Kha sửng sờ :

– Tại sao em biết ? Em đã gặp cô ấy rồi ư ? Vậy là anh chậm hơn em một bước rồi, đây là điều mà anh thực sự lo ngại suốt một tuần qua đây .

– Anh định giấu em chứ gì ? Có gì đâu mà anh sợ . Trái tim em đã rướm máu một lần, giờ thêm một lần nữa cũng đâu có sao . Quen rồi .

– Không, anh không có ý giấu em . Anh chỉ định chờ dịp thuận tiện sẽ nói cho em biết mà thôi . Anh đã sắp sẵn kế hoạch rồi . Tối nay, trước mặt Cẩm Hồng, anh sẽ giới thiệu cô ấy với em và giới thiệu em với cô ấy . Anh cũng sẽ nói rõ em là vợ chưa cưới của anh . Như thế, em mới không giận và hiểu lầm anh về việc Cẩm Hồng trở về . Đi đi em, đến nhà anh đi . Anh muốn em thấy là anh yêu em như thế nào .

Bạch Cúc vẫn tức giận :

– Anh đừng biện hộ nữa . Em có phải là người ghen tuông bậy bạ đâu mà anh sợ đến mức ấy . Chị ta về ở trong nhà suốt hơn một tuần qua . Thế mà gọi điện cho em, đón em ở sân ga, anh không nói lấy nửa lời . Để rồi khi em tới, trong mắt chị ấy, em đơn giản chỉ là một cô gái dạy kèm cho Hồng Nhung . Tủi thân quá, anh ạ .

Nam Kha xót xa nói :

– Anh xin lỗi em . Anh không biết là em tới nhà một mình để rồi phải chịu
âm ức . Hãy đi với anh . Anh sẽ bù đắp lại những thiệt thòi mà em phải gánh
chịu lúc chiều .

Bạch Cúc vẫn một mực lắc đầu :

– Không . Anh về đi, về với người vợ cũ xinh đẹp, về với mẹ của con gái
anh đi .

Nam Kha khổ sở :

– Em hiểu lầm anh rồi . Giữa anh và Cẩm Hồng, chẳng còn gì để nói nữa cả
.

Cúc mĩa mai :

– Hơn một tuần bên nhau mà anh nói là không có gì để nói ư ?

– Em đừng ghen chứ Cúc . Sự thực anh và cô ấy chẳng có gì mà . Cẩm
Hồng từ Thụy Sĩ về, g/d cô ấy ở Sài Gòn chẳng có ai . Cô ấy muốn ở bên
Nhưng, nên xin anh cho con ra khách sạn . Anh nghĩ rằng dù sao cũng nghĩa
cũ vợ chồng, nên bảo cô ấy về nhà mà ở . Còn anh tối nào cũng sang nhà nội
bé Nhưng ngủ mà .

– Em không ghen đâu và anh chẳng việc gì phải xưng tội với em như thế" .
Xét cho cùng, em có là gì đâu . Chị Hồng đẹp và sang trọng hơn em nhiều,
lại có bao năm trời làm người yêu, làm vợ của anh . So với chị ấy, em kém
xa về mọi mặt . Vì thế, em tự biết phận mình, chẳng dám trách hờn ai .

Nam Kha nhìn Cúc thiết tha :

– Bạch Cúc ! Anh yêu em và chỉ biết có mình em thôi . Đừng hành hạ anh
bằng những lời chua cay ấy, anh không chịu nổi đâu .

– Anh không chịu nổi thì hãy về đi . Em đâu ép buộc anh phải chịu đựng em
. Em hứa, từ giờ trở đi, sẽ không làm phiền anh mà . Vĩnh biệt .

Cúc nói xong, quay người đi chỗ khác . Cô cố gắng để nước mắt không
ứa ra . Nam Kha thật sự đau khổ . Anh ngồi yên trên giường vò đầu bứt tóc,
gương mặt anh như già đi mấy tuổi .

Thấy mấy phút đã trôi qua mà Nam Kha không nói lời nào, tưởng anh đã về
Bạch Cúc quay mặt lại . Đôi mắt đỏ ngầu và mái đầu bù xù của Kha đã
khiến cô giật mình . Trông anh như một con người khác hẳn : đau khổ và già
nua . Mặc dù tình yêu thương dào dạt trong lòng, nhưng Cúc vẫn lạnh lùng
bảo :

– Đừng tự hành hạ mình như thế . Em không trách anh đâu, chẳng qua
cũng bởi số phận thôi mà . Số em chả ra gì, nên yêu ai cũng không thành .

Anh về đi .

Nam Kha đang cúi đầu, bỗng ngẩng phắt lên, anh nói như hét :

– Không . Anh không về . Chừng nào em còn giận anh thì anh còn ngồi đây .

Anh sẽ ngồi như thế này suốt ngày này qua ngày khác, cho đến khi nào em
động lòng mới thôi .

– Không nên thế, Nam Kha ạ . Anh đường đường là một giám đốc lịch lãm, giàu có tài năng, việc gì mà anh khổ sở vì một người con gái tầm thường như em . Nếu anh không về, em sẽ ra khỏi phòng này, và em cũng chỉ về phòng khi anh đã đi mà thôi .

Miệng nói tay làm, Bạch Cúc xếp đồ đạc vào một cái giỏ . Thấy thế, Nam Kha đứng lên :

– Thôi được, anh sẽ về . Ngày mai anh quay lại . Hãy nhớ rằng em là người mà anh yêu nhất trên đời .

Cái nhìn đau đớn của Nam Kha khiến Bạch Cúc muốn òa lên khóc . Cẩn chặt bờ môi, cô lặng thinh để Nam Kha ra đi . Khi bóng dáng thân thuộc của Kha khuất sau cánh cửa, Bạch Cúc khuyu xuống . Cô đã thực sự mất người đàn ông thông minh dịu dàng đó rồi sao ?

Sau bao lần đến ký túc xá mà không tài nào gặp được Cúc, Nam Kha tuyệt vọng vô cùng . Anh đã tìm đến những nơi mà anh và Cúc đã từng đến rồi ngồi một mình, thần thờ nhớ đến cô .

Hôm nay anh lại đến . Nhận phong thư của Cúc từ tay Thảo, anh vội vã trở về công ty . Ngồi trong căn phòng của mình, Kha mở thư ra và ngấu nghiến đọc .

"Nam Kha thương yêu của em !

Cho em được gọi anh như thế một lần cuối cùng rồi vĩnh viễn không bao giờ nhắc lại, đau đớn xót xa lắm, nhưng không còn cách lựa chọn nào tốt hơn .

Sau bao đêm khóc vùi trong chăn gối, nước mắt em có lẽ đã cạn rồi . Nhưng cũng chính lúc này, em mới nhận ra một điều . Em đã yêu anh biết bao . Anh là một cái gì đó thân thương triu mến vô cùng, mà suốt cả đời này, em không tài nào có được .

Em đã gần gũi với Hồng Nhung suốt mấy năm nay, em hiểu một người mẹ thực sự có ý nghĩa lớn lao như thế nào với con bé . Em cũng đã nhìn thấy niềm hạnh phúc dạt dào của Nhung khi ở bên mẹ và dù có yêu thương con bé đến mức nào, em cũng không thể nào đem tới cho Nhung được . Cảm Hồng cần cho con gái anh, và cũng có thể rất cần cho cả anh .

Em tình nguyện biến mất khỏi cuộc đời anh và không một lời trách cứ oán hờn . Mong anh hiểu và xem em chỉ là một giấc mơ . Hiện thực của cuộc đời anh chính là vợ con anh đó . Đừng đến tìm em nữa, anh sẽ không bao giờ gặp được em đâu . Cầu mong cho niềm hạnh phúc mãi mãi bên anh .

Bạch Cúc".

Bức thư đã khép lại rồi mà Nam Kha vẫn còn ngồi thờ trên ghế . Nước mắt đàn ông không tuôn rơi, mà ứa ra, đọng thành hai giọt to tròn đục ngầu trên má hốc hác đau buồn .

Bạch Cúc ơi ! Em ngốc nghếch, dại khờ quá đi thôi . Em làm thế để được gì cơ chứ ? Hạnh phúc của anh, em đang nắm giữ trong tay . Em đi rồi nguồn

hạnh phúc ấy đâu còn . Anh sẽ đợi em, bao lâu anh cũng đợi, đợi đến khi nào em đón anh trong vòng tay mới thôi . Thử xem em với anh, ai là kẻ kiên trì hơn .

– Anh Nam Kha !

Kha giật mình ngó ra cửa . Cẩm Hồng đang đứng đó tươi cười .

– Anh suy tư điều gì mà em gõ cửa mấy lần, anh vẫn không biết ?

Nam Kha gượng gạo trả lời :

– À ! Có gì đâu .

– Không có gì, mà sao anh tuyệt vọng thế kia ? Ddôi mắt anh như chứa hết đau đớn của nhân loại vậy .

Kha khó chịu lắc đầu :

– Anh đã bảo là không có gì mà . Hình như em có điều gì muốn nói với anh ?

Cẩm Hồng ngồi xuống ghé gật đầu :

– Mấy hôm nay, em có ý định đợi anh mà không thấy anh về nhà . Em biết trong suy nghĩ của anh, em là một người đàn bà đáng khinh bỉ . Thôi thì chuyện xưa em đã có lỗi với anh lớn như thế nào, em không nhắc lại và cũng không dám cầu xin ở anh một sự tha thứ, em chỉ muốn nói với anh hai việc mới đây . Đầu tiên, em nói về Bạch Cúc . Thú thật với anh, hôm Cúc đến nhà, em không hề biết cô ấy là người yêu của anh, vì thế đã không nói rõ để cho Cúc hiểu . Tuy nhiên, thấy thái độ của cô ấy không bình thường nên em cũng có linh cảm . Em phải đợi má ở Huế về mới hỏi được . Biết mối quan hệ giữa anh và Cúc, em thấy mình đã có lỗi với cô ấy . Có thể Cúc sẽ hiểu lầm là em muốn quay trở lại với anh . Cho nên em muốn xin anh địa chỉ của Bạch Cúc, để tới gặp và nói cho Cúc hiểu .

Trước lời lẽ chân thành của Hồng, Kha cảm thấy bớt căng thẳng hơn . Anh nhìn Hồng hỏi :

– Còn việc thứ hai ?

– Việc tiếp theo là em muốn nói về Hồng Nhung . Bấy lâu nay, mẹ con em sống cách xa nhau . Con bé thiếu tình mẫu tử, mặc dầu em biết anh đã chăm sóc con rất cẩn thận, chu đáo . Hồi mới sang Thụy Sĩ, gã đàn ông mà em theo đã bỏ em để chạy theo một bà góa lắm tiền . Thời gian đầu, em phải tự mình bươn chải, cho nên không thể về Việt Nam thăm con . Nay em đã giàu có, người chồng sau này của em cũng rất tốt . Em muốn xin phép anh, cho em được thay anh chăm sóc con ít năm . Anh có đồng ý không ?

Nam Kha dùng dùng nổi giận :

– Cái gì ? Cô định đem con bé đi ư ? Cô có nuôi nó ngày nào suốt mấy năm nay không, mà đòi dẫn nó đi . Cô không có quyền .

Cẩm Hồng vẫn nhỏ nhẹ :

– Em biết mình tệ bạc lắm nên mới xin anh và con tha thứ . Em không định

sẽ giữ con mãi mãi, chỉ muốn được chăm sóc con đến khi nó trưởng thành .
 Lúc ấy, Hồng Nhung muốn về với ai thì tùy, em không dám ngăn cản .
 Mong anh hãy nghĩ tới tình mẫu tử mà cho em được toại nguyện . Hơn nữa,
 Hồng Nhung cần một người mẹ vô cùng ...

– Giờ cô mới nghĩ đến tình mẹ à ? Ngày cô bỏ đi, cô không nghĩ đến điều đó sao ?

Đáp lại lời mỉa mai của Kha là lời van xin của Hồng :

– Em biết mình chẳng ra gì, một người mẹ đã bỏ con mà đi thì còn gì tệ bạc hơn . Chính vì thế, em mới cầu xin anh tha thứ .

– Nhưng khi cô đưa con bé qua đó, chồng và con riêng của cô không yêu Hồng Nhung, cô tính sao ?

– Điều đó thì anh khỏi lo .

– Sao lại không ? Tôi không thể chịu được, khi con gái tôi phải chịu bất cứ một sự thiệt thòi nào .

– Em đã bảo là anh không phải lo mà . Sẽ không có cảnh "con anh, con tôi, con chúng ta" đâu, bởi vì ..

– Vì sao ?

Nam Kha gay gắt hỏi . Cẩm Hồng buồn bã cúi mặt trả lời :

– Vì ... em ... em vĩnh viễn không bao giờ sinh con được nữa . Em bị khối u và đã giải phẫu cắt bỏ dạ con rồi .

Nam Kha bàng hoàng . Nhìn những giọt nước mắt lăn chả rời trên gương mặt xinh đẹp, anh cảm thấy thương Hồng quá . Đó là tình thương người ta dành cho kẻ hoạn nạn, bất hạnh hơn mình . Hồng thổn thức :

– Có lẽ đó là quả báo mà em phải gánh chịu, sau khi đã đành đoạn bỏ con mình .

– Em biết được điều đó lâu chưa ?

– Cách đây hai năm .

Nam Kha động lòng trắc ẩn, anh khẽ bảo :

– Em hỏi ý kiến Hồng Nhung ấy . Nếu con đồng ý thì anh không phản đối . Một năm, em cho con về thăm anh một lần . Có dịp đi công tác, anh sẽ ghé thăm . Có lẽ nói đúng, con gái cần có mẹ ở bên hơn . (yup, miếng ăn miếng uống, đau ốm, quần áo, tóc tai, son phấn, nữ trang, người mẹ giỏi hơn người cha về khoản săn sóc những điều này)

Cẩm Hồng sung sướng :

– Cảm ơn anh . Anh quả là người đàn ông tốt nhất trên đời . Anh đã mang đến cho em một niềm hạnh phúc quá lớn .

Nam Kha lắc đầu buồn bã :

– Tốt mà để làm gì cơ chứ . Hạnh phúc luôn bỏ anh mà đi .

– Hạnh phúc đích thực không bao giờ từ bỏ một người tốt như anh cả . Anh hãy tin lời em nói đi .

– Nhưng mà Bạch Cúc đã rời khỏi cuộc đời anh rồi . Đây em xem đi, thư của Cúc đây .

Cầm Hồng cầm thư Cúc lên đọc . Lát sau, cô quay sang nhìn Nam Kha, mỉm cười :

– Bạch Cúc là cô gái vị tha, nhân hậu, là một viên ngọc quý . Anh đi tìm cô ấy đi, đừng để vuột mất một người con gái như thế .

Nam Kha đau khổ nói :

– Nhưng cô ấy co cho anh gặp đâu . Anh biết phải làm thế nào bây giờ .

– Coi anh kia . Làm gì mà quýnh lên thế hả ? Bình tĩnh đi, rồi em "bàn mưu tính kế" cho .

– Cảm ơn em đã hiểu được lòng anh . Trong lòng anh, Bạch Cúc giữ vị trí lớn lao vô cùng . Nếu mất cô ấy, cuộc đời anh chẳng còn ý nghĩa gì nữa .

– Mất làm sao được mà mất, chưa chi đã xuống tinh thần rồi . Em hứa giúp anh là sẽ giúp mà .

– Bao giờ em về nước ?

– Hai tuần nữa, em bay về bên ấy . Em sẽ gửi giấy tờ sang bên đây cho anh, để anh giúp em kê khai cho con và nộp cho lãnh sự quán nhé .

– Nhưng con đã bằng lòng chưa ?

– Con đồng ý theo em mà .

– Thì ra em đã hỏi con rồi .

– Em nghĩ rằng anh sẽ chấp nhận để em mang con theo, vì tấm lòng anh nhân hậu thế cơ mà .

Nam Kha cười độ lượng :

– Em nịnh khéo hơn trước rồi đó .

Cầm Hồng lắc đầu và nghiêm trang nói :

– Em không nịnh, mà nói rất thật lòng . Không dễ gì có được một đàn ông như anh đâu .

– Em không an ủi anh đấy chứ ? Em làm anh tưởng mình là người đàn ông tuyệt vời nhất thế gian .

Cầm Hồng gật gù :

– Nhất thế gian à ? Có thể .

Nam Kha nở một nụ cười tươi rói . Lần đầu tiên, suốt mấy ngày qua anh mới lại cười được như thế .

Nỗi nhớ ập đến với Cúc giữa một buổi tối tháng 3, mới đầu nó chỉ thấp thoáng như một lạch nước nhỏ, nhưng rồi nhanh chóng tràn dâng, choàng kín tâm hồn cô . Cúc bắt lực nhìn bài khóa luận, tâm trí cô chẳng còn chỗ trống nào để câu chữ có thể len vào, hình ảnh Nam Kha đã choáng ngợp trái tim .

Suốt ba tuần qua, Cúc khẳng khẳng không chịu gặp Nam Kha . Anh cứ tới rồi lại về, để lại baolời nhẩn nhủ, nhưng Bạch Cúc quyết không bận lòng .

Nói là một việc, còn khi bắt tay vào thực tế thì mới khó làm sao, cô không thể nào dứt bỏ được Nam Kha ra khỏi trái tim mình .

Đang thơ thần nhìn lên bầu trời, Cúc chợt nghe có tiếng gọi :

– Bạch Cúc ơi ! Có một chị đang chờ mày dưới ghế đá kia . Chị ấy bảo có chuyện gấp lắm .

Một cô bạn cùng lớp nói nhỏ vào tai Cúc . Cúc vội vã rời thư viện xuống dưới sân . Nơi ghế đá dưới gốc cây bông điệp, quả là có một phụ nữ đang chờ .

– Chào Bạch Cúc . Cúc còn nhận ra mình không ?

Bước chân Cúc ngập ngừng :

– Chị ... Cẩm Hồng . Chị tìm em có chuyện gì không ?

– Cúc ngồi xuống đi . Mình có nhiều chuyện muốn nói với bạn lắm đó .

Cúc ngồi xuống và thăm phục vẻ đẹp của Cẩm Hồng . So với lần gặp chị ta ở nhà Nam Kha, Cúc thấy Hồng còn lộng lẫy hơn nhiều . Trong chiếc đầm dài màu đen và mái tóc bới cao, chị ta thật quyến rũ và sang trọng .

– Tại sao Cúc không chịu gặp anh Nam Kha, có phải vì sự xuất hiện của tôi không ? Nếu thế thì Cúc hiểu lắm cả hai chúng tôi rồi . Tôi trở về Việt Nam không phải với mục đích quay trở lại với anh Kha đâu .

Bạch Cúc lúng túng :

– Nhưng bé Hồng Nhung rất cần chị và con bé cũng rất yêu cha . Chẳng lẽ lại đặt nó trong sự lựa chọn hoặc là cha, hoặc là mẹ sao ?

Cẩm Hồng gật đầu :

– Đó chính là nỗi thiệt thòi của con bé, nhưng biết làm sao được . Chúng tôi sẽ cố gắng bù đắp nỗi mất mát ấy, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi và Nam Kha quay trở lại . Tôi đã có chồng và Nam Kha cũng đã có cô . Chiếc ly đã vỡ thì làm sao có thể liền lại như xưa được . Đừng từ bỏ Nam Kha, cô hãy trở lại với anh ấy đi .

– Vậy là chị lại bỏ Hồng Nhung mà đi à ?

– Không . Nam Kha đã đồng ý để bé Nhung theo tôi . Đó là ân huệ lớn nhất mà tôi nhận được từ anh ấy .

– Hồng Nhung theo chị ư ? Nam Kha không một phút giây nào muốn xa con bé cơ mà .

– Thỉnh thoảng, cô và Nam Kha có thể qua bên gặp bé Nhung, có phải là đi sang hành tinh khác đâu mà cô sợ .

Cẩm Hồng nói đến đây thì mỉm cười độ lượng . Rút từ trong xách tay ra một bì thư, Hồng nói :

– Đây là thư Nam Kha gửi cô . Cúc hãy đến với anh ấy ngay đi, đừng bỏ mất một người đàn ông tuyệt vời như thế .

Cẩm Hồng đi rồi, Bạch Cúc vội vã mở thư Kha ra đọc .

"Em !

Cám ơn em đã mang đến cho anh những ngày tươi đẹp vừa qua . Sự xuất hiện của em đã làm anh thay đổi nhiều . Anh đã yêu em và con yêu em mãi mãi . Nhưng tại sao em lại chối bỏ tình cảm mà anh đã dành cho em, hả Cúc ? Con người sinh ra là để yêu thương nhau cơ mà .

Anh không thể ở lại Sài Gòn và tiếp tục sống những ngày dài thiếu em . Anh đã giao công việc của công ty cho người quản lý và sang Mỹ làm việc dài hạn . Anh sẽ trở về, khi nào em cần đến anh . Chỉ cần em gọi cho anh là ngay lập tức anh sẽ bay về .

Chiều nay, anh sẽ đi chuyến bay khởi hành vào lúc 6g . Không dám hy vọng em sẽ đến tiễn, nhưng anh vẫn mong chờ . Sự có mặt của em sẽ động viên anh nhiều lắm . Mong rằng em sẽ hiểu được lòng anh"

Bạch Cúc sững sờ cầm thư và địa chỉ của Nam Kha lật qua lật lại mãi . Tối nay, anh ấy sẽ đi sang Mỹ ư ? Tại sao cô không đến gặp anh và bảo rằng anh đừng đi nữa ? Tại sao cô lại bỏ vuột mất t/y của mình ? Cô sẽ phải trả giá cho mọi sai lầm của chính cô, mất Nam Kha, đời cô còn có ý nghĩa gì nữa . Liếc nhìn đồng hồ thấy đã 4g . Cúc vội vàng quay về ký túc xá và sau đó nửa giờ cô đón taxi tới sân bay . Trên đường đi, cô cứ luôn miệng hỏi thúc tài xế . Cúc nôn nóng muốn gặp ngay Nam Kha, cô cảm thấy nhớ anh còn căm .

Sân bay Tân Sơn Nhất đây rồi . Tiếng nói, tiếng cười, tiếng khóc tạo nên một mớ âm thanh hỗn độn, phòng chờ của sân bay quốc tế đông nghẹt người . Cúc đảo dác kiếm tìm, mái tóc xỏ tung, chiếc đầm trắng bết mồ hôi .

Đang thất vọng vì chẳng tìm thấy Nam Kha giữa biển người thì một bàn tay giữ chặt lấy vai Cúc . Cúc quay lại và sung sướng tột độ, khi nhận ra Nam Kha . Nhìn gương mặt anh hốc hác, tiều tụy, hàm râu mọc tua tủa, bỗng nhiên, Cúc òa khóc, cô gục đầu vào vai anh, một tay ôm lấy cổ, tay kia nắm liên tục vào ngực anh . Cô nói trong tiếng thổn thức :

– Anh ! Tại sao anh lại bỏ em mà đi như thế ? Em ghét anh ... ghét anh lắm, anh có biết không ?

Nam Kha ôm chặt Bạch Cúc trong vòng tay như sợ cô bay đi mất và mỉm cười sung sướng đón nhận những cái nắm yêu thương từ Bạch Cúc . Cúc rấm rút kể :

– Đàn ông gì mà yếu đuối thế . Mới hù có mấy câu mà đã sợ rồi . Người ta không cho gặp thì cũng tìm gặp cho kỳ được chứ, tại sao lại bỏ đi ? Mặc kệ anh đấy . Em không chịu xa anh nữa đâu . Em nhớ anh, em chỉ muốn ở bên anh thôi .

– Thì em đã ở bên anh rồi nè ...

– Nhưng lát nữa, anh sẽ bay đi mất .

– Anh qua đến bên, anh sẽ bay đi về liền mà .

– Em không chịu .

– Xem nào, xấu chưa kìa ! Vợ gì mà cứ giữ riết chồng ở nhà thế ? Phải cho chồng đi kiếm tiền chứ .

Cúc đang khóc, chột đỏ mặt xấu hổ :

– Xí ! Chồng vợ hồi nào ? Xạo ghê !

– Ủa ! Chứ không phải anh đã cầu hôn em rồi sao ?

Nam Kha làm bộ ngờ ngác, Cúc lắc đầu . Kha rút từ trong túi áo mình một chiếc nhẫn kim cương thật đẹp và lồng vào ngón tay áp út của Cúc . Anh run run nói :

– Bạch Cúc ơi ! Em có bằng lòng làm vợ anh không ?

Nước mắt Cúc trào ra, ướt đầm rèm mi . Cô dụi mặt vào ngực anh và khẽ gật đầu .

Có tiếng loa cất lên mời những hành khách đi chuyên bay sang Mỹ lúc 6g ra sân, máy bay sắp cất cánh . Bạch Cúc hốt hoảng :

– Máy bay sắp cất cánh rồi, anh ra sân bay đi .

Nam Kha lắc đầu :

– Anh không đi nữa .

– Ở kìa, sao lại thế ?

– Anh đã có em rồi thì việc gì phải bỏ xứ mà đi .

– Nhưng còn công việc ?

– Chẳng còn quan trọng nữa .

Bạch Cúc cứ tròn mắt nhìn Kha, cô vẫn chưa hiểu .

– Anh đi đi . Em sẽ chờ ngày anh trở về mà .

– Thôi, mình ra taxi đi em .

– Ủa ! Anh hủy bỏ chuyến đi thiệt sao ?

Nam Kha không nói không rằng, xách chiếc vali nhỏ, kéo Cúc rời khỏi phòng đợi . Khi đã ngồi trong taxi, Kha lôi từ trong túi áo ra một tấm vé máy bay và xé vụn . Anh quay sang Cúc, choàng tay ôm cô vào lòng :

– Về nhà anh nhé .

– Cẩm Hồng và Hồng Nhung sẽ cười anh cho mà xem .

– Mẹ con cô ấy lên Đà Lạt rồi, Hồng Nhung xin nghỉ học ba ngày .

– Chiều nay, em vẫn còn gặp chị ấy mà .

– Ừ . Sau đó, mẹ con cô ấy đi . Tối nay em ở lại với anh ghen .

Cúc đỏ mặt :

– Người ta cười chết . Chưa chi đã ở lại nhà người ta rồi .

– Ở kìa ! Em vừa mới bằng lòng làm vợ anh rồi còn gì .

– Hừ ! Đó là chuyện khác .

Nam Kha cười xòa, đắm đắm ngắm nhìn vẻ đẹp thánh thiện của người yêu .

Chiếc taxi lao đi trong niềm hạnh phúc của hai người .

Vừa vào đến phòng khách, Nam Kha đã kéo Cúc lại bên mình và đặt lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng . Cúc cũng khát khao đáp lại vớt tất cả niềm say

đắm, yêu thương . Tiếng Nam Kha thì thâm tha thiết :

– Em thật là một cô bé ngốc nghếch nhất trên đời ! Tại sao em lại hành hạ anh suốt mấy tuần qua . Bây giờ biết lỗi rồi, phải đền bù cho anh đó, nghe không ?

Bạch Cúc tinh nghịch :

– Đền bù như thế nào ?

– Còn phải hỏi nữa . Suốt đêm nay chỉ có mỗi việc là hôn anh thôi .

Cúc đỏ mặt, la oai oái :

– Anh ăn gian thế ! Em đi về đó ghen .

– Anh đùa thôi mà . Nhưng em vẫn phải hôn đủ một trăm cái mới được về . Nói rồi, Kha lại kéo Cúc về phía mình . Họ say sưa cho nhau những món nợ hôn cháy bỏng yêu thương, hạnh phúc tưởng đã mất đi, nay lại trở về .

Tiếng Cúc thở thê :

– Hãy giữ cho em đến ngày mình chính thức làm vợ chồng, anh nhé .

Nam Kha siết chặt Cúc trong vòng tay, anh gật đầu :

– Bông Cúc trắng tinh bạch của lòng anh ! Anh yêu em biết bao .

Cúc nhắm mắt tận hưởng niềm hạnh phúc ngọt ngào của tình yêu, nỗi giận hờn đã qua như một cơn "mưa bóng mây" thoáng qua cuộc đời .

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 20/10/2004 1:04:18 CH